

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 57 / IV legislatura / Període intermedi

Dijous, 1 de juliol de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 32

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Preguntes (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre les obres de la carretera B-231, entre els Hostalets de Pierola (Anoia) i Esparreguera (Baix Llobregat) (Reg. 9603), i sobre el condicionament i la reparació de la carretera B-231, entre els Hostalets de Pierola (Anoia) i Esparreguera (Baix Llobregat) (Reg. 9604)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 2663).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2663).

Preguntes al Consell Executiu sobre la posició del Departament de Medi Ambient respecte a la platja paratge de Castell, de Palamós (Reg. 9625), i sobre la posició del Departament de Política Territorial i Obres Públiques respecte a la platja paratge de Castell, de Palamós (Baix Empordà) (Reg. 9626)

Formulació: Sr. Reguant (ERC) (p. 2664).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 2664).

Repregunta: Sr. Reguant (ERC) (p. 2664).

Segona resposta: conseller (p. 2665).

Pregunta al Consell Executiu sobre si la Llei dels Mossos d'Esquadra limitarà el dret a la sindicació dels membres d'aquest cos (Reg. 9808)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 2665).

Resposta: consellera de Governació (p. 2665).

El Sr. Rañé (S) intervé per un aclariment (p. 2666).

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a iniciar la construcció del centre d'ensenyament primari del barri Almeda, a Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat) (Reg. 9809)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 2666).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 2666).

Repregunta: Sr. Rañé (S) (p. 2666).

Segona resposta: conseller (p. 2666).

Preguntes al Consell Executiu sobre les raons que justifiquen el retard en la tramitació d'unes subvencions finalistes a les entitats col·laboradores en la gestió del Pla FIP (Reg. 10026), sobre els terminis previstos per al pagament de les subvencions endarrerides a les entitats col·laboradores de la gestió del Pla FIP (Reg. 10027), i sobre si és previst de compensar les entitats col·laboradores de la gestió del Pla FIP del perjudici econòmic causat per l'endarreriment del pagament de les subvencions (Reg. 10028)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 2667).

Resposta: conseller de Treball (p. 2667).

Repregunta: Sr. Rañé (S) (p. 2668).

Segona resposta: conseller (p. 2668).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per la Direcció General de Transports per a evitar errades en les consignes publicades per Ferrocarrils de la Generalitat (Reg. 10070)

Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 2669).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2669).

El Sr. Corbacho (S) intervé per un aclariment (p. 2669).

Preguntes al Consell Executiu sobre la fiabilitat de les mesures obtingudes per la unitat de control atmosfèric de Manresa (Bages) (Reg. 10127), i sobre si els mesuraments de la contaminació atmosfèrica a Cercs (Berguedà) són suficients i adequats (Reg. 10128)

Formulació: Sr. Portabella (ERC) (p. 2670).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 2670).

Repregunta: Sr. Portabella (ERC) (p. 2671).

Segona resposta: conseller (p. 2671).

Preguntes al Consell Executiu sobre la quantitat prevista per a incrementar l'aportació per a despeses de funcionament del centre de formació professional Sant Narcís, de Girona, els anys 1992 i 1993 (Reg. 10496), sobre el silenci administratiu davant les peticions del Consell Escolar del centre de formació professional Sant Narcís, de Girona (Reg. 10497), i sobre si és previst d'augmentar la dotació de les assignacions per a despeses de funcionament dels centres públics d'ensenyament (Reg. 10498)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2671).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 2672).

Repregunta: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2672).

Segona resposta: conseller (p. 2673).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en el món del treball (Reg. 7542) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 2673).

Resposta: conseller de Treball (p. 2675).

Rèplica: Sra. Mayol (IC) (p. 2677).

Contrarèplica: conseller (p. 2678).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general en matèria de relacions laborals (Reg. 8945) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 2679).

Resposta: conseller de Treball (p. 2680).

Rèplica: Sr. Rañé (S) (p. 2682).

Contrarèplica: conseller (p. 2683).

SUMARI (3)

InterpeHació al Consell Executiu sobre els centres concertats per l'ICS (Reg. 7996) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 2684).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2686).

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 2687).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2688).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la lluita contra la tuberculosi (Reg. 10227) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Font (S)* (p. 2689).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2691).

Rèplica: *Sr. Font (S)* (p. 2693).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2694).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de relacions interinstitucionals (Reg. 8219) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 2695).

Resposta: *consellera de Governació* (p. 2696).

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 2698).

Contrarèplica: *consellera* (p. 2699).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de reinserció social (Reg. 8602) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 2699).

Resposta: *conseller de Justícia* (p. 2701).

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 2702).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2702).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre els municipis rurals (Reg. 8951) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Morera (ERC)* (p. 2704).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2705).

Rèplica: *Sr. Morera (ERC)* (p. 2707).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2708).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Reg. 11401) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Oliart (S)* (p. 2709).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2710), *Sra. Oranich (IC)* (p. 2711), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 2712) i *Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 2713).

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 2714).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya (Reg. 11402) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2714).

Posició dels grups: *Sr. Ros (P)* (p. 2716), *Sr. Gimeno (IC)* (p. 2717), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 2717) i *Sr. Esteve i Abad (CiU)* (p. 2717).

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 2718).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la promoció de modificacions a la legislació penitenciària a fi que siguin respectats els drets de les persones privades de llibertat (Reg. 11388) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Farrés (IC)* (p. 2718).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Oliart (S)* (p. 2720).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2721), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 2721) i *Sr. Orriols (CiU)* (p. 2722).

Posició del grup presentant: *Sr. Farrés (IC)* (p. 2723).

Votació (amb l'esmena incorporada): *rebutjada per 29 vots a favor i 60 en contra* (p. 2724).

SUMARI (4)

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de gestió dels residus industrials tòxics o especials (Reg. 11403) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.)

El Sr. Manuel Nadal (S) n'anuncia la retirada (p. 2724).

La sessió s'aixeca a un quart de vuit de la tarda i dos minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 32.3

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Entrem en el punt 26 de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral.

Preguntes acumulades relatives a les obres, el condicionament i la reparació de la carretera B-231, entre els Hostalets de Pierola (Anoia) i Esparreguera (Baix Llobregat)

La primera la formula el diputat senyor Josep Maria Rañé, sobre les obres de la carretera B-231, entre els Hostalets de Pierola i Esparreguera. Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president i, amb el seu permís, acumularia les dues preguntes, la 9603 i la 9604 segons el registre, que són l'1 i la 2 de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Senyor conseller, bon dia; aquesta és una pregunta que està motivada, un parell de preguntes que estan motivades i que vénen, com la pregunta oral que vam substanciar en el Ple anterior, també, avalades i produïdes per, també, una relació àmplia i estesa en el temps entre els ajuntaments d'Hostalets de Pierola i Esparreguera, en relació amb la carretera B-231. Aquesta és una carretera que, com en alguns dels escrits definia l'alcalde d'Esparreguera, havia estat un camí de carro asfaltat, per dir-ho d'alguna manera, perquè circulava per dintre d'una urbanització; posteriorment ha tingut alguns «arreglos» i algunes millores, però s'ha vist afectada molt negativament per un increment d'un trànsit d'un tonatge pesat, fruit d'un abocador que està a Hostalets de Pierola i que ha produït, en primer lloc, que el ferm s'espalli amb molta assiduitat, que sigui necessari, per tant..., a més a més d'un trànsit bastant intens en una zona, diguem-ne, no acostumada a aquesta circulació i amb moltes dificultats, atesa l'amplada que tenia aquesta carretera, i ha generat la necessitat de donar una solució definitiva a aquesta carretera.

Bàsicament, la nostra pregunta és saber quin és el plantejament que té la Conselleria al voltant de les demandes d'aquests ajuntaments d'un «arreglo» definitiu o una opció definitiva i, sobretot, quins terminis han d'esperar els ciutadans

que viuen a l'entorn d'aquesta carretera per veure superada aquesta situació, que –ho repeteixo– no tan sols produeix les molèsties típiques d'un trànsit intens i, a més a més, d'unes conduccions amb no gaire bones olors, amb abocaments de restes del que transporten i que la fan fins i tot perillosa, sinó..., també perillosa perquè, donades les dimensions de la carretera, això fa que el camí sigui estret, la velocitat sigui àmplia i, per tant, la circulació, força difícil. En aquest sentit, més que les reparacions puntuals que es van produint, tant en el ferm com en els sistemes de viabilitat, voldríem saber quins són els terminis preparats per a aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé.

Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullerell): Sí, senyor president. Primer de tot, senyor president, demanar-li disculpes pel retard, però encara que sembli paradoxal el conseller d'Obres Públiques s'ha quedat parat enmig d'una carretera que incomprendiblement a les nou del matí hi estaven fent obres..., vull dir que, per tant, jo demano disculpes a la cambra. No, la culpa ja...

Bé, contestant les seves dues preguntes, i tal com consta en la carta tramesa pel director general als ajuntaments, del 6 d'abril de 1993, s'està acabant en aquests moments el projecte d'actuació respecte a aquesta carretera, un projecte valorat en 320 milions de pessetes, i que forma part, si vostè ho vol, d'un projecte molt més ampli, però que, com a primera fase, dona solució i resposta a la problemàtica que vostè presentava; que jo espero que a finals de juliol..., però deixi'm vostè el benefici de poder-li dir finals de juliol, primers de setembre, podrem licitar les obres perquè estarà el projecte ja acabat, i que, per tant, l'inici de les obres, pel que fa a aquesta primera fase –ho repeteixo: per un valor de 320 milions de pessetes– es podrà començar a mitjans del mes d'octubre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rañé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. En tot cas, tenint en compte que ja s'havia anunciat fa..., al mes d'octubre, l'inici o la realització d'aquestes obres, esperarem amb molt d'interès que el mes d'octubre es pugui començar a arreglar aquesta problemàtica i l'anirem resseguint per veure si podem trobar ja solució a aquesta situació.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. No deu voler intervenir, el senyor conseller? (Pausa.) Gràcies.

Preguntes acumulades relatives a la posició dels departaments de Medi Ambient i de Política Territorial i Obres Públiques respecte a la platja paratge de Castell, de Palamós (Baix Empordà)

La tercera pregunta la formula el senyor Reguant, sobre la posició del Departament de Medi Ambient respecte a la

platja paratge el Castell, de Palamós. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, podria acumular, si vostè ho permetés, les dues preguntes que en realitat van dirigides a les dues conselleries per conèixer-ne el posicionament... Si a vostès els va bé, ho faríem així, si vostè ho autoritza, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Bé, si els consellers estan disposats a repartir-se el temps de les respostes, doncs, no hi ha inconvenient. *(Pausa.)*

El Sr. REGUANT: Sembla que no hi ha un gran conflicte; si vostè ho autoritza, està bé, senyor president. Sí?

El Sr. PRESIDENT: Acumuli-ho.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Mirin, en la darrera campanya municipal, ERC: l'única candidatura a lamentar la construcció del port esportiu de Sota Pedró i a denunciar que darrere d'aquesta desgràcia se n'amagava una altra de més grossa, que era la probable urbanització de Castell.

La creació del Moviment Popular en Defensa de Castell va partir d'una reunió ordinària d'Esquerra Republicana de Catalunya a Palamós en la qual es va decidir donar suport i acolliment al ressò popular que hi havia per a la defensa de la platja paratge de Castell. Així, el 21 d'abril del 92 es convocà una reunió a la sala d'actes de l'Ajuntament, oberta a tothom, on va quedar constituïda, de fet, la Coordinadora.

Després d'aquesta primera reunió ha plogut molt i molt i el posicionament dels diversos partits polítics ha estat divers, des d'una inicial no-consideració, no-participació, un cert rebuig, un cert, fins i tot, diríem, aprofitament de la situació en algun moment per part d'algun partit polític i, en definitiva, el que ha passat és que el poble de Palamós ha fet una reacció molt potent de signe de defensa d'aquest paratge brillant de la costa Brava i fins a 13.000 signatures de vilatanes o vilatans de Palamós s'han sumat a aquesta Coordinadora i «Salvem Castell!» avui dia ja és un crit de defensa del bé públic davant la iniciativa privada i destructora de la costa per part d'iniciatives d'urbanització especuladora.

Vist així, a última hora sembla que a l'equip municipal de Palamós, la cosa que li ha semblat més adient en aquest cas és de fer un referèndum on el poble manifestés d'una manera més formal, i que seria vinculant per part de l'Ajuntament, modificar la catalogació del Pla general en zona urbanística o no urbanitzable de Castell.

Aquesta és, en fi, una posició que és viscuda de diversa manera pels veïns, de manera que els sembla que és una dilació prendre posicions per qui correspon, que és el Govern municipal i el Govern de la Generalitat en la protecció de la platja paratge de Castell i, per tant, a partir d'aquí, la pregunta, les dues preguntes que formulo és que coneguin, els vilatans de Palamós, en aquest moment, quin és el posicionament del Govern de la Generalitat per a la protecció de la platja paratge de Castell, atès que el posicionament de Portlligat fou clar i va impedir la iniciativa urbanitzadora, i va

quedar protegit Portlligat, ha quedat protegit formalment per part del Govern. Val a dir que, si l'alga posidònia està, també, en la mateixa quantia en el fons marí de Castell, en realitat hauria de ser una resposta igualment imperativa de protecció d'aquesta platja paratge.

Dit això, escoltaré amb molt d'interès quin és el posicionament del Govern per la boca del conseller que ho estimi oportú o dels dos consellers.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Qui comença? L'honorable conseller senyor Vilalta té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, el posicionament del Govern de la Generalitat respecte a la platja i paratge Castell està definit en el mateix informe que es va fer en l'aprovació del Pla general. L'informe que es va fer i que es recull en el Pla general és que l'ordenació dels plans parcials que desenvolupin els dos sectors urbanitzables haurà de contemplar la delimitació i el tractament adequats de les àrees incloses en el PEIN, així com la potencial incidència sobre els espais naturals propers, amb l'adopció de mesures de protecció i correcció adients. S'haurà de preveure la intervenció del Departament de Medi Ambient mitjançant un informe previ dels plans parcials, que hauran d'incorporar un estudi d'impacte ambiental, tal com preveuen les normes subsidiàries del Pla general, aprovades provisionalment per l'Ajuntament de Palamós.

Aquest és, per tant, el posicionament. En els plans parcials s'ha d'incorporar un estudi d'impacte ambiental i, en aquest moment, avui per avui, aquesta zona està qualificada. No hi va haver cap moviment social previ a l'aprovació; diferent hauria estat, potser, si hagués existit, però estem parlant d'una hipòtesi.

Des d'un punt de vista ambiental, la platja i paratge Castell tenen la seva arrel i la seva riquesa com a formant part de les Gavarres, per un cantó, i com a formant part d'un sistema litoral, que té uns valors naturals i paisatgístics evidents. A part d'això, no hi ha dubte que és una resta de costa que en aquest moment queda encara lliure, però el mateix Pla general —i això es va tenir en compte, ja, en els informes que hi va haver tant d'Urbanisme com de Medi Ambient— ja té cura que es protegeixi la part limítrofa que connecta amb el PEIN i, a més, que es protegeixi la zona de Castell, la zona de platja i la part boscosa.

Aquest és el posicionament, senyor diputat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot preguntar, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor conseller. És a dir, el que he entès de la resposta del conseller senyor Vilalta és que allò que en aquest moment està per urbanitzar seria el paratge; és a dir, la resta té una certa idea de ser protegit, però, en canvi, el paratge, realment corre risc, si no es modifica el Pla general, de ser, realment, legament urbanitzat. Aquesta és la impressió que en treiem.

I aleshores voldria seguir preguntant dues qüestions: una, en cas de modificació del Pla general, que és una cosa que naturalment correspon al govern municipal, quina seria la posició de la seva Conselleria? I, per altra part, tenim la informació que la sol·licitud de referèndum ha fet el tràmit ordinari i vostès ja l'han enviat a Madrid. Voldríem saber si tenen coneixement de la temporalitat legal que es disposa per contestar o si tenen notícia de com està aquesta situació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant; el senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, començant pel final, evidentment el senyor diputat està perfectament informat, això ja està tramès a Madrid. Sento no poder-li respondre quina és la temporalitat ni quin és el calendari previst per a això.

Respecte a l'altra qüestió que proposa, que presenta el senyor diputat de, en el cas que hi hagués una desqualificació urbanística d'aquests terrenys, quin seria el capteniment, evidentment, és difícil de dir, però el que sí que li puc avançar és que almenys des d'un punt de vista de Medi Ambient, doncs, no hi hauria cap inconvenient que fos incorporat en el PEIN, si hi hagués desqualificació.

Ara, hi ha un tema que tots hem de tenir en compte: una desqualificació d'aquests terrenys que en aquest moment tenen una qualificació urbanística és un problema econòmic, de ser compensats respecte al cost d'aquesta qualificació a què tenen dret, en aquest moment, d'acord amb el Pla d'ordenació, els propietaris, penso jo.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre si la Llei dels Mossos d'Esquadra limitarà el dret a la sindicació dels membres d'aquest cos

La següent pregunta la formula el diputat senyor Josep Maria Rañé sobre la Llei dels Mossos d'Esquadra, si la Llei dels Mossos d'Esquadra limitarà el dret a la sindicació dels membres d'aquest cos. Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president; senyora consellera, l'article 28 de la Constitució diu que la llei podrà limitar o exceptuar l'exercici del dret de sindicació a les forces o als instituts armats o altres cossos sotmesos a disciplina militar. Diu que aquesta llibertat comprèn el dret a afiliar-se i a formar confederacions. Hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que manté el criteri que només per llei la Generalitat pot restringir la capacitat de sindicat-se dels mossos d'esquadra a organitzacions sindicals federades o confederades amb altres funcionaris, treballadors en general.

És en aquest sentit que..., i a més a més això ve validat, d'alguna manera, perquè també hi ha un cos com és l'Ertzaintza, que manté en la seva llei de creació la capacitat de crear federacions i confederacions en les quals estiguin adscrites els seus membres.

És en aquest sentit que li voldríem preguntar si està previst que en la futura llei hi hagi cap restricció, o una restricció als mossos d'esquadra, en el sentit de limitar aquest dret a la sindicació en el sentit de federar-se o confederar-se amb altres organitzacions sindicals.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca): Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat senyor Rañé, la sentència a la qual vostè feia referència no diu el que vostè diu que diu la sentència. La sentència, que és una sentència que va declarar nul el Decret 316/90, de 4 de desembre, de creació del Consell de la Policia Autònoma de Catalunya, no entra a jutjar el que vostè deia sobre la limitació o no de sindicat-se els membres dels cossos de la Policia Autònoma; això no ho diu, entre altres coses, perquè el demandant no ho va ni tan sols preguntar. El que diu és que qualsevol regulació que se'n faci ha de ser mitjançant una llei formal, una llei i no un decret, que va ser la norma que va utilitzar el Consell Executiu de la Generalitat.

Evidentment, sobre això tenim el nostre posicionament jurídic. Quan vam fer el Decret vam creure que el Decret era una norma suficient, no pel que vostè diu, sinó per la creació del Consell de Policia, i així ho vam fer. I en aquest moment tant és així que està pendent de resolució mitjançant un recurs de cassació. Per tant, en primer lloc, la sentència no diu el que vostè ha exposat aquí i, per tant, no diu res ni es refereix a res de limitació de drets dels membres de la Policia Autònoma.

Ja va formular vostè una altra pregunta, en una altra ocasió, en aquest Parlament, i li vaig respondre que l'únic sindicat que havia estat exclòs del registre, en aquest Decret del 90 d'organitzacions sindicals de policia, havia estat UGT perquè no reunia els requisits.

Vostè em citava la llei del Parlament basc, jo li puc citar la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, a la qual l'Estatut d'autonomia fa referència mentre no tinguem la llei pròpia i, per tant, per això establíem aquest dret de sindicació, igual que la Llei de cossos i forces de seguretat, i li podria citar no només això, sinó països com Itàlia, Bèlgica, Holanda, Gran Bretanya, Navarra, que tenen també el dret de sindicació no limitat, sinó expressat en el sentit que la policia no són uns funcionaris públics com els altres i, per tant, els sindicats de policia han d'estar formats simplement, i només, pels membres de cossos i forces de seguretat, els de l'Estat o els d'aquí, però només membres de policia.

Això és el que hi ha i això és el que diu la sentència. En tot cas, i concretant en la pregunta estricta que feia i no en el seu preàmbul, li diré que, en tot cas, és aquest Parlament el que ha de decidir com han de ser els sindicats de la Policia Autònoma. És criteri del Govern seguir..., i presentant en el Projecte de llei quan al seu dia s'aprovi; és criteri avui, doncs, seguir manifestant el mateix que li acabo de dir, que els sindicats de mossos d'esquadra han d'estar formats no per sindicats de classe, sinó per sindicats específics, perquè

la policia té una obligació que és protegir els drets i llibertats individuals, i unes particularitats pròpies que creiem que la diferencien de la resta de funcionaris públics. És per això que creiem que han de tenir un sindicat específic.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera, se li ha acabat el temps. Si vol repreguntar, sense esperança de ser contestat...

El Sr. RAÑÉ: Només per acabar de fixar el tema; és veritat que la sentència no es refereix a..., -diguem-ne- no es refereix a la situació sindical, que va estar regulada també per decret, i la limitació a poder aplicar la Constitució en el sentit ampli es va veure restringida per un altre decret, el 253/92, que -com vostè molt bé ha dit-, l'únic efecte que va tenir va ser aconseguir il·legalitzar la secció sindical de l'UGT. En tot cas, l'existència o no d'un reconeixement de drets sindicals crec que s'ha de posar més, no en el que fan altres policies, sinó en la finalitat i en l'objectiu i en el model de policia que volem a Catalunya, i si això va bé o va malament per aconseguir un recolzament social per a aquesta policia i, al mateix temps, per aconseguir una democràticització del cos i una imatge i un funcionament eficaç.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a iniciar la construcció del centre d'ensenyament primari del barri Almeda, a Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat)

La següent pregunta també la formula el senyor Rañé, que és sobre el termini previst per iniciar la construcció del centre d'ensenyament primari del barri Almeda a Cornellà de Llobregat. Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Aquest és un tema en el qual ens hem trobat que hi ha un acord amb l'Ajuntament de Cornellà per a la construcció d'un centre escolar al barri d'Almeda. Aquest és un acord que data de l'any 1984; malgrat això, no s'havia construït aquest centre escolar, però ens hem trobat que a partir del mes de juny del 91 es va declarar que l'edifici on estan actualment fent-se les classes pateix aluminosi. En aquest sentit s'havia fet un conjunt reiterat de propostes o de promeses que s'iniciarien les obres el setembre del 93, això no s'ha produït, millor dit, no es podrà produir perquè no està pressupostat, i en tot cas, el que volíem conèixer, per part del Consell Executiu, és si les obres, si la resolució d'aquest problema es produirà en el proper exercici, per tant, si s'estan prenent les mesures adients perquè a partir de gener del 94 es comencin les obres de construcció d'aquest centre d'ensenyament primari al barri d'Almeda.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé; pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals): Gràcies, senyor president. Certament, el col·legi públic Dolors Almeda, de Cornellà, requereix una substitució per un edifici nou, i en aquest sentit s'han tingut diferents con-

verses amb l'Ajuntament i s'han recollit les aspiracions dels pares i de tota la comunitat educativa. El cert és que l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat ha realitzat la cessió del solar per acord del Ple de data 24 de juliol de 1991 i en aquest moment s'està fent l'avantprojecte corresponent.

En qualsevol cas no puc ser tan optimista com probablement esperarien el diputat i l'Ajuntament de Cornellà en el sentit que em sembla que no serà possible que puguin iniciar-se les obres el 94 i, en aquests moments, les previsions del Departament d'Ensenyament és que puguin començar-se, iniciar-se les obres amb càrrec als pressupostos de l'any 1995.

En qualsevol cas, el senyor diputat ha fet esment d'un problema que és que s'ha detectat aluminosi en l'edifici. Ara bé, el cert és, també, que aquest no és un problema que afecti la seguretat de l'edifici i que des del punt de vista tècnic està controlat a través de les revisions periòdiques. Per tant, és cert que hi ha aluminosi, però també és cert que no existeix risc ni perill per a tots els seus alumnes i, en qualsevol cas, el Departament d'Ensenyament ha pres totes les mesures necessàries i imprescindibles per garantir la seguretat dels seus alumnes, per tant, aquest fet no determina un apressament en la construcció del nou centre que està previst -com he dit abans- que tingui inici amb càrrec als pressupostos de l'any 1995.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rañé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Bé, en tot cas, no tan sols som l'Ajuntament i aquest diputat els que no ens trobem massa joiosos amb la contesta que ens donen, sinó que possiblement els que no estaran joiosos serà la comunitat escolar que està esperant aquest centre escolar des de fa molt temps. I és evident que el fet que el juny del 91 es detectés que hi havia aluminosi..., és de suposar que el Departament no mantindria en funcionament una escola si això comportés risc per a qualsevol membre de la comunitat escolar que estigués allà dintre.

En tot cas, reiterar la necessitat, els compromisos incomplets i, en certa manera, el desencís que ens produeix que aquesta solució definitiva per a una zona amb una concentració ciutadana important i amb una reivindicació tan pendent, quedi ajornada encara un any més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president; en qualsevol cas, per remarcar una vegada més que no hi ha cap compromís incomplert. Totes les previsions s'han fet advertint sempre que es podrien portar a terme en funció de les disponibilitats pressupostàries.

Naturalment ja m'he referit, en tot cas, a tota la comunitat educativa i, en aquest sentit, també vull remarcar que amb qui hem tingut els contactes ha estat amb aquest diputat, a través de la pregunta que m'ha formulat, i a través de l'Ajuntament com a parts que representen els interessos d'aquest col·lectiu.

Voldria dir també que el fet que s'hagi detectat alumino-si no és determinant, llevat que hi hagués risc, perquè s'avancin unes obres que per planificació corresponen fer l'any 95.

Justament això hauria de tranquil·litzar-los, a vostè, l'Ajuntament i tota la comunitat educativa en el sentit que realment no hi ha risc, perquè si existís, aquesta planificació es modificaria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives a unes
subvencions a les entitats col·laboradores
de la gestió del Pla FIP*

Continua el senyor Rañé a la palestra i formula la pregunta número 7, sobre les raons que justifiquen el retard en la tramitació d'unes subvencions finalistes a les entitats col·laboradores en la gestió del Pla FIP.

El Sr. RAÑÉ: Si m'ho permet el senyor president, acumularia les tres preguntes següents, que estan referides totes al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Aquesta concentració, en tot cas, ha estat produïda per un conjunt d'ajornaments que han anat concentrant en el temps totes aquestes qüestions, i, en tot cas, amb relació a aquestes preguntes, bàsicament vénen referides a una situació que s'ha produït durant l'exercici del 92, el primer any que han estat transferits els recursos per part de l'Administració central per a la gestió del Pla de formació i inserció professional, que es gestiona bàsicament amb entitats col·laboradores.

La norma habitual en aquestes qüestions –i, em sembla, la norma escrita, l'ordre corresponent, si no ho recordo malament– planteja que a l'inici d'aquests cursos que fan centres col·laboradors s'abonarà el cinquanta per cent de la quantitat prevista, i un cop certificada la finalització s'abonaria la resta.

Aquests cursos s'han de fer dintre de l'any natural, però de vegades es comença una mica més tard i acaben en aquest any. Malgrat això, quan vam formular aquestes preguntes orals, ja era el mes d'abril i ja havíem superat amb escreix el 31 de desembre, s'havia produït ja en aquestes dates la transferència completa dels 10.500 milions, 11.500 després, amb el segon complement per part de l'Administració central per finançar aquestes entitats col·laboradores, però malgrat això hi havia un gran nombre de centres que no havien rebut, malgrat que ja havien acabat els seus cursos, la liquidació total i en molts casos no havien rebut la quantitat completa del cinquanta per cent.

Davant d'això, volem conèixer, d'una banda, quines són les raons que han motivat aquest endarreriment. És a dir, ha entrat a caixa, però no s'ha pagat encara, o no s'havia pagat encara quan es va plantejar. La solució que se'ls va donar, a aquestes entitats col·laboradores, va ser la de certificar que la Generalitat tenia un deute amb elles i, a partir d'aquí,

amb una línia de crèdit amb un percentatge en aquells moments tou –a hores d'ara ja no tan tou, perquè és del 12%, i sembla que això dels crèdits bancaris ha anat baixant per a algunes coses–, aquestes entitats podien aconseguir cobrar, o tenir l'efectiu que la Generalitat els devia, pagant uns interessos. Volem saber si la Generalitat farà també una compensació d'aquestes despeses que han de fer aquests centres col·laboradors, que, en la seva gran majoria, no són entitats amb ànim de lucre i, encara que ho fossin, han complert les obligacions legals i, per tant, tenen dret a cobrar, però en tot cas la gran majoria o un nombre important són entitats sense ànim de lucre, entitats públiques i altres institucions que no gaudeixen precisament d'una tresoreria excessivament «boiant». I, en aquest sentit, volem conèixer si hi ha previsió, per part de la Generalitat, de compensar aquestes entitats que fan de financeres dels pressupostos de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és cert que el retard dels pagaments per part de les administracions causa perjudicis i molèsties als qui n'han de ser els seus receptors: les entitats, les entitats col·laboradores, els ajuntaments, les empreses en general, i això ens origina queixes. Permeti'm, primer de tot, centrar el tema: la causa fonamental ve perquè a nivell de Catalunya, dissortadament, tenim un dolent sistema de finançament, que no ens garanteix les disponibilitats suficients, o sigui, és insuficient, i, per altra banda, ens origina importants desfasaments temporals.

Entrant en el tema en concret, dins del qual es desenvolupa..., o sigui, es desenvolupa dins del desenvolupament del sistema financer l'especificitat que vostè em pregunta..., permeti'm precisar-li que les subvencions estatals del Pla FIP tenen també unes determinades especificacions. En base a dades aportades, informació aportada tant per la mateixa Conselleria de Treball, com per Economia i Finances, conjuntament, permeti'm, primer precisar-li que respecte als pagaments hi ha un procediment, que cal seguir uns tràmits reglamentaris que són de necessari compliment. Cal també fer i aportar els corresponents comprovants, i aportar-ne els justificants, conforme les accions s'han realitzat. És important perquè el desfasament moltes vegades ens ve perquè les entitats no han justificat la realització –documentament, almenys, de forma completa–, la realització de la totalitat de les accions.

I com a, potser, punt més precís i respecte al Pla FIP, dir-li que, d'ençà que hi va haver el traspàs de la transferència, o sigui, des de l'1 de l'I del 92 fins a finals de maig –dades relativament recents–, el balanç de transferències rebudes des de l'Inem o bé altres orígens, però per aplicar en aquest Fons del Pla FIP, era el següent: s'havien rebut, per part de la Generalitat, 13.904 milions de pessetes, dels quals 11.431 procedeixen de programes de formació ocupacional, pròpia-

ment, i els 2.473 restants procedeixen de transferiments del Fons social europeu. D'aquests 13.904 milions de pessetes, s'havien pagat en efectiu –o sigui, els centres col·laboradors en general– 13.459 milions de pessetes. Ara bé, en aquestes mateixes dates, a finals de maig, hi havia pendents de pagar cursos, global... –jo li he dit el balanç dins d'aquest període, que són les dades que em sembla que vostè ha demanat–, hi havien pendents de pagar 5.000 milions de pessetes, que en aquest moment –el moment que se'ns donaven aquestes dades per part d'Economia i Finances– no estem en condicions de pagar si no hi hagués la circumstància que es rebessin, que es produïssin ingressos addicionals, en aquell moment no previstos. Ara bé, hi ha el propòsit..., no hi ha possibilitats de pagar-lo de forma immediata, però hi ha el propòsit de saldar-lo per tot el mes de juliol, o sigui, amb la perspectiva del mes en què estem a punt d'entrar o hem entrat.

I, com a darrer tema que vostè preguntava, la possibilitat de compensació dels perjudicis causats a les entitats. Miri, en això l'he de remetre a l'article 25 de la Llei de finances públiques de la Generalitat, que estableix als creditors el dret a percebre interessos de demora des del moment que ho demanen per escrit fins al moment que té lloc efectiu el pagament. O sigui que, per tant, vol dir, en resum, que les entitats que creguessin que han estat perjudicades han de fer petició explícita sobre la qüestió.

I, en darrer terme, doncs, jo crec que tots estem, i vostè també, vaja, estarà amb mi d'acord que aquests problemes són angoixosos i que, dissortadament, ens movem contínuament amb ells mentre no tinguem un sistema de finançament que sigui, per una banda, ja dic, més just, o sigui, més reconeixedor de les obligacions que tenim aparellades, i, per altra banda, que no ens vinguin els diners amb un desfament tan acusat. Tenint en compte que estem amb un sistema de caixa única, doncs..., fa que, si el total dels diners rebuts és inferior, diguem-ne, a les obligacions de pagament que hi ha, hi hagi desfasaments, i, quan s'avança per una banda, queden perjudicats altres creditors.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rañé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Sí. Bàsicament per dues qüestions. A hores d'ara, quan ens planteja el conseller les dades que té en aquest moment..., i sortosament –sortosament– no són les mateixes que hi havia quan es van presentar aquestes preguntes, i sortosament hem anat avançant. Malgrat això, hem mantingut aquestes preguntes vives, perquè entenem que el debat, la polèmica o la confrontació d'idees que hauríem de tenir anava més sobre qüestions no tan sols d'entitats concretes, sinó qüestions de fons sobre com finançar aquest tema.

En tot cas, dir-li que és veritat que pot haver-hi una situació entesa des d'Economia de plantejament de caixa única i que això seria, evidentment, molt més cert que els problemes de finançament; afectaria el finançament d'aquells programes de formació que corresponen a la gestió de la

Generalitat –estic parlant del pla de xoc, les accions de xoc, les finançades conjuntament amb el Fons social europeu, etcètera–, però la nostra pregunta es referia a tot un conjunt d'actuacions que la Generalitat ja havia rebut els recursos suficients per pagar-los a 31 de desembre. I, des d'aquesta perspectiva, aquest compromís, que està generat amb un plantejament de gestió del Pla FIP..., no hi havien desfasaments temporals; hi havien recursos. Hi havia un desfament en el pagament. I, en aquest sentit, evidentment no és una qüestió que correspongui al Departament de Treball, que no és el que paga, però sí que és un criteri que el Consell Executiu ha de tenir clar: que quan s'està gestionant un programa concret on han arribat els recursos, és de molt mal dir que, un cop tenim els recursos a Catalunya, no paguem perquè estem compensant els dèficits de caixa d'altres elements amb uns recursos que ens han donat per gestionar un determinat programa. I que hi ha entitats privades, moltes vegades sense ànim de lucre i amb problemes de finançament, que han d'estar jugant a fer de caixa de la Generalitat, forçosos, perquè no se'ls paga, quan els recursos i els diners ja estan aquí. No dic que estiguin generant interessos, perquè, donada la tresoreria de la Generalitat, possiblement no els tenen guardats en una caixa, possiblement no estan guardats en una caixa, però evidentment és un problema d'opció, d'orientació i d'opció de prioritzar pagaments en aquest sentit. És evident que la Generalitat no ha de pagar un curs si no està justificat –això és «de calaix»–, però quan nosaltres formulàvem aquesta pregunta el problema no era referit a cursos acabats, sinó que en aquell moment hi havia encara per abonar a entitats col·laboradores el 50% inicial, que aquest s'ha de pagar en el moment de l'autorització, de la concessió que fa el Departament de Treball, amb els corresponents tràmits que corresponguin, que es facin perquè no hi hagi una mala utilització de recursos.

I, en tot cas, dir que entenem quines són les limitacions que pot tenir la Conselleria de Treball o el Departament de Treball quant al gestor o responsable de la gestió del Pla FIP, però el que ens agradaria és que, per part del conseller, se'ns pogués fer un plantejament orientat a resoldre aquest tema i evitar que aquesta situació, que és ja força complicada, no sigui la tònica habitual en altres exercicis, inclòs el que ja estem en funcionament –ho repeteixo–, perquè ja portem..., ara comencem el setè mes d'aquest any.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. El senyor conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, vostè n'ha fet referència, conscient de les dificultats que hi havien de desfament. Es va gestionar amb una entitat d'estalvi, concretament la Caixa de Pensions i Estalvis, doncs, un sistema perquè totes les entitats que tinguessin necessitats inajornables o urgents de liquiditat, contra el certificat que vostè feia referència, poguessin disposar de crèdit d'una forma immediata, com crèdit-pont.

Per altra banda, també em sembla que val la pena ressaltar que del període que hem considerat, que és de tot l'any

aquest 92 i els mesos transcorreguts del 93, fins a final de maig, hi havia solament un desfasament de 500 milions de pessetes entre els diners rebuts per conceptes de diners aplicats a la formació o aplicables a la formació i els pagats.

I el tercer punt, recullo, diguem-ne..., i estic d'acord amb vostè en el sentit de prendre el màxim interès que es resolgui aquest tema, de fer el màxim d'esforç. L'hem estat fent aquest últim temps; producte d'això és que vostè mateix ha reconegut que del moment que van formular les preguntes fins al moment que s'han pogut formular verbalment, per entendre'ns, hi ha hagut un avenç important, i hi ha el compromís per part d'Economia i Finances que per a aquest mes de juliol quedi el tema saldat. I jo li reitero el desig de la Conselleria d'aquest problema, tindre'l molt present, intentar-lo resoldre i que aquests pagaments tinguin el màxim caràcter prioritari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per la Direcció General de Transports per a evitar errades en les consignes publicades per Ferrocarrils de la Generalitat

La següent pregunta la formula el senyor Celestino Corbacho, sobre les mesures preses per la Direcció General de Transports per evitar errades en les consignes.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè ja sap, les consignes editades per Ferrocarrils de la Generalitat estableixen les normes que han de seguir els trens i els conductors en els recorreguts d'aquests trens. Doncs, bé, la consigna B93/05, de 26 de gener de 1993 i d'entrada en vigor l'1 de febrer de 1993, estableix a la pàgina número 12 el següent; diu: «Regulación del tráfico. 2.1. Desde las nueve horas del lunes 1, hasta las seis del jueves 4.» I diu: «Las señales instaladas de bloqueo comprendidas entre la entrada de Sant Andreu, E-2 y la entrada de Martorell» —enllaç E-1—, «ambas incluidas»..., és a dir, aquests senyals, segons aquesta consigna, queden inclosos —«incluidas»— dintre de les normes que han de regir la conducció d'aquest tren. Quan passem a la pàgina número tres, que es fa la traducció al català, resulta que aquesta paraula «incluida» ha quedat substituïda per «excloses»; és a dir, aquests senyals, en la versió catalana, per tant, estan exclosos de la disciplina d'aquesta norma. I això no és «baladí»; això..., en definitiva, estem parlant de les normes de seguretat i les normes que han de regir per a la conducció del tren. Això podia haver produït un accident en aquesta via, si per alguna raó els conductors haguessin pres, diguéssim, una versió o una altra a l'hora de conduir el tren.

Davant d'aquesta situació, la pregunta és: quines mesures ha pres el seu Departament per evitar que errades com aquesta tornin a succeir i posin en perill la seguretat dels viatgers dels trens?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Corbacho. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER de POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Senyor diputat, bé, no, d'entrada, negar que es podia provocar cap greu accident com a conseqüència del que vostè aquí..., acabem d'esmentar. De fet —com vostè ha explicat—, en el contingut de la consigna que fa referència en la seva pregunta, no hi ha altra errada que..., jo crec que, fins i tot, quan després repassem el seu parlament, trobarem que vostè també ha comès involuntàriament, que és confondre «exclosa» per «inclosa», en el moment de la traducció catalana. És a dir, a la traducció castellana del document, involuntàriament, on hauria de dir «excluidas», per «excloses», es va dir «incluidas», com vostè ha dit.

Bé, de totes maneres, això va acompanyat del que se'n diu la figura SA, que vostè deu conèixer millor que jo, SAME01, indispensable per a la comprensió del contingut de la consigna que s'inclou en el document, i aquesta és correcta. I també ho és la versió catalana; no solament la castellana, sinó la versió catalana. Com tot el conjunt, és coherent amb el contingut del reglament de circulació en vigor. Per tant, de fet, la comprensió, per dir-ho així, de la paraula, per a la gent experta en temes de ferrocarrils, no podia induir a error. Però, a més a més, és que aquesta errada de la versió castellana fou detectada tan bon punt la consigna es va donar a conèixer i fou corregida per un annex número 1, a l'esmentada consigna, publicat, aquest annex, abans de la seva entrada en vigor; és a dir, la data de publicació de la consigna és el 26 de gener del 93; la data de la publicació de l'annex amb la correcció, és a dir, es corregeix tres dies després, el 29 de l'I del 93, i no entrava en vigor, aquesta consigna —per tant, era impossible que hi hagués cap accident—, no entrava en vigor fins l'1 de febrer del 93. Per tant, abans de l'entrada en vigor, ja s'havia fet la correcció. I, per tant, en aquest sentit és com... —i acabo amb el mateix que he començat—, no es podia cometre cap accident perquè, abans d'entrar en vigor la consigna, aquest error humà i material que s'havia..., de traducció, que s'havia comès, doncs, havia estat ja corregit.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Corbacho pot fer la repregunta.

El Sr. CORBACHO: No, molt breument. Segurament que de trens... segurament que el senyor conseller en sap molt més que jo, això segur. De totes maneres és evident que aquestes consignes regulen la seguretat dels trens, i és evident també que almenys la part que jo tinc aquí té una incidència o podia tenir una incidència en el tema de la seguretat.

La meua pregunta, en definitiva, no està motivada tant per fer, per constatar, críticament, una errada d'aquesta consigna, com per saber si realment vostè en tenia coneixement, i si, des del seu Departament, s'han pres les mesures necessàries per evitar errades d'aquestes.

Crec que en la seva resposta ha estat implícit que aquestes mesures... Per tant, el reconeixement, per una banda, que aquesta errada hi era i, per altra banda també, les mesures que han pres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho.

Vol intervenir de nou el senyor conseller? (*Pausa.*)

*Preguntes acumulades relatives al control
de la contaminació atmosfèrica*

Doncs passem a la següent pregunta, que formula el diputat senyor Jordi Portabella, sobre la fiabilitat de les mesures obtingudes per la unitat de control atmosfèric de Manresa. Té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Si li semblés bé, agruparia la pregunta 11 i la 15, que és referent a la contaminació atmosfèrica a Cers. També sobre unitats de control.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Una cosa és al Bages i l'altra al Berguedà.

El Sr. PORTABELLA: Això és ben cert.

El Sr. PRESIDENT: Són veïns.

El Sr. PORTABELLA: Molt bé. Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, l'any 91 a Manresa es va instal·lar una estació automàtica de vigilància de la contaminació atmosfèrica. A sobre d'aquesta unitat es van instal·lar uns mesuradors manuals de plom i de partícules en suspensió, de PST, i van estar molt mal ubicades a la plaça d'Espanya, ja que han portat una sèrie de problemes, perquè aquesta plaça és una plaça de sorra, una plaça on els nens van a jugar, on contínuament s'aixeca pols. Llavors, aquests mesuradors de partícules en suspensió les capten i, per tant, disfressen els resultats.

Aleshores nosaltres li preguntàrem quins són les resultats que donen aquests mesuradors, quina fiabilitat tenen, i quines mesures s'han pres perquè aquests resultats es corregixin o siguin bons.

En relació amb la pregunta de Cers, jo diria que des del 1990 hi ha quatre estacions automàtiques, també, de control atmosfèric, a Cers, que mesuren diòxid de sofre i els òxids de nitrogen. I hi ha una altra unitat que mesura la pluja àcida, concretament al Portet. La diferència entre aquestes unitats manuals i les automàtiques és que les automàtiques, les automàtiques, fan moltes més mesures i estan connectades a la xarxa de la Generalitat i, per tant, vostès reben aquestes dades. Però resulta que, des del 1990, no han sortit mai les dades de pluja àcida a Cers, tenint en compte que és un dels llocs de Catalunya on hi pot haver pluja àcida, i voldríem saber el motiu pel qual no s'han donat a conèixer, des de la seva instal·lació, cap de les mesures de Cers.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyor diputat; començant per Manresa, efectivament, el senyor diputat coneix perfectament el problema que es va presentar a la cabina automàtica de Manresa respecte al captador manual de partícules en suspensió. Evidentment, entenem, després d'haver-ho examinat, que es tractava d'un emplaçament que quedava emmascarat per la sorra que, vaja, la pols que s'aixecava en aquella zona concreta i, fins i tot, es van fer mesuraments de dintre de les partícules en suspensió, mesuraments de les partícules inferiors a deu micres, que correspondrien a aquelles que poguessin ser assimilades al trànsit urbà i no pas a la pols de tal.

D'aquestes mesures surt, com a conseqüència, que corresponen més o menys la meitat, o fins i tot menys de la meitat del que mesurava les partícules totals, la qual cosa és una prova més que segurament correspon a aquesta pols ambiental.

Ara. Quines mesures? Doncs evidentment aquest emplaçament no sembla, per aquesta raó, que sigui el més idoni. S'ha estat en contacte amb l'Ajuntament de Manresa per a la situació d'aquest captador manual en una altra situació que ara no recordo exactament quina és, però es té ja concretat aquest nou emplaçament.

I en la mateixa cabina, allà on s'havia situat el captador manual de partícules sòlides, el que sí que s'hi instal·la és un captador de fums, de fums negres, la qual cosa ens donarà millor la representació de quina és la contaminació atmosfèrica quant a vehicles.

Respecte a Cers. A Cers, estic absolutament d'acord també amb tota la informació que ha aportat. És exacta. A Cers hi ha diferents punts de mesura. Hi ha sensors de diòxid de sofre i de fums negres a la Nou de Berguedà, a Vallcebre, a Cers i a Berga, a la serra de la Figuerassa. Hi ha els sensors automàtics de diòxid de sofre i òxid de nitrogen a Cers-Sant Corneli, Vallcebre, la Nou de Berguedà i a Cers-Sant Jordi. També, el Departament, per assegurar una millor vigilància, ha posat dos sensors manuals de diòxid de sofre i fums negres a Saldes-escola pública, i a Saldes-can Lluç.

A part d'això, la central també disposa d'analitzadors d'emissió en continu de diòxid de sofre, òxid de nitrogen i partícules en suspensió i, a més, la central forma..., està classificada com a grup A, la qual cosa vol dir que una entitat d'inspecció ha de fer les mesures cada dos anys. I la darrera mesura va ser feta el març del 93.

Totes les dades que surten d'aquestes anàlisis estan dintre de les normes, i la capacitat de mesura és de l'ordre del noranta per cent dels dies de l'any.

Sobre la pregunta concreta de per què no s'han publicat les anàlisis de pluja àcida a Cers, el que li puc dir és que es publicaran; en aquest moment jo no li puc respondre quina és la raó per la qual no s'han publicat. Me n'assabentaré i el n'informaré, eh?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Portabella pot repreguntar.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. En relació amb el tema de Manresa, diguem que és una bona notícia que realment es vulgui canviar la ubicació, però és que ja fa un parell d'anys que ho fem malament i, és clar, tot això té un cost. Jo li he calculat un cost aproximat de mig milió de pessetes, i estaria bé que, donats els pocs recursos que té el Departament de Medi Ambient –i podríem fer referència als pressupostos, però no cal–, doncs, que aquests diners que té els utilitzés de manera molt acurada, no? I en tot cas, si no supera els límits de la legislació o si supera els límits, però se sap que està emmascarat, i, per tant, no es fan els plans especials, com és lògic, perquè es coneix el motiu per què passa, aleshores el que s'ha de fer és buscar, òbviament, al més ràpid possible una nova ubicació.

En relació amb Cercs, diguem que estarem pendent de la resposta de per què, des que s'ha instal·lat, no s'han donat a conèixer els resultats de pluja àcida que hi ha a Cercs, tot i que és una de les zones on hi pot haver pluja àcida a Catalunya. Però voldria afegir-hi algunes coses més.

És a dir, de Cercs, el control de les emissions correspon directament a la mateixa empresa de Cercs; ho controla Cercs. No depèn directament de la Generalitat. Això fa que la tèrmica, doncs, porti control sobre les dades i que assegurar aquestes dades, assegurí el manteniment, etcètera. Jo voldria saber quin és el control que tenen vostès sobre la veracitat d'aquestes dades, si ens asseguren que totes les que són, ho són, i si són bones, si funcionen bé els aparells, perquè això també depèn de la mateixa tèrmica, i qui revisa les cabines i amb quina periodicitat. I encara que no estava previst en la pregunta, això és una cosa molt semblant al que està passant a Cubelles, una altra de les zones on també hi pot haver pluja àcida, al costat de la tèrmica de Cubelles, a la unitat de control Foix-Cubelles, que es va instal·lar enguany, a principis d'enguany. Els resultats d'aquesta unitat que és de control de pluja àcida..., tampoc s'ha donat cap dada de les que ha donat, tenint en compte que és automàtica i que, per tant, pren mesures cada semihores i que, a més a més, està connectada directament amb el Departament. I, per tant, doncs, si ens poguéssim donar una explicació també de la Foix-Cubelles li ho agrairíem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. El senyor conseller pot contestar la repregunta. Evidentment, de Cubelles no cal que en parli, si no vol, perquè és una altra pregunta de la pregunta, que no té per què contestar el senyor conseller.

Té la paraula el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, la xarxa de Cercs està integrada dintre dels quinze centres d'anàlisi, i aquests centres d'anàlisi són calibrats i comprovats amb periodicitat, i a part d'això, doncs –com li deia abans–, hi ha les mesures de comprovació obligada que fa l'ECA, i independentment, a més, la mateixa Direcció General de Qualitat Ambiental, el Servei de Qualitat Atmosfèrica està seguint tots aquests temes. A part, li vull sig-

nificar que els mateixos analitzadors en continu de la mateixa central són difícilment emmascarables o modificables les anàlisis que puguin ésser enregistrades automàticament.

Per tant, penso que pot quedar tranquil, senyor diputat, d'aquest control que s'està portant a terme a la zona de Cercs. Control que a més s'està també seguint a través de bioindicadors i pensem, en aquest moment, que es va a superar, s'està superant –s'ha superat, diguem– tot aquell problema que hi va haver històricament respecte a emissions a Cercs.

De Cubelles, no hi tinc cap inconvenient: en el moment que l'informi per què no s'han publicat els de Cercs, li diré també per què no s'han publicat els de Cubelles i, en qualsevol cas, el que no hi ha cap mena de problema és a publicar-ho.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives al centre de formació professional Sant Narcís, de Girona, i a les assignacions dels centres públics d'ensenyament

Entrem en l'última pregunta –que sembla que en seran dues, perquè són sobre la mateixa qüestió–, que formularà el senyor diputat, en aquest cas, el senyor Manuel Nadal, sobre determinada problemàtica a l'institut de formació professional de Sant Narcís, a Girona. Té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, si m'ho permet, també acumularia, a més de la 12 i la 13, la 18. (Pausa.) No acumularé el temps, diguem. Per tant, acumulem la pregunta, si els sembla bé, eh?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: El centre de formació professional de Sant Narcís, de Girona, es troba en una situació d'edifici bastant conflictiu, perquè presenta un estat ruïnós, almenys en el primer pis –és un edifici de dos pisos, el primer pis no pot ser utilitzat pel seu estat ruïnós–, de manera que s'han hagut d'habilitar unes aules provisionals, el ja conegut barraquisme escolar que, malauradament, hem hagut d'utilitzar en aquest país.

Aquesta situació ha provocat un augment de despeses, de despeses de funcionament, ja que s'han de duplicar els sistemes de calefacció, els sistemes de neteja, etcètera, de manera que el funcionament del centre s'ha vist afectat per una disminució dels recursos que normalment es destinen a l'educació o al bon funcionament de l'educació. Això, durant tres anys, ha suposat que la direcció d'aquest centre ha anat demanant al Departament d'Ensenyament de la Generalitat, als Serveis Territorials de Girona, un augment de les dotacions per a les despeses de funcionament del centre i, en comptes d'augmentar, s'han congelat, si no disminuït.

Això va provocar en un moment determinat una certa irritació de la comunitat escolar d'aquell centre, de manera que hi ha hagut importants mobilitzacions ciutadanes, manifestacions davant dels Serveis Territorials, tancada d'alum-

nes i, finalment, la dimissió de la direcció del centre, de manera que en aquests moments la situació és que la direcció va dimitir i ha hagut de ser nomenada una direcció a dit, com normalment es fa en aquests moments per part del Departament d'Ensenyament. Quan no és possible l'elecció d'una nova direcció es procedeix al nomenament a dit de les persones, doncs, que es creuen oportunes.

Bé, això no és bo per al funcionament d'aquest centre, i no és bona l'actitud que ha tingut el Departament, ja que durant tres anys hi ha hagut una voluntat de diàleg per part de la direcció, s'han fet comunicacions, s'han fet visites, s'han enviat cartes i no se n'ha rebut resposta.

Per aquests motius, aquest diputat formula tres preguntes, que són: per què no es contesten les demandes de la direcció?, per què no hi ha diàleg?, i per què no s'atenen aquestes demandes raonables de diners per al funcionament del centre? Aquesta petició que fa aquest diputat està compartida per tots els grups de la cambra, que amb altres iniciatives també s'han fet ressò d'aquesta proposta, i espero que amb altres propostes que veurem més endavant tinguin una resposta positiva per part del Departament i per part del Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller d'Ensenyament, l'honorable senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. En qualsevol cas, jo no he entès que en la intervenció del diputat senyor Nadal s'hagi formulat la pregunta número 18 i, per tant, ignoro si queda acumulada o no, com inicialment havia sol·licitat. En qualsevol cas no hi ha fet referència en la seva intervenció...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, ha quedat acumulada.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Ha quedat acumulada? Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: El que no suma és temps: no té dos minuts i mig més per haver formulat aquesta pregunta.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Procuraré contestar molt ràpidament per donar satisfacció a les preguntes formulades i, en qualsevol cas, després de la sessió, si vol, acabaré de completar aquesta informació.

En primer lloc, voldria dir que les despeses per funcionament a l'institut de formació professional Sant Narcís, de Girona, han estat incrementades enguany pel Departament d'Ensenyament en 550.000 pessetes, que són corresponents, 200.000 a despeses extraordinàries de funcionament i 350.000 a despeses ordinàries de funcionament.

Jo no puc acceptar com a cert que el Departament d'Ensenyament i la Delegació Territorial de Girona no hagin tingut una actitud receptiva amb les reivindicacions del centre, perquè em consta positivament —i li deu constar igualment també al senyor diputat— que s'han celebrat diverses reunions amb la directiva de l'institut de formació professional Sant Narcís. Concretament, en una d'aquestes reunions, la celebrada el dia 29 d'abril passat, el Consell Escolar del centre va trametre al Departament quatre sol·licituds concretes: primera, procedir a reparar unes goteres produïdes a les

aules prefabricades; segona, repassar la tanca del centre; tercera, incrementar en 200.000 pessetes l'assignació per a despeses extraordinàries de funcionament, i quarta, augmentar en 1.200.000 pessetes l'assignació corresponent a despeses ordinàries de funcionament.

D'aquestes quatre peticions, les tres primeres han estat íntegrament ateses i la quarta ha estat parcialment atesa, i en aquest moment el Departament ha demanat al centre que justifiqui el perquè d'aquesta quantitat que sol·licita, i si realment aquesta justificació acredita que la petició s'ajusta a les necessitats reals del centre es reconsiderarà per part del Departament la possibilitat d'incrementar aquestes despeses. Ara com ara, com a mínim, que sàpiga el senyor diputat que les despeses de funcionament de l'institut Sant Narcís són de les comparativament més altes de tots els instituts de formació professional de Girona; i lògicament, en principi, per atendre una petició major volem tenir clar que realment aquestes peticions s'ajusten a l'existència real d'unes mancances acreditades, perquè, si no, em penso que tampoc hem d'actuar arbitràriament en aquest sentit. Vull insistir una vegada més que, si amb aquesta acreditació es demostra aquesta necessitat, el Departament d'Ensenyament reconsiderarà la quantitat parcialment atesa en aquest moment.

I en relació amb el tema de la dotació de les assignacions per a despeses de funcionament dels centres públics d'ensenyament, voldria fer notar al senyor diputat que, enguany, les despeses s'han incrementat, en relació amb l'any 1992, en el 2,68%. De tota manera, l'esforç realitzat pel Departament d'Ensenyament en els darrers deu anys ens situa en un percentatge d'increment del 106% respecte a l'assignació corresponent a l'exercici pressupostari de 1987. Naturalment, enguany nosaltres no hem pogut fer un esforç major, però, en qualsevol cas, aquest esforç es concreta en un increment del 2,68 i, sobretot, aquest increment, ens semblaria una visió molt parcial no posar-lo en relació amb l'increment efectuat des de l'any 87 fins avui, en relació amb aquest capítol del nostre pressupost.

Per tant, em sembla, primer, que no s'ajusta a la realitat quan s'affirma que enguany s'han restringit les aportacions per a despeses de funcionament dels centres, i menys encara si ho posem en relació amb l'esforç realitzat aquests darrers anys, que de l'any 87 a enguany significa un augment del 106%, el que ha efectuat el Departament d'Ensenyament per atendre aquestes necessitats. En qualsevol cas, nosaltres som els primers que, si l'any vinent fos possible augmentar aquest increment, doncs, ho fariem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Nadal, pot preguntar.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí. Senyor conseller, respecte a aquesta última part, potser les xifres absolutes han augmentat, però la disponibilitat per part dels centres és inferior, de manera que han reaparegut en els centres les pràctiques de cobrar als alumnes determinats serveis, cobrant a l'alumne els apunts, les fotocòpies, fer que l'associació de pares pagui determinades inversions en determinats

tipus d'equipaments per als centres..., cosa que havia desaparegut fa molt de temps dels centres escolars públics de Catalunya. Bé, aquesta és una situació que a mi m'agradaria que es corregís, perquè no és positiva, i crec que això només es pot fer a base d'augmentar la dotació per al funcionament dels centres.

Respecte a l'anterior pregunta, segurament hi ha hagut diàleg, però el diàleg s'ha demostrat insuficient, s'ha demostrat insuficient perquè s'ha hagut d'arribar a mesures, jo diria, no positives, de força, com són manifestacions, com són tancades dels alumnes, tancades dels professors, i com són la dimissió d'una direcció elegida democràticament, amb voluntat de direcció del centre, i haver d'arribar a una situació d'una direcció nomenada, diguem, no dic arbitràriament, perquè és positiu que hi hagi una direcció, però nomenada a dit, diguem. Per tant, si s'ha hagut d'arribar a aquesta situació, segurament no hi ha hagut prou diàleg, potser per les dues parts.

La veritat és que vostè em diu ara que, de les quatre demandes, n'hi ha tres d'ateses, i jo espero que la quarta demanda, la de major dotació per al funcionament del centre, també sigui atesa, que es puguin justificar veritablement aquestes majors demandes que es fan, que a mi em sembla que es justifiquen pel fet d'haver de tenir unes aules prefabricades al marge de l'edifici central que, evidentment, augmenten la despesa en aquelles aules —ja ho he dit abans— per neteja, per calefacció, etcètera, per llum, per moltes coses, doncs, que d'altra manera, amb l'edifici central, amb una sola despesa acumulable de calefacció, doncs, seria suficient.

A mi em sembla que aquestes demandes eren justificades. La direcció anterior ho va demanar repetides vegades, no va ser atesa, i espero que aquesta direcció ara nomenada pugui ser satisfeta en les seves peticions.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Miri, jo no ho sé, per què van dimitir, però el que li puc assegurar és que el Departament d'Ensenyament no és responsable de cap mena de crispació, i que hi ha hagut tantes reunions com ha calgut, i que amb tots els centres s'ha mantingut el contacte imprescindible perquè es pugui arribar a acords.

S'han atès íntegrament tres de les quatre peticions formulades pel consell escolar i, a més a més, una altra s'ha atès parcialment i no s'ha tancat encara la possibilitat que es pugui reconsiderar l'increment d'aquesta dotació, si és que aquesta petició no és arbitrària. És això el que ha d'acreditar també el centre, perquè essent un centre que, en aquests moments, comparativament amb tots els altres de Girona, ja té unes aportacions de les més altes, sembla estrany tanta peculiaritat —tanta peculiaritat. Si aquesta existís i s'acreditava que això sigui així, jo ja he dit que estem disposats a reconsiderar-ho; ara, escolti'm, jo no em puc sentir ni em sento responsable de determinades actituds ni de determinades mobilitzacions que, al meu entendre, eren absolutament in-

necessàries i, en qualsevol cas, més innecessàries quan hi havia un procés de diàleg obert. Si s'han volgut radicalitzar aquestes posicions, escolti'm, em sembla legítim, ho respecto, però el que no puc és sentir-me'n responsable.

I en darrer terme, vull insistir una vegada més que les despeses, la partida pressupostària per atendre les despeses de funcionament dels centres docents públics s'ha incrementat en el 2,68% per a tot Catalunya. Els centres també han de fer un esforç per administrar bé els recursos de què disposen i, escolti'm, miri, vostè pot creure que és insuficient; en tot cas, a mi em sembla que aquest increment és suficient perquè els centres puguin funcionar correctament. Una altra cosa és que jo desitgés, com vostè mateix, que sigui més l'aportació, però, en qualsevol cas, em sembla que és suficient per a garantir el bon funcionament dels centres.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en el món de treball

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'assetjament sexual en el món del treball, que presentarà la il·lustre diputada senyora Imma Mayol, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'objectiu de debatre en el Plenari d'aquest Parlament sobre l'assetjament sexual en el món del treball és contribuir, des de la primera instància política de Catalunya, a reduir el que és un comportament denigrant, molt més present del que es pensa, que afecta fonamentalment les dones i crea unes condicions de treball enormement desagradables per a qui ho pateix.

L'assetjament sexual és una expressió moderna amb què es designa un problema antic. Fins al mes de gener, el Consorci per a la Normalització Lingüística no ens va dir, fins i tot, quina era la paraula ajustada; vull dir que la paraula «assetjament sexual» finalment va ser la que el Consorci, al gener, ens va dir que era la que havíem d'utilitzar. Vull dir, perquè vegin que fins i tot, a l'hora d'anomenar-ho, encara fins fa molt poc no s'havia trobat la paraula.

Des del nostre Grup Parlamentari som conscients que el fet que existeixi assetjament sexual en el món del treball, i les possibles mesures a impulsar per fer-hi front no són exclusivament responsabilitat del Govern, ni d'aquest ni de cap govern. L'assetjament sexual és l'expressió d'una profunda i arrelada concepció cultural que ha sostret a les dones la capacitat de decidir sobre la seva sexualitat. Ha existit i encara existeix —esperem que en menor grau— una idea de la sexualitat en sentit ampli, no basada en la comunicació, en l'intercanvi voluntari, sinó en la necessitat que les dones complaquin i satisfacin els desitjos dels homes.

Això està molt arrelat, és difícil de canviar i s'expressa de moltes maneres diferents; una d'aquestes expressions és l'assetjament sexual en el món del treball, que avui ens ocu-

pa. Un altre vessant del mateix fenomen que cal considerar a l'hora d'emprendre mesures d'actuació és que una bona part dels casos d'assetjament sexual es donen en un context de relació de poder: les persones objecte d'assetjament sexual poden ser dones i homes, però per la manera cultural d'entendre la sexualitat –tal com els deia–, i perquè en escasses ocasions les dones tenen poder en el marc laboral, acostuma a ser un problema que afecta més les dones que els seus col·legues masculins.

Segons les conclusions de l'informe Rubinstein, elaborat per encàrrec de la Comissió de les Comunitats Europees, contràriament a l'estereotip tradicional, no són les dones més atractives físicament les que tenen un risc major de ser assetjades, sinó les que tenen una situació de vulnerabilitat laboral o social major, és a dir, les dones que treballen sense contracte, les que estan realitzant la primera feina, les que pertanyen a una minoria racial o les que no estan casades, per exemple. I aquí retornem als factors culturals que els deia abans: les dones que són més assetjades són aquelles que estan separades, solteres o vídues. Vostès poden treure les conclusions que els semblin.

Òbviament, les conseqüències de l'assetjament sexual són molt desagradables per a qui ho pateix i creen un clima laboral molt poc propici per al benestar de les persones i per al bon funcionament de l'empresa. Per tant, l'interès per resoldre-ho és, òbviament, de les persones que ho pateixen, però també són els empresaris i les empresàries qui han de vetllar pel bon funcionament de l'empresa i, per tant, també per a ells és interessant de resoldre aquest tema.

Un dels conflictes afegits a aquesta situació és que és un problema de difícil denúncia. Hi ha molts casos de persones assetjades i molt poques denúncies; com un dels pocs estudis fets en aquest país, a l'Estat espanyol –d'àmbit específic català, que nosaltres sapiguem, no n'existeix cap–, un estudi de l'UGT posa de manifest que un 84% de les dones que treballen han rebut assetjament sexual lleu, i un 4%, molt fort, és a dir, violència. Aquest estudi, comparant-lo amb altres dades publicades, per exemple, per l'Organització Internacional del Treball, diu, per exemple, que a Àustria, l'any 86, un 30% de dones declaraven importants incidents d'assetjament sexual; a Bèlgica, un estudi del 84 diu que un 41% de dones i un 21% d'homes havien estat assetjats. A Alemanya, una altra dada molt rellevant és que el 6% de les dones entrevistades van haver de deixar la feina per causa d'assetjament sexual.

Tot i haver-hi una presència important d'aquest comportament, hi ha poques denúncies. Per què hi ha tan poques denúncies? Hi ha tan poques denúncies, en primer lloc, perquè hi ha un nivell de tolerància individual i social molt alt en relació amb aquest tema. És quelcom tan freqüent i segueix tant les pautes culturals a l'ús que, encara que sigui normalment molest, es fa difícil denunciar-ho; en segon lloc, perquè hi ha una por a les conseqüències. A nivell laboral, qui denuncia un problema d'assetjament sexual pot tenir problema d'acomiadaments, pot tenir problemes de descensos de categories, etcètera. També hi ha una qüestió

personal, i és que la gent que sap que, a partir que fa una denúncia, automàticament hi ha una intromissió a la vida privada, un debat en el context de l'empresa –i de vegades en el context de mitjans de comunicació– sobre el tipus de vida d'aquesta dona, sobre si era promíscua o no, sobre si havia provocat o no aquest fet. Així mateix, hi ha una manca d'informació dels drets que tenen les persones per tal que, un cop presenten la denúncia, què ha de succeir. I, per altra banda, hi ha una situació legislativa confusa, que porta la dificultat afegida de la prova, amb escassa jurisprudència sobre el tema, que fa que es puguin produir sovint sentències totalment dissuasives per presentar denúncies. Vostès recordaran perfectament, no fa gaire, la sentència de la minifaldilla, que ha fet, evidentment, molt difícil que altres dones després vulguin presentar denúncies.

Per totes aquestes raons, és un tema molt present però alhora molt amagat. Fins aquí la descripció de la realitat. Ara, què es pot fer? Quin és el paper d'un govern davant d'això? Què pot fer, què hauria de fer, al nostre parer, el Govern de la Generalitat? Jo els deia al començament de la meua intervenció que, òbviament, un govern no ho pot fer tot en aquest tema; és imprescindible la implicació de les organitzacions empresarials, de les organitzacions sindicals, de les associacions de dones... És imprescindible impulsar canvis culturals de fons que facin impossibles aquests comportaments. Però el Govern hi pot fer un paper important, ha de fer un paper important, i la voluntat del Grup d'Iniciativa en aquesta interpellació és, primer, conèixer les actuacions que el Govern té previstes i, en segon lloc, expressar propostes del nostre Grup que poden contribuir a impulsar una acció activa de govern en aquest tema.

Començaré per això últim: què és, al parer del Grup d'IC, el que ha de fer el Govern per prevenir i reduir l'assetjament sexual? Fonamentalment, sis grans coses: en primer lloc, conèixer, contribuir a conèixer la incidència i les característiques del fenomen; no tenim dades sobre el nivell d'incidència a Catalunya, però jo no li estic parlant només de dades quantitatives, ens interessa conèixer quan es dona, com es dona, quina reacció provoca en la persona afectada, en els companys i companyes, en la direcció de l'empresa, què es fa quan això succeeix –el que dèiem abans, de si hi ha acomiadament, si no hi ha acomiadament, com reacciona la gent–; què creiem que s'hauria de fer en el diferent nivell de les empreses... Per tant, primera cosa que creiem que hauria de fer el Govern: contribuir a conèixer la realitat. En segon lloc, contribuir a crear un estat d'opinió contrari a aquest tipus de comportament; el sol fet que la gent sigui inconscient que això existeix fa més fàcil que moltes persones que ho viuen puguin reconèixer una cosa que poden considerar que és normal per raons culturals com un problema; que allò que els molesta ho puguin reconèixer com un problema. Aquest és un primer pas imprescindible per intentar aportar-hi solucions.

En tercer lloc, el Govern, al nostre parer, hauria d'incentivar i potenciar que les empreses apliquin el Codi de comportaments sobre assetjament sexual que ha estat aprovat

pel Parlament europeu el desembre passat. Aquest és un codi útil per aplicar a les empreses; molt en síntesi, el que diu aquest Codi és que des de la direcció de l'empresa –des de la direcció de l'empresa– es faci una declaració de principis, per tant, l'empresa ho assumeix com un tema molt important i del màxim nivell; que faci una declaració de principis que digui, primer, que l'assetjament sexual és un comportament indesitjable. En segon lloc, que digui que aquest comportament pot ser sancionat a nivell d'empresa; en tercer lloc, que defineixi l'assetjament, perquè sovint la gent es pensa que l'assetjament només és la violència física; hi ha molts altres comportaments de tipus visual, de tipus verbal, que són assetjament, que són enormement molestos i que s'han de corregir.

En quart lloc, aquesta declaració defineix, ha de definir el procediment que s'ha de seguir a l'empresa en el cas que es doni un cas d'assetjament, i s'han d'explicitar les sancions que es posarien en cas que es produís. Aquest Codi el que pretén és, en primer lloc, evitar que succeeixi; és a dir, intentar prevenir. Jo estic convençuda que si..., vostès imaginin que si del conjunt de les empreses catalanes, la direcció fes això, jo estic convençuda que el sol fet que la direcció assumís aquest paper, de fer aquesta declaració, ja seria un element dissuasiu. I, en segon lloc, el que pretén és que, si es produeix, es pugui corregir. Amb una idea important, que jo crec que hauríem de retenir, i és que, sempre que sigui possible, és millor, aquest tema, no judicialitzar-lo; és a dir, és millor que aquest tema es pugui resoldre en el marc de l'empresa, d'una manera informal, i que les persones puguin resoldre-ho allà. No cal haver-ho de treure d'aquest context. Això era el tercer punt important que ens semblava que el Govern havia de fer.

En quart lloc, establir mecanismes clars de resolució del conflicte quan el tema surt de l'empresa. És a dir, quan aquest tema, malauradament, si es dona, ha de sortir de l'empresa, quins són els mecanismes a utilitzar? Paper de la inspecció, etcètera.

En cinquè lloc, l'Administració hauria de jugar –tant la de la Generalitat com les altres– un paper exemplificador. Aquest Codi a què jo em referia fa un moment, aplicar-lo a la mateixa Administració.

I, en sisè lloc, elaborar una legislació adequada sobre el tema. Sé que aquesta no és una competència del Govern de la Generalitat. Jo el que els plantejo és com veuen vostès, com veurien tots els grups d'aquesta cambra, que féssim una iniciativa conjunta demanant al Govern de Madrid que adequés la legislació actual, tant civil com laboral, com penal, en relació amb aquest tema. Aquest és un comportament no recollit pel seu nom en el dret espanyol, malgrat algunes modificacions recents en l'Estatut dels treballadors. Cal adequar la legislació per garantir tres drets fonamentals: el dret al respecte i a la dignitat personal; el dret a la no-discriminació per raó de sexe, i el dret a la seguretat, la salut i la integritat física. Per tant, seria una iniciativa conjunta del Parlament per demanar que la legislació espanyola s'adeqüés a les recomanacions del Parlament europeu.

Per acabar, voldríem saber quines són les actuacions que el Govern té previst fer, o sigui, per intervenir sobre el problema. Durant aquest any hem treballat en diferents ocasions sobre el que avui ens ocupa a la Comissió de Política Social, amb una actitud receptiva per part del Grup de la majoria. Voldríem saber com té previst el Govern instrumentar, concretar les propostes que s'han aprovat per unanimitat a la Comissió de Política Social. En concret, en primer lloc, la difusió del Codi: aquest Codi de què jo els parlava, del Parlament europeu, va ser aprovat en la Comissió de Política Social que es difondria a nivell de Catalunya, per tant, com ho tenen previst de fer?

En segon lloc, en quin moment del procés es troba l'aplicació del Codi europeu en la mateixa Generalitat? També en la Comissió de Política Social –jo crec que això és important– vam aprovar una proposició no de llei, per unanimitat, que deia que la Generalitat, a partir del Departament de Governació, aplicaria el Codi aquest a què jo els feia referència fa un moment, del Parlament europeu, al funcionament de la Generalitat. Jo crec que això és una bona mesura. Sé que no es fa d'un dia per l'altre; per tant, voldria saber quin procés pensen seguir vostès per dur-lo a terme.

Per altra banda, jo sé que en el proper ordre del dia del Consell de Treball –que està integrat per la Generalitat, pels sindicats i per les organitzacions empresarials– vostès han posat en l'ordre del dia el tema de l'assetjament sexual. Ho celebrem; aquest és un bon marc per tractar el tema. Voldríem saber, senyor conseller, com ho pensen orientar, com ho pensen preveure, diguem-ne. En concret, li voldríem preguntar si voldrien fer o si tenen previst que es concretin aquests mecanismes que jo els deia abans, quins són els mecanismes més adequats per tractar el tema quan aquest surt de l'empresa.

I, per últim, voldríem preguntar-li com està contemplat el tema de l'assetjament en el segon Pla d'igualtat. Els he de dir que, tal com estava contemplat en el primer Pla d'igualtat, era pràcticament irrisori; és a dir, era una sola actuació, el Pla, i deia..., tot el que deia és que es faria un estudi de la reforma legislativa necessària. Pregunto: s'ha fet aquest estudi? Quines conclusions n'han tret, i com pensen incorporar-lo al Pla d'igualtat?

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt honorable senyor president; senyores i senyors diputats; il·lustre senyora diputada, senyora Mayol, primer, abans de tot i com a tònica general, en resposta a aquesta interpellació, dir-li que substancialment estic d'acord amb els plantejaments de vostè; amb els plantejaments generals, després veurem les seves concrecions. Vostè m'ha demanat una sèrie de coses i intentaré donar-l'hi resposta. El primer és, per tant, a aquesta afirmació inicial, dir i ressaltar, per tant, la importància de l'assetjament sexual i, també, la necessitat d'una sensibi-

lització col·lectiva sobre el tema. Em sembla que és un tret, també, fonamental en les seves característiques, que no ha d'anar tant per la judicialització, sinó per la sensibilització. O sigui, coincidència amb l'enfocament global i fonamental d'aquesta qüestió.

El que pugui fer-se per eradicar-ho tindrà més efectivitat si és acompanyat per un increment –notable increment– del rebuig social actiu, no passiu, no d'una forma passiva, i que tot el que pugui fer-se, tant per part de les administracions, de les empreses, dels sindicats, també de la via administrativa o de la via judicial, tot això vindrà, evidentment, molt condicionat per l'ajut i per la col·laboració de l'entorn social en què es mou, o sigui, on aquests fets es produeixen o poden produir-se.

Per tant, la tasca més important: conscienciar, per una banda, i sumar voluntats a efectes de l'actuació. I aquí em sembla que també hi ha un altre punt de coincidència amb el que deia vostè. I en aquest sentit considerem molt positiva la Resolució 62/IV, del Parlament, que va aprovar precisament la difusió, recomanava la difusió del Codi europeu de conducta envers l'assetjament sexual.

I vostè em pregunta quins són els nostres propòsits de capteniment. Doncs, miri, coherent amb el que li he dit abans: contribuir a la difusió del Codi, o sigui, promoure la seva aplicació, i sensibilitzar. I, en segon aspecte, també d'actuació concreta, sancionar les infraccions que es puguin produir.

El marc legal: el marc legal, globalment, és positiu; és perfectible, però és positiu. Per això em sembla que vostè ha dit que no és un tema tant, potser, de judicialització del tema. El marc legal és positiu perquè, per una banda, veient les fonts de dret, la Constitució consagra els drets fonamentals, tota una sèrie de drets, i entre ells el de la dignitat de la persona i no-discriminació per raó del sexe. L'Estatut dels treballadors estableix el respecte a la intimitat –vostè també hi ha fet referència abans–, amb un afegit que es va fer per llei de l'any 89, quan diu que –establia l'Estatut del treballador– «la consideració deguda a la dignitat dels treballadors, compresa» –aquesta va ser la precisió que s'hi va afegir– «la protecció enfront de les ofenses verbals o físiques de naturalesa sexual». I, tercera font de dret, la Llei sobre infraccions i sancions de l'ordre social, de l'any 88, tipifica com a infracció molt greu els actes contraris al respecte, a la dignitat i a la intimitat, en general, però és dels treballadors, perquè és l'Estatut dels treballadors.

Aquí, a Catalunya, tenim mecanismes legals i voluntat d'utilitzar-los. Tenim certs mecanismes legals. El Departament de Treball, concretament, té encarregada la instrucció i la resolució dels expedients, però permetin-me fer-los una precisió: perquè hi hagi expedient han d'estar iniciats per un acte d'Inspecció, i perquè hi hagi acte d'Inspecció hi ha d'haver denúncia, perquè, si no, no hi pot haver constatació de fets. I això és una de les coses que vostè destacava abans: si no hi ha denúncia, no hi pot haver acte, no hi pot haver constatació de fets i, per tant, no hi pot haver sanció, dit des del punt de vista de tractament administratiu.

Miri, nosaltres hem demanat antecedents i fins al mes de maig passat a Inspecció no s'havia rebut cap denúncia, en els darrers anys, per assetjaments sexuals a empreses. (*Remor de veus*.) És clar, llavors, una mica la pregunta és: no hi ha hagut casos reals? Perquè, per altra banda, les estadístiques sembla que ens diuen que té una incidència important, el fenomen... O és que no s'han denunciat o han passat per la via judicial directament, sense passar per la via administrativa, o s'han resolt a l'interior de l'empresa. Això és probable, és bastant més probable.

Dins de la Generalitat –en aquest cas no funciona la via Inspecció de Treball– s'han produït en els darrers anys tres casos de denúncia. Concretament, un..., en fi, és la realitat objectiva, dins del mateix Departament de Treball, i en aquest cas va ser sobresegut a instància de la instructora, de la cap instructora, perquè va semblar que no hi havia elements que justifiquessin la denúncia. Per tant, el fet evident és que per Inspecció no ha vingut cap denúncia; en el cas de la Generalitat en tenim unes, molt poques, per entendre'ns... Per tant, la realitat és el que deia vostè: és que hi ha manca de denúncies, i això, és clar, no permet actuar en l'aspecte de marc legal o sancionador, ni permet tampoc, en aquest aspecte, basant-se en aquestes presumptes denúncies no existents, fer estadístiques fiables i una avaluació d'aquestes, lògicament.

Per tant, en canvi, estudis que s'han fet, no en base de denúncies, sinó en base d'enquestes, sí que ens indiquen que la problemàtica és més o menys significativa. Vostè abans ha donat unes dades; jo també aquí en tinc algunes... Vostè n'ha dit una de l'UGT; jo..., el percentatge coincideix; les meves fonts són que l'OIT va fer un estudi que el 84% de les dones treballadores –a Espanya– són objecte d'assetjament sexual; ara bé, també amb una precisió, potser, incloent-hi –a part les ofenses físiques, que vostè també hi ha fet referència abans– les verbals, i aquí, entrant-hi, per tant, els comentaris, els *piropos*, les insinuacions...

A Catalunya, l'Institut Català de la Dona també va fer una enquesta segons la qual el 97% dels entrevistats van dir que denunciarien una agressió sexual si en fossin víctimes, i un 78%, si en fossin espectadors. En resum, aquestes dues estadístiques més les que ha dit vostè..., però en aquestes és molt clar: sembla que es diu que hi ha una predisposició important a denunciar-ho i, en canvi, no hi han denúncies. O sigui, no hi ha correlació entre predisposició a denunciar i denúncies efectives. Una conseqüència, per lògica o per exclusió, és que possiblement moltes denúncies queden resoltes, o no –queden resoltes o no–, a nivell intern de l'empresa, perquè per la seva naturalesa no surt, no sura a altres àmbits.

Per tant, què podem fer amb tot això? Aquesta és la realitat, la descripció sociològica; vegi com en això coincidim bastant, amb vostè. Hem de continuar les actuacions amb instruments factibles, no fer volar coloms, sinó amb actuacions, sabent que és un camp difícil per la seva naturalesa.

També per part nostra –li ho recordo– tenim el control de la legalitat dels convenis col·lectius, que tenen, entre altres

coses, la finalitat d'evitar clàusules contràries a la intimitat i a la dignitat dels treballadors, i ho fem. Ara bé, en resum i en essència, cal lluitar contra certa permissivitat social -cal lluitar contra certa permissivitat social- especialment en l'assetjament verbal. I en aquesta lluita sí que són importants les accions de difusió, mentalització, orientació, assessorament i posada en comú dels problemes que es puguin presentar i que es presentin. Voldria recordar-li les activitats que en aquest sentit fa l'Institut Català de la Dona; també la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona i el Pla d'actuacions del Govern per a la igualtat d'oportunitats, diguem-ne, que està en elaboració. Vostè em preguntava abans..., està en elaboració el segon Pla, i per tant, vostè ha fet referència al primer Pla. El primer Pla fixa uns objectius específics, entre els quals hi ha aquest que deia vostè, d'assolir reformes legislatives que protegeixin les víctimes. I em sembla que la sisena de les seves propostes anava en aquest sentit. Per tant, hi ha també coincidència en el que és el Pla d'actuacions per a la igualtat d'oportunitats de la dona.

Reitero, per tant, que l'aprovació del Parlament ha sigut bona per donar un impuls, especialment, per actuar sobre els centres de treball, i que estem en un procés de confluència d'esforços a efectes de la màxima difusió i de consensuar mesures d'aplicació efectiva.

Com que vostè ja ho ha descrit -jo tenia aquí una certa descripció de les línies fonamentals del Codi europeu-, per tant, els faré gràcia i m'ho saltaria, i llavors dir que -això com a tema ja concret de les seves preocupacions i les seves propostes- ja fa dos mesos, a iniciativa nostra, vam portar -concretament el mes d'abril, si no ho recordo malament- el tema al Consell de Treball. Al Consell de Treball, a iniciativa de la mateixa Conselleria, van dir, «escolti, hi ha el Codi, seria bo que el tractéssim». I sé que un dia d'aquests ho han de tractar ja formalment; el Consell de Treball funciona que ells fixen l'ordre del dia, les seves prioritats. Per tant, se li ha donat compte del Codi i de la resolució, i en properes reunions preveiem que puguin acordar accions de suport i de resolució.

Es perfila la possibilitat -es perfila, no hi ha pronunciament formal, perquè no ho hem discutit- de recomanació a empreses i sindicats per incorporar clàusules als convenis col·lectius sobre aplicació del Codi i les mesures en tots els centres. Si es confirma la presa d'acord sobre aquest sentit, voldria dir que pràcticament seria àmpliament difosa perquè la incorporació de clàusules als convenis faria que pràcticament arribés, pogués arribar a tots els centres de treball de Catalunya emparats per un conveni col·lectiu.

També tenim la intenció de difondre tot el que és el Codi i tota aquesta problemàtica al proper número de la revista *Món Laboral*, que edita la mateixa Conselleria, que és a punt d'aparèixer després de l'estiu. Per tant, en resum -i acabo, senyor president-, la voluntat des del Govern és que es vol avançar en l'eradicació de l'assetjament sexual i que serà factor decisiu o serà l'impuls que vulguem donar-hi tots plegats, els empresaris, els sindicats, les organitzacions socials, les associacions de dones i les administracions per

assolir un canvi d'actituds i per, també, aconseguir, com a cosa més concreta i específica, la incorporació de mesures concretes als convenis col·lectius.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot fer la rèplica.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, algunes precisions. En relació amb el tema de la definició -com vostè deia-, la dels comportaments verbals, jo crec que aquesta és una de les coses que hem de difondre, perquè la imatge és que l'assetjament és quan hi ha contacte físic i, sobretot, quan hi ha violència. Però, en canvi, jo, el que voldria és que..., si no han parlat amb gent que ho ha patit, o si vostès no n'han tingut l'experiència, estar en un lloc de treball constantment amb persones que verbalment o amb mirades o amb insinuacions, etcètera, estan assetjant, això ha de ser una cosa enormement desagradable, independentment que hi hagi o no contacte físic. Per tant, crec que difondre la idea que l'assetjament és, sobretot, un comportament unidireccional, i un comportament en què qui l'emet no té en compte si el receptor en té ganes o no en té ganes, això és el tema de fons, independentment de com s'expressi aquest comportament, no?

En segon lloc, jo estic d'acord a no judicialitzar; claríssim, però tenir una bona legislació contribueix a la sensibilització i, al mateix temps, juga un paper clau quan s'ha d'aplicar. I llavors jo crec que és veritat que hi ha hagut millores a la legislació, però aquest tema no està amb nom propi, en la legislació i, per exemple, té un dèficit important, la que hi ha en aquests moments. És que sempre, per poder-ho denunciar, etcètera, per poder ser sancionat, la persona ha de ser assetjada per un superior; quan són companys del mateix nivell, això no està previst en la legislació i, és clar, aquest és un dèficit que crec que hauríem de resoldre. Per tant, jo crec que valdria la pena que ho estudiéssim més, i que poguéssim fer alguna iniciativa conjunta.

En tercer lloc, el tema de les denúncies. Jo crec -com li deia abans- que és veritat que hi ha molt poques denúncies, i això no és ni perquè no es doni -vostè ho deia- ni perquè es resolgui a l'empresa. Miri, en converses amb la direcció de Pimec -de la Petita i Mitjana Empresa- i en converses amb la direcció de Foment del Treball, ells em deien que aquests temes no apareixen en les seves reunions. També em deien que no hi apareixen, però que això no vol dir que no existeixin, sinó que és un tema que no s'acostuma a posar sobre la taula de les organitzacions empresarials, per un problema de sensibilització. També em deien el mateix, a un altre nivell, les organitzacions sindicals, tant Comissions Obreres com UGT. Per tant, jo crec que l'element de fons, a part d'aquells que deia abans, és la por a la denúncia, i la por a posar la privacitat per sobre de tot, no? Tinguin en compte que una persona -ja li ho deia abans-, quan denuncia una cosa d'aquestes, automàticament ha d'estar sotmesa a un control de la seva vida privada, si ho feia o no ho feia, si ho provocava o no ho provocava, i sobretot, la por de què

passarà quan ho denuncia, no? Per tant, jo crec que el tema de les denúncies l'hauríem de veure en aquest context. I aquí hi juga un paper fonamental, jo crec que estem en una fase fins i tot com prèvia a poder fer moltes coses, que això que dèiem, i que coincidíem, de sensibilitzar perquè la gent s'adoni que això és un problema real i, és clar, en aquest sentit jo crec que la direcció de les empreses hi té un paper fonamental. I la del Codi, quan jo ho deia abans, que el fet de fer la declaració de principis, implica que, a nivell actiu, l'empresa assumeix que això és un problema. I això, jo crec, estic convençuda que, en uns anys, si això es fes aquí a les empreses de Catalunya, hi hauria moltes més denúncies, perquè la gent sabia que un dret que té, el pot exercir; és clar, un dret, quan la gent no n'està informada, no l'exerceix. I més aviat passa a ser una cosa de la seva vida privada i tancada. I fins i tot de vegades passa –i això jo ho he pogut parlar– que, una dona, quan és assetjada, no ho comenta. En el moment que ho comenta amb altres companyes que també senten que ho han estat, llavors senten que allò deixa de ser un problema individual que han de patir i passa a ser un problema col·lectiu del qual poden parlar, no? En aquest sentit trobo oportú el que deia vostè dels convenis col·lectius. És un instrument més que s'ha de posar en funcionament.

Ah, una altra cosa de què li volia parlar és el tema del Consell de Treball. Volia saber si vostè em podia donar una mica més d'informació sobre amb quines propostes vostè va anar al Consell de Treball. Crec que seria bo que en el Consell de Treball també s'hi pogués escoltar l'opinió de grups de dones que han treballat el tema –crec que seria una aportació que podria ser molt útil– i també li demanaria que en el futur es pogués tenir informat el Parlament de com va, com evoluciona el tema, com l'està debatent el Consell de Treball i quines propostes s'estan generant. Crec que seria útil.

Per altra banda, i per acabar, sé que ahir es va aprovar en el Parlament, o que el conseller de Justícia va anunciar que el segon Pla d'igualtat seria debatut aquí i fins i tot amb consulta prèvia abans que fos presentat. Jo crec que seria un bon marc perquè nosaltres poguéssim aportar elements sobre el tema de l'assetjament. Jo crec que aquí sí que hauríem de millorar. L'anterior Pla d'igualtat en aquest tema era –hi insisteixo– irrisori. Jo crec que valdria la pena que el segon Pla d'igualtat fes una aposta més seriosa en aquesta qüestió.

I, per últim, una cosa que no m'ha contestat, senyor conseller, si pogués fer-ho, és l'aplicació del Codi per part de la Generalitat, a partir del Departament de Governació, vejam com ho tenen previst fer, no?

I, per últim, dir que jo crec que valdria la pena i seria bo que, d'aquesta interpellació, una mica la conclusió fos que contribuïssim des d'aquest Parlament que la gent de Catalunya –les dones en aquest cas, principalment– pogués exercir un dret que té, i que moltes vegades per manca d'informació no el poden exercir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Pel Consell Executiu, pot contestar la rèplica el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre senyora diputada, deixi'm-li fer una precisió, perquè encara que vostè, en cert moment de la seva exposició inicial ha dit que sí, que l'assetjament sexual era una cosa que podia afectar tant homes com dones, però després pràcticament sempre el seu desenvolupament ha estat només des d'una perspectiva femenina, per entendre'ns. Bé, jo estic d'acord que sociològicament és que en la gran majoria dels casos es produeix així, però vostè tindrà ben present, per exemple –i va ser notícia fins i tot–, que també els homes són subjectes d'això. La *jefa* pagarà 122 milions de pessetes per assetjament sexual d'un empleat, als Estats Units. Bé, per tant... Ho dic senzillament per no restringir el tema, en el sentit de dir que ho hem d'enfocar des del punt de vista de la dignitat de la persona, eh?, i de la intimitat de la persona, i bé, avui sociològicament passa més en casos de dones, perquè normalment l'estructura jeràrquica és que hi ha molts més homes, diguem-ne, que no dones als llocs de comandament.

Feta la precisió, deixi'm fer-li també una altra..., si no precisió, una aportació, que és..., vostè posava l'accent a dir que en el cas de l'assetjament sexual cal una bona definició, i jo hi estic d'acord. Jo hi estic d'acord perquè aquest pot ser un problema que ens podem trobar, de fet –i per tant, tenir-lo present a l'hora de crear opinió i de crear estat cultural, perquè depèn de l'estat cultural, doncs, no a totes les cultures, a tots els països és definit, el tema, o és acceptat, en els mateixos termes. Per exemple, tinc aquí un article –i suposo que vostè l'haurà llegit, perquè és molt recent– que va sortir a *El Periódico* el dia 10 de juny: «Los acosadores» –permetin-me llegir-los només el títol i el subtítol, el subtítol sobretot, perquè és molt representatiu, en tot cas, que hi ha estats d'opinió sobre el que és l'assetjament per ell mateix, dic en el cas dels verbals. Diu –el títol és «Los acosadores», ho lleixo en castellà–: «si aquí se aceptaran como síntomas de acoso sexual los supuestos válidos para Estados Unidos, iríamos a una sociedad mojigata, carente de efecto seducción, en el que entran miradas, gestos e insinuaciones». Per exemple. Ho poso, no perquè faci meu l'element, sinó, senzillament, per posar de manifest que a la nostra societat hi ha valoracions..., per exemple, sobre el mateix tema dels *piropos*, en la societat en què estem; n'hi pot haver de grollers i de galants, per dir-ho així. Per tant, cal avançar en aquest sentit, cal avançar en aquest sentit de dir «cal fer una definició de què entenem, perquè després puguem actuar amb mecanismes coherents per a tots plegats».

Fetes aquestes dues aportacions, senzillament, coincidir amb vostè que la legislació és dissuasiva; per tant, és un element, vull dir, no tant per aplicar-la, per dir-ho així, sinó com a element de dissuasió, de dir «si vostè infringeix, sàpiga el que li pot succeir». Vostè em pregunta com ho aplicarem a la Generalitat... Miri, jo volia que hi hagués el pronunciament del Consell de Treball per aplicar-ho en ter-

mes similars al pronunciament que fes el Consell de Treball; per tant, no avançar-nos perquè no semblés que nosaltres marcàvem una pauta que, llavors, semblava que els obligàvem o arrossegàvem necessàriament. Seria bo que, salvades les especificitats que nosaltres estem dins el marc de la funció pública, doncs, fos un comportament similar. O sigui, si es diu «escolti, s'ha de difondre a tots els centres», doncs, s'accepta fer això.

Llavors, jo li puc dir que a nivell del Consell de Treball no han entrat encara a discutir-ho; per tant, que no ho decidirem nosaltres sols; el conseller de Treball forma part del Consell de Treball, però no decideix per ells, per tant, jo no puc comprometre'm formalment. El que sí que diré és que traslladaré tot el conjunt de la seva intervenció, amb les seves paraules i suggeriments quant al Consell de Treball per dir-li, «miri, al Parlament s'han fet aquests suggeriments» i, per tant, jo ja em responsabilitzo de fer l'aportació dels diferents suggeriments que ha fet vostè en aquest sentit.

L'aportació que he fet és en el sentit dels contactes informals que hi ha quan es porten els temes, abans de la seva discussió formal i concreta en negociació. S'ha entrevist –s'ha entrevist– la possibilitat que vagi en aquest sentit, i per això jo m'he permès avançar-los, sense poder-los donar una oficialitat, els que puguin ser els pronunciaments –diquem-ne– que faci el Consell de Treball.

I amb això em sembla que dono completa resposta al conjunt de les seves preguntes i suggeriments.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general en matèria de relacions laborals

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia que és la interpel·lació sobre la política general en matèria de relacions laborals, que presentarà el diputat il·lustre senyor Josep Maria Rañé, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor conseller, aquest any, sí. No ho dic per allò de la lliga, ni per allò del Barça, sinó perquè aquest any sí que farem la interpel·lació de relacions laborals; ho dic perquè ha estat una interpel·lació que ha estat presentada tres vegades, si no ho recordo malament, i, curiosament, sempre ha estat retirada a l'últim moment, perquè no s'avenia amb el moment en què es produïa. En tot cas, aquest any sí i també li he de reconèixer que aquesta és una interpel·lació que té el seu origen en una..., el que qualificaria d'autointerpel·lació, que es va substanciar en aquest Ple, el 17 de març. D'aquella interpel·lació es desprenia una certa complaença amb l'acció del Govern en el tema de relacions laborals, i el nostre Grup, que no participa d'aquella valoració ni d'alguns dels criteris sostinguts, ni pels representants de

la majoria, ni pel conseller, doncs, hem volgut aprofitar aquesta interpel·lació per continuar el debat i plantejar la nostra posició al respecte.

En tot cas, i com a criteri previ, recordar que, en el tema de les relacions laborals, el nostre ordenament jurídic i tot el món europeu entén que les relacions laborals s'entenen que no estan plantejades en termes d'igualtat, sinó que és una relació entre desiguals.

En tot cas també, per anar concretant, dir que l'actual marc de relacions laborals, que tenim a Catalunya, està configurat fonamentalment per un conjunt de normes, però entre elles destacariem l'Estatut dels treballadors de l'any 80, la seva reforma del 84 i la Llei orgànica de llibertat sindical, del 85, i que dibuixa un model que és en el que estem immersos, amb uns trets fonamentals que serien, d'una banda, que estem en un marc de relacions laboral d'àmbit estatal, únic però no uniforme –únic però no uniforme–, unitat diversa tant pel que fa a l'àmbit institucional, com al de l'empresa. En l'àmbit institucional és l'Estat el que té la capacitat legislativa, però hi ha àmplies capacitats de gestió que permeten una diversitat i una aplicació que correspon a les comunitats autònomes.

I també existeix una capacitat normativa, en l'àmbit de les relacions laborals a l'empresa, que és plantejada per la possibilitat d'eficàcia, *erga omnes*, que tenen els convenis col·lectius, d'àmbit sectorial i d'àmbit d'empresa. Per tant, unitat i diversitat és una característica del nostre marc de relacions laborals.

El nostre marc de relacions laborals –el marc de relacions laborals en el qual vivim– també està basat en la idea de potenciar el pacte entre les parts, com a mecanisme d'adaptació als canvis productius, organitzatius, econòmics i socials de l'empresa. És, doncs, la idea del pacte entre les parts, el mecanisme adequat per aconseguir la flexibilitat pactada de les relacions laborals. Això es fa mitjançant dos mecanismes: potenciar les competències dels òrgans de representació dels treballadors i potenciar els agents socials perquè puguin assumir les seves responsabilitats. I aquest marc de relacions laborals té un altre tret fonamental, que és mantenir i reforçar una forta acció tuteladora i inspectora, per part de l'Administració, com a garant del compliment de les normes legals i convencionals.

Tothom reconeix que ens trobem davant d'una nova situació econòmica i això fa necessària una reforma de les relacions laborals.

Un cop reconeguda la necessitat d'una reforma, apareix l'obligació de definir la dimensió, la direcció i la forma d'aquesta. Per resumir el nostre posicionament en dues idees, li diríem que apostem per aprofundir bàsicament les característiques del model de relacions laborals que tenim, és a dir, aprofundir la idea d'unitat, però no uniformitat, és a dir, d'unitat, però diversitat. De potenciació del pacte entre les parts. De potenciació del paper i dels agents socials i de reforçar l'acció tuteladora de l'Administració. I al mateix temps volem, apostem per una reforma negociada, equilibrada i equilibradora.

De les seves manifestacions, però sobretot de les seves actuacions, no veiem aquesta orientació. Per això hem plantejat aquesta interpellació. Amb tota l'amabilitat, amb tot el respecte, però també amb tota la fermesa, li vull dir que la seva actuació en el camp de les relacions laborals, no tan sols no és un motor per al pacte, sinó que en determinats aspectes ha estat un fre. Per exemple, el Tribunal Laboral de Catalunya, mecanisme de solució de conflictes sense participació de l'Administració, s'ha endarrerit més d'un any fins que vostès no han nomenat una persona per presidir-ho. Això no és afavorir el protagonisme de les parts. Això és endarrerir la posada en funcionament d'un mecanisme.

Més de dos anys s'ha trigat a constituir la Comissió d'Indústria, després que les parts vam proposar què s'havia de fer. Més de dos anys han tingut això i només quan s'ha produït un acord entre les parts, sense l'Administració, i un agreujament de la situació econòmica, és quan s'ha posat en marxa la Comissió d'Indústria del Consell de Treball.

El clima de relacions laborals de què gaudim a Catalunya no es produeix pel seu impuls, sinó més aviat a pesar de la seva actuació.

L'explicació, doncs, l'haurem de trobar en el tarannà dels agents socials i, realment, no pas en la seva acció d'impuls del pacte.

No han donat, al nostre entendre, una línia clara de potenciació dels agents socials i econòmics. Si repassa la resposta que va donar en la interpellació del proppassat dia, veurà que no conté ni una sola mesura de potenciació dels agents socials. Vostè parla de dialogar, de demanar responsabilitats, però no fan res per afavorir, per potenciar els agents socials, un cop se'ls ha reconegut el seu protagonisme. No es pot plantejar un diàleg amb agents socials febles. I l'estructura, la dinàmica, la història d'aquest país, la vertebració d'aquest país, fa que una de les accions de l'Administració sigui la de potenciar l'enfortiment de l'associacionisme empresarial i sindical. I la seva actuació tuteladora no es fa de forma equilibrada. No s'han constituït els òrgans de control de la contractació, recolzant d'aquesta manera la posició d'una de les parts.

Vostès no han fet cas d'allò que diu el Tribunal Constitucional, que ve a recollir clarament que el moment de la contractació és el màxim moment de desigualtat en les relacions laborals. I per això era molt més necessària que mai una acció decidida per controlar aquest moment puntual de la contractació col·lectiva. Amb una situació com la que tenim, vostès podien, tenen competències sobre la capacitat sancionadora amb el control de la contractació. I vostès no han constituït, no han fet cap pas, és més, van declarar, fins i tot abans que sortissin les normes, que hi estaven en contra, coincidint amb la posició d'una de les parts, de les dues que constitueixen el món de les relacions laborals.

Vostès han fet unes afirmacions de caràcter polític que podem respectar, però que no compartim en el sentit que, en una de les competències que vostès tenen –que és la dels expedients de regulació–, estan per la idea que no cal tenir pèrdues per aprovar un expedient d'acomiadament. Això,

permetin-me que els digui que, en aquests moments, no és donar flexibilitat a la tramitació dels expedients, és donar flexibilitat a l'aprovació dels acomiadaments, que són dos factors molt diferents. I això no només ho han dit, ho han fet. En un moment de crisi econòmica, vostès estan aprovant –i són les dades que vostè va donar en l'anterior interpellació– el 8% dels expedients. El percentatge d'expedients que aprovaven vostès en el període 89-92, era només del 3%; és a dir, en aquests moments estan aprovant molts més expedients que vénen sense acord i, per tant, estan afavorint la posició d'una de les parts. Entenem que l'acció de govern és la d'aplicar eficaçment la normativa, però sense decantar-se per una de les parts, i molt menys, fer una crida perquè presenti tothom expedients de regulació, tingui o no pèrdues, perquè la Generalitat no s'ho mirerà.

La seva proposta, d'aquesta manera, no està plantejada de forma equilibradora. Ho repeteixo: la reforma de les relacions laborals ha de fer-se cercant un nou equilibri, no imposant o perpetuant un desequilibri, perquè això –permeti'm que li ho digui– no és donar més flexibilitat a les relacions laborals. Això el que farà serà afegir major rigidesa, perquè la major rigidesa que es pot donar en les relacions laborals és treballar a favor d'una de les parts i no a favor del diàleg. El diàleg és el que resol els conflictes. El conflicte és el més rígid que hi pot haver en les relacions laborals. I en aquest sentit la propensió majoritària ha de ser treballar en aquesta direcció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres. *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Rañé, permeti'm felicitar-lo perquè vostè té una gran habilitat. Vostè té la gran habilitat de convertir el que són avenços i passos endavant en retrocessos i entrebancs que posa aquest conseller al funcionament de les relacions laborals. Perquè els exemples que vostè ha posat són clars en aquest sentit.

Vostè em diu..., o sigui les coses de què, diguem, ens sentim orgullosos –ens en sentim orgullosos–, perquè són avenços que s'han engegat a Catalunya i que estan essent copiats arreu d'Espanya, per exemple, el Tribunal Laboral, i vostè ho treu com si fos un element negatiu. Per tant, el felicito perquè vostè sap donar la volta a una cosa que no sé com se li pot donar la volta i que, en tot cas, tots plegats ens n'hauríem de sentir joiosos.

«El Tribunal Laboral», diu, «és que vostès l'han retardat». Escolti, nosaltres vam tardar un any, per entendre'ns, a tirar-lo endavant, perquè les forces socials volien que això fos pagat al 100%, i això és deseducador. Al moment que s'engeguen mecanismes que generen després, que poden generar molta despesa, que no és una cosa menor, i que una part genera la despesa i una altra diferent ha de pagar el 100%, diguem, crec que és una mala educació pel món en

què vivim. I per tant, jo, senzillament, vaig demanar una presència no important, com a màxim un 10% de les despeses, que pogués generar aquesta institució, aquest Tribunal. I va passar un any fins que els agents socials presents al Tribunal..., recordo que del Tribunal no en forma part la Generalitat. La Generalitat el subvenciona. I per tant, fins que no va ser acceptat aquest principi, dir: «Escoltin, vostès també aportin alguna cosa, perquè, si no, la despesa serà il·limitada».

El segon exemple que vostè posa: la Comissió d'Indústria. Escolti, em permeto recordar-li que, per part nostra, de la Conselleria, hi havia tota la voluntat de constituir-la, però van anar donant llargues —i no vull puntualitzar, encara que podria fer-ho—, van anar donant llargues, els agents socials, per no constituir-la, fins que vostès, prèviament, Foment, UGT i Comissions, no es van posar d'acord, perquè van constituir, van elaborar, unilateralment, i el van negociar unilateralment, el document que més o menys es deia *El nou model industrial*.

I mentre no van fer això, van anar donant llargues. Passa que a vegades l'Administració, doncs, bé, hem d'encaixar, per entendre'ns, però a vegades també les coses s'han de dir. Vam insistir reiteradament i jo ja sé que era algun dels agents socials, però com que vostès, diguem-ne, van voler seguir una metodologia que és: primer posem-nos d'acord, patronal i sindicats, i després que ens hi haguem posat patronal i sindicats, d'aquí se'n va derivar aquest document, i en aquell moment entrem en una fase tripartida amb l'Administració. Les coses s'han de dir com són i, per tant, per això va tardar-se tant temps a aprovar-se.

Sobre el control de la contractació, és el tercer punt que vostè ha fet. Escolti, va quedar molt clar. Tal com va sortir la norma, envaïa, al nostre entendre, les competències de la Generalitat i, per tant, nosaltres vam entendre que no havíem d'entrar en un organisme amb el qual la Generalitat perdria sobirania i havia de sotmetre's al director provincial de l'INEM. Una comissió, diguem-ne conjunta, en la qual nosaltres tenim un paper subsidiari amb una sèrie de funcions, amb una part de les funcions que s'havien de contemplar allà que eren, diguem-ne, exclusives o responsabilitat, perquè està transferit el seu control, a la Generalitat. I, per tant, és un problema que la norma —nosaltres ja ho vam advertir— envaïa competències i com que es va mantenir i continuen envaint competències, al nostre entendre, doncs, no vam entrar-hi. A part que sembla que aquestes comissions, arreu de l'Estat, pràcticament no han donat quasi cap resultat positiu. Vaja, o efectiu, almenys.

I sobre els expedients de regulació d'ocupació li voldria... Jo tinc aquí dades, portem, en el que va..., en els primers mesos d'aquest any, fins al mes de maig, doncs, un increment dels acomiadaments —d'acomiadaments, siguin individuals o siguin per expedients de regulació, perquè vostè sap que a vegades també van per la via individual el que serien acomiadaments col·lectius—, un increment quasi del 40% en el nombre de persones acomiadades en els cinc primers mesos d'aquest any respecte a l'any anterior, i dic

això perquè la gravetat del problema hi és i nosaltres el que diem és senzillament una filosofia que em sembla que vostès, en el fons, també la subscriuen, almenys no l'han contradit.

Preferim una suspensió de contractes a una reducció de plantilla, a una reducció parcial de plantilla, i preferim una reducció parcial de plantilla a un tancament d'empresa, que vol dir la pèrdua total de la plantilla. I, per tant, nosaltres diem que en un moment de crisi econòmica, en un moment de profunda crisi econòmica com és actualment, no s'ha d'esperar..., creiem que és contra els interessos dels treballadors, de les empreses i de l'economia del país el fet que es vagi a la norma, a la tradicional interpretació de la norma que, per aprovar un expedient, l'empresa ja ha d'estar pràcticament ensorrada, o sigui que ha de tenir, ha de tenir pèrdues històricament registrades els tres darrers anys, etcètera, als seus balanços d'explotació. O sigui, hem d'esperar que l'empresa ja estigui *in articulo mortis*?, o és millor i més intel·ligent tallar el problema quan ja està al pendent, però..., ja està al pendent? Per exemple, el sector de l'automòbil és evident a tota la nostra societat que està en una davallada de vendes impressionant. Impressionant; no és una cosa purament menor. I, per tant, hem d'esperar que es deteriorin? Nosaltres diem que no, encara que l'empresa, l'any anterior, hagi tingut beneficis, perquè aquest any ja no en tindrà, i es deteriorarà i es perdran els llocs de treball si no ho tallem. Aquest és un posicionament conceptual; a nosaltres ens sembla molt més modern i aquí està: nosaltres preconitzem que això es talli per evitar un major mal —per evitar un major mal.

Bé, fetes aquestes precisions, jo voldria dir que, una mica, l'esquema, com que la pregunta que vostè m'havia fet era sobre la política general —si no ho recordo..., política general en matèria de relacions laborals..., i, per tant, jo tenia preparat un cert esquema d'alguna cosa que sobretot vostè no hi ha entrat. Vostè diu: «el posem sobre la taula»; sí, senyor. Molt bé, és un tema actual i que cal debatre'l; és interessant. Les relacions laborals constitueixen, per nosaltres, una de les nostres prioritats, però —voldria recordar-li-ho— necessiten un replantejament a nivell estatal; necessiten reformes legislatives i necessiten, perquè nosaltres puguem actuar en això que deia vostè, amb unitat però no amb uniformitat, sinó..., eh?, amb diversitat, necessitem aquí, per poder exercir un marc català de relacions laborals, una plena assumpció de competències dels instruments, de la gestió i dels mitjans materials respecte als àmbits fonamentals que tenen relació amb el..., relacions laborals, que serien el treball, l'ocupació, la formació i la seguretat social.

Sense transferències, sense rebre les transferències pendents, el marc català de relacions laborals que tant en parlem i que tant el potenciem, dins de la mesura de les nostres possibilitats, està mancat de globalització i, per tant, limita la possibilitat de diàleg i de concertació dins de Catalunya. Considerem, per tant —i a més és un dels propòsits de capteniment—, important avançar en els traspassos de la Inspecció de Treball, de la Seguretat Social, tant pel que fa referència

a la gestió de l'INSS com a la tresoreria general, en la seguretat i salut laboral –específicament, en aquest cas, amb la transferència del Centre de Salut Laboral estatal que està a Catalunya, concretament aquí, a Barcelona–, el traspàs de l'Inem –el traspàs de la resta de l'Inem–, el traspàs del Fogasa, el traspàs –o el retorn, en aquest cas– de la formació contínua que ens va ser sostreta, com a Generalitat, com a competència, de l'acord tripartit i bipartit, que jo vostè sap que he denunciat reiteradament. Es tracta, per tant..., què volem? Doncs, configurar la Generalitat com a única instància administrativa a Catalunya i apropar, en resum, l'Administració i els administrats.

Malgrat les limitacions, els interlocutors socials catalans més l'Administració de la Generalitat, conjuntament, han donat proves de col·laboració i de responsabilitat. I, per tant, aquí li discuteixo la premissa major del..., ja li he discutit amb exemples concrets la premissa major de les seves manifestacions inicials. Per això es parla d'un marc català de relacions laborals que sigui desburocratitzat, que estigui orientat a l'entesa, via diàleg o via mediació, i amb el suport d'òrgans paritaris o tripartits, i que, en el nostre cas, culminen en aquesta institució històrica que és el Consell de Treball de Catalunya. I, això, ho tenim, i això és satisfactori. Però amb això no vull fer triomfalisme, perquè som conscients que tenim mancances i constatem aquestes mancances. Per això el nostre propòsit, ja ho dic, és assolir més competències i potenciar els instruments conjunts, tant els existents com els futurs o a desenvolupar en un futur immediat.

I ara permeti'm, amb una visió una mica més global, que li faci recordatori de les iniciatives que han tingut els mateixos agents socials que han sigut per nosaltres acomboiades, que serien: l'acord, per una banda, l'acord interprofessional de Catalunya; el tribunal laboral –n'hem fet referència abans–; el comitè de seguretat i higiene en la construcció; les associacions mixtes per a formació professional, que existeixen almenys, que es recordi, al metall, duanes –constituïda recentment– i la construcció; el document sobre el nou model industrial a Catalunya; les meses permanents sindicats-patronal que s'han constituït a Girona fa uns mesos, i a Tarragona, el mes passat. Totes aquestes iniciatives tenen el suport de la Conselleria de Treball. Jo li puc dir que una bona xarxa d'instàncies socials catalanes consolida la nostra autonomia, dóna fluïdesa als organismes o als òrgans tripartits posteriors i ha de permetre avançar en els nous –per exemple, els que s'han constituït recentment, que vostè ha dit, de política industrial– o en els futurs; per exemple, el Consell Català de Formació Ocupacional o el Consell Econòmic i Social, que són els que tenim en una perspectiva més immediata.

Vostè diu que s'està parlant d'un pacte social a nivell d'Estat..., jo, només dir-li que és necessari per redreçar la nostra economia –està l'economia, com li he dit abans, en situació molt dolenta i es nota per exemple en els expedients– i que aquest redreçament passa per..., i aquest pacte social passa per la reforma del mercat de treball, entre altres mesures.

No entraré jo en el detall de les propostes sobre la reforma del mercat de treball perquè és propi d'unes taules a nivell estatal, encara que, si és del seu interès, jo, en la meua resposta posterior, sí que voldria incidir en algun tema que crec que seria una aportació positiva per a les relacions laborals, per a un nou marc de relacions laborals i que, per manca de temps en aquest primer torn, no li ho puc dir.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té cinc minuts, el senyor Rañé, per formular la rèplica.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo he intentat explicar-li –i crec que no hi he reeixit, perquè suposo que no és un problema d'explicació, sinó que és un problema de concepció– que no és suficient que el Consell Executiu, que el Govern recolzi el que ja fan els agents socials, perquè això ja ho fan els agents socials; el que interessa és que vostès impulsin els agents socials i el pacte, i això és una actitud diferent. I amb aquesta concepció vostè no hauria hagut d'endarrerir ni un sol dia el tribunal laboral de Catalunya per un problema monetari, per un problema monetari; vostè, amb aquesta concepció, no hauria hagut d'esperar dos anys per constituir la Comissió d'Indústria, però no dos anys que vam estar negociant i endarrerint..., perquè jo li recordo que va haver-hi dos compromisos del president Pujol, una vaga el 27 de febrer de 1992, un inici de converses la Setmana Santa d'aquell any, i la Comissió s'ha constituït molt després. Vostès havien d'impulsar..., no anar a remolc de la societat. I, en aquest sentit, evidentment, el plantejament amb els expedients de regulació és un plantejament del mal menor; però, és clar, quan resulta que en una empresa sense pèrdues el mal menor pot ser l'acomiadament, sembla que pot ser en alguns casos matar formigues a canonades. Perquè no ens n'oblidem, en aquest context, l'acomiadament, doncs, sembla la pena màxima en les relacions laborals. I, des d'aquesta perspectiva, la seva lleugeresa en fer els plantejaments, a més a més d'incitar a la presentació d'expedients, que vostès els aprovaran tant si tenen pèrdues com si no, en funció d'una hipòtesi plantejada per una de les parts, no crec que afavoreixi el diàleg de les parts en el si de l'empresa, que són els qui coneixen aquest tema, perquè el que plantegen és: «encara que no arribem a acord és igual: la Generalitat ens ho aprovarà». Jo crec que aquest és, una mica, el plantejament.

I li he intentat dir que vostès, vostè..., la seva actuació és de parts. I li he plantejat que aquí, si hi ha un bon clima, és gràcies als agents socials. Vostès s'imaginen, si al ministre de Treball se li acudís dir, en una publicació, que UGT i Comissions Obreres actuen *como piratas bucaneros, asaltando la propiedad privada de otros*, què passaria a nivell de l'Estat? Què succeiria si el ministre de Treball fes aquesta afirmació? Doncs, vostè l'ha fet, i aquí el tarannà de les centrals sindicals fa que això no sigui un escàndol. Però, escolti, en tot cas, el bon clima serà perquè les centrals sindicals estan assumint un excés de responsabilitat, no perquè vostès estiguin afavorint un bon clima. Vostè no pot sortir dient que *actuan como piratas bucaneros, entrando en la*

propiedad privada de otros quan li pregunten per un acord entre sindicats i patronal, i només esmenta una de les parts. Per això dic que la seva actuació..., com quan diu en una altra revista —el que passa és que són empresarials, i potser allà s'hi troba més a gust explicant aquestes coses—, diu: «els sindicats estan desfasats, els sindicats actuen com a *piratas bucaneros*»; això no és afavorir el bon clima de relacions laborals a Catalunya. Això és un plantejament de part, i en aquest sentit entenem que..., i plantegem que no està fent una actuació equilibrada. I això és el que nosaltres hem posat de manifest, i en tot cas, quan —jo crec que suposo que és fruit d'aquestes duplicitats que tothom tenim, que tothom tenim—, quan parla de «vostès», suposo que es deu estar referint als sindicats, no a aquest diputat que aquí actua en la seva condició de diputat del Grup Socialista, perquè el Grup Socialista no ha estat negociant amb Foment o amb altres agents socials. En tot cas, ja entenc aquesta dificultat de separar persones i càrrecs, però jo crec que, en tot cas, és el que hem de fer: no confondre els nostres papers de partits polítics, legítims, amb els de gestors públics, que hem d'atendre a la responsabilitat i a l'activitat de tots.

I en tot cas, i només per acabar, un element. Em sembla molt interessant, em sembla molt interessant un element que vostè ha dit i que és, a més, reiteratiu: vostè confon moltes vegades el conflicte de competències amb la conveniència de no actuar en contra d'un dels agents en les relacions laborals. Ja li vam dir quan va sortir el tema de la contractació que una cosa eren les competències i una altra cosa era la conveniència, i a vostè li convenia parlar de competències per no actuar sobre el tema del control de la contractació, i a vostè li interessa, no sé per quines extranyes raons, que la resta de la societat no conegui, a hores d'ara, quina és l'evolució del nombre d'expedients de regulació que està produint; com que això s'està produint, possiblement, el que haurem de fer és demanar una informació per escrit perquè ens vagi donant, a més a més i d'una manera sistemàtica..., i es vagi posant en coneixement quina és la realitat i la gravetat i els continguts, perquè ens ensenya petits trossos d'aquesta situació dels expedients de regulació, i, en tot cas, el que podem tenir són petites apreciacions, però no la dada exacta.

En tot cas —ho repeteixo—, sobre el tema d'expedients de regulació, el que hem detectat, en la part que coneixem i en la part que ens ha anunciat, és que hi ha un increment de la seva capacitat, de la seva actuació, en el sentit d'aprovar més expedients de regulació que vénen sense acord; és a dir que allò que estan declarant com a opció política ho estan fent, ho estan portant a terme ja com a Administració, i, en aquest sentit, una cosa que està en el nivell del debat, jo penso que a hores d'ara el que li correspon a l'Administració és complir la legalitat vigent, que planteja la necessitat que hi hagi una situació de pèrdues per poder aprovar un expedient de regulació.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Rañé, em permeto recordar-li que no estem en un estat autoritari i que no es pot constituir una comissió si els membres que l'han de constituir no volen formar-ne part. Jo puc impulsar o el Govern pot impulsar o el que sigui pot impulsar..., però, si l'impulsat no vol ser impulsat perquè vol estar-se aturat, aturats estem fins que la persona decideixi integrar-se. O hem de constituir comissions per decret? Hem de constituir una comissió, una mesa d'indústria per decret, encara que els seus components no en vulguin formar part? Em sembla portar la situació a l'absurd.

Per altra part, l'expressió..., en el segon punt que ha dit, aquesta expressió de *piratas bucaneros*, a mi m'ha fet molta gràcia; normalment no faig declaracions en castellà, i en català no se m'acut, digue-ne, quina expressió hauria utilitzat per dir això; per tant, pot ser una interpretació. Però, en tot cas..., escolti, això és el que surt en una revista i no li ho discuteixo, i per tant... Però li diré una cosa: em ratifico..., no, no, em ratifico en el concepte; no en l'expressió literal, no..., en consciència no li puc dir que jo hagi dit això; m'estranya, ja ho dic, perquè no forma part del meu tipus d'expressió, no? Però, en el concepte..., en el sentit següent: això..., vostè hauria tingut de dir que això fa referència a la formació contínua, i la formació contínua va ser una expoliació; va ser una expoliació, al nostre entendre, que es va fer per part dels sindicats confederals, Comissions i UGT, juntament amb la CEOE, a Madrid, per treure la part aquesta que havia sigut traspasada un any abans —un any abans, encara no feia un any— i que després van tenir la..., diguem-ne, el *refrendo*, la suma, amb l'acord tripartit per part del Ministeri de Treball. I això era una competència traspasada; ja estava traspasada, i sense denúncia, diguem-ne, retallen tota aquesta part: és una expoliació. Jo, doncs, miri, si és *piratas bucaneros* o en podríem dir una altra expressió més, en fi, més ortodoxa..., és una expoliació. Nosaltres entenem que, competencialment, aquest tema havia sigut traspasat, i uns senyors vénen i ens el prenen, sense dir-nos res; és més, deixant-nos els funcionaris —amb tot el respecte als funcionaris—..., vull dir, se'ns emporten els diners..., això, escolti, és la feina..., i ens deixen...

Ho dic perquè vegi, diguem-ne, la forma d'actuar. Llavors vostè, home, no ho defensi, i que l'expressió, doncs, sigui això..., doncs, miri: robatori, invasió de competències, *piratas bucaneros*..., no ho sé; és igual. En el fons de la qüestió, hi estic totalment d'acord.

Per altra part, deixi'm dir-li una cosa —diguem-ne—: fa pocs dies, doncs, vaig tenir unes reunions amb els representants —secretaris generals, concretament— de l'UGT i de Comissions Obreres a Girona i vam estar parlant de les qüestions de les relacions laborals i dels expedients. I per exemple, li llegeixo literalment que en Jordi Presas, en aquest cas secretari general de Comissions Obreres va manifestar que «he trobat la reflexió d'avui molt encertada i progressista» i que «esperem que totes aquestes propostes arribin al terreny legislatiu». Francesc Giralt va destacar que

no hi ha una fórmula única... Així. Estàvem parlant de relacions laborals. Els secretaris generals de Comissions i UGT de Girona, tots dos, van dir que estaven d'acord –d'acord– amb l'enfocament i van dir que era progressista, encara que a mi personalment la paraula «progressista» no em fa ni fred ni calor, el que m'interessa és el tema de la justícia social.

Els expedients de regulació. Escolti, miri, si vol apunti: aquí tinc dades dels expedients de regulació, en aquest aspecte no hi ha cap ocultisme en donar les estadístiques; o si es pot donar –diguem-ne– accés als expedients més que a aquelles persones, que són els comitès, l'empresa, etcètera, que hi tenen accés. Escolti, a pesar de tot vostè es ratifica. Jo li voldria dir que si vostè..., vostè està defensant una situació inercial i passada –inercial i passada–, una inèrcia del passat. Vostè vol afrontar els problemes de futur de la competitivitat, de l'entrada al Mercat Comú, de les noves tecnologies? Doncs vagi dient que es morin empreses. Negant expedients –negant expedients– no assegurem els llocs de treball. Si jo, com a conseller, tingués la seguretat que donant la instrucció que no aprovin cap expedient que no vingui pactat, als delegats territorials, els llocs de treball seran mantinguts, no tindria cap dubte –no tindria dubte. Però, vostè, jo no, vostè no m'assegurarà –jo no li ho puc assegurar– que a finals de mes, o a l'altre o a l'altre, aquestes empreses podran pagar als seus treballadors.

Per tant, no em defensi que així va més gent al carrer; en tot cas hi va menys gent de la que hi anirà molt raonablement si l'empresa ja està deteriorada i tanca tota; és la filosofia aquella senzilla que, per altra part tant els sindicats com les patronals, quan ens reunim, accepten de dir: «Escolti, val més que es perdin cinquanta llocs de treball en una empresa que va malament per convertir-la en viable, perquè sigui viable, que no pas que es perdin els tres-cents llocs de treball perquè tota la nau se'n vagi a terra.»

Per tant, aquí hi ha una discrepància fonamental, però jo crec que la nostra posició és molt més moderna i defensa molt més els drets dels treballadors i l'ocupació d'aquest país que la que defensa vostè, que és una mica retrògrada i que està pensada en un marc proteccionista que no té res a veure amb el mercat i amb la situació d'avui.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres concertats per l'ICS

Passem al setzè punt de l'ordre del dia que és la interpellació sobre els centres concertats per l'ICS, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquesta interpellació cal emmarcar-la necessàriament en la

Llei d'ordenació sanitària, de 14 del VI del 90, en virtut de l'article 33.1 de l'Estatut d'autonomia i de l'article 103.3 del Reglament d'aquest Parlament, on en l'exposició de motius, en el seu motiu vuitè, es reconeix que la integració dels serveis i les funcions fins aquells moments adscrits al Departament de Sanitat i Seguretat Social i de l'Institut Català de la Salut ara s'han d'adreçar al Servei Català de la Salut. En el punt setè es descriu el Pla de salut, que serà doncs, l'instrument de planificació sanitària, etcètera.

Això, doncs, ha estat ja en funcionament, això està ja en funcionament i val a dir que una valoració aproximativa de com van les coses la varem poder veure en una sessió de debat del Canal 33 fa només uns dies, on altra vegada vam lamentar no ser-hi ni Iniciativa per Catalunya ni Esquerra Republicana, però en qualsevol cas hi va haver unes aportacions que hi podríem estar d'acord en bona mesura, per bé que en d'altres ens semblava que també hi podríem fer alguna aportació.

Per tant, fruit de l'atenció amb què vam seguir aquells pronunciaments, especialment del conseller, ens va semblar que en aquest moment la Conselleria té dues fites fonamentals; una, la consecució de més recursos per relançar, per tirar endavant aquest Pla, i l'altra, l'objectiu essencial, que és la satisfacció de l'usuari, i així intentar desenvolupar aquest National Health Service a la catalana, que, dit en paraules del conseller, «no es pot fer en un territori una sanitat desenganxada del seu procés històric», aspecte que seria discutible, però, en fi, podríem també no posar-hi una molt important objecció.

Altre punt fonamental és que la gestió empresarial serà l'eix vertebrador de la sanitat pública i també l'aspiració a la competitivitat en el mercat de l'oferta dels productes sanitaris. En aquest posicionament cal dir que el Partit Popular hi estava d'acord també i remarcava el criteri de prioritització, que s'hi pot estar absolutament d'acord. El Partit Socialista volia garantir sobretot que la sanitat fos per a tothom, garantida per a tothom amb uns mínims, amb uns mínims suficients que donés una certa sensació de protecció a tota la població protegida. La unió d'hospitals que hi era, en fi, tenia conceptes que el servei públic ha de pagar només uns certs productes i d'altres han d'anar de cara a la butxaca privada –aspecte que no compartim–, i també que hi havia l'associació de l'assistència..., vol dir que les llistes d'espera allà no existien.

Per tant, amb tot això que nosaltres vam veure en aquell moment, ens va semblar que, probablement, per la «premura» del temps no es va poder entrar, en fi, amb profunditat, però la impressió que vam treure era que realment el procés de la sanitat pública a Catalunya s'estava produint en termes de certa satisfacció i de cert consens, a banda –dic– d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, que no teníem l'oportunitat de poder-nos fer sentir, tristament.

Però, en canvi ens va semblar..., per exemple, hi van haver grans absències. Per exemple, sobre els centres comarcals, doncs, no es va dir ni un mot, i és la segona anella assistencial molt important, menys que la xarxa d'assisten-

cia primària, que ens sembla que és fonamental i d'alguna manera queda també una mica com a assignatura pendent. Per exemple, sobre la satisfacció de l'usuari és molt important, tan important com la satisfacció del treballador, personal sanitari i no sanitari dels centres, que és un assumpte molt important que afecta la satisfacció dels usuaris. Per exemple, la planificació per a la inversió en medicina preventiva i en educació sanitària ens va semblar també que per bé que es deia: «Els ciutadans s'han d'acostumar a no malversar diners. Quan enceten un fàrmac i s'empren dues pastilles i ho llencen, estem llençant diners públics.» Per això, perquè els ciutadans ho puguin fer primer s'ha d'invertir seriosament en planificació d'educació sanitària, si no, això no s'entén i no funciona.

Però el motiu, doncs, d'aquesta interpellació va en la següent línia. Quins són, doncs, especialment, per als centres..., per exemple, cent llits on hi ha un patronat, i on aquest patronat delega la gestió del centre a una gerència, una direcció de serveis generals, una direcció administrativa i també una direcció mèdica –són centres de cent habitants, però amb una anella assistencial molt important–, i resulta que ens agradaria conèixer els criteris amb què es realitzen els controls de qualitat i amb quin personal es fan aquests criteris.

Certament, vostè em podria dir: «Miri, la clau d'avaluació està en relació amb criteris de satisfacció de l'usuari, de control de qualitat del servei, etcètera.» Però en canvi, ens sembla que hi ha mancances importants en aquest terreny, perquè hem pogut copsar de boca directa de responsables de serveis d'aquests centres comarcals que hi ha una desmoralització important, important desmoralització en els caps de servei d'aquests centres comarcals on tenen l'evidència que són «massacrats» en la seva iniciativa creativa i participativa en l'assistència sanitària per la vessant economicista de la gerència i de la part –diguem-ne– de la burocràcia en aquests centres.

I aquesta gent està derrotada de tal manera –de tal manera– que ho manifesten, i ho manifesten en aspectes concrets. Per exemple –i no intento fer una defensa corporativista d'aquest daixò sinó que realment, si en un lloc de treball no hi ha cap certa satisfacció per fer-lo, vull dir, en realitat, no es pot exigir, en fi, uns rendiments òptims si un realment no està molt motivat per tirar-ho endavant; aquesta gent ho supleixen amb professionalitat, però la impressió és molt preocupant–, miri, la cosa s'inicia d'aquesta manera: un usuari ordinari truca en un centre d'aquests i al cap de dotze trucades se sap la música que li posen mentre busquen la persona que busquen, però no la troben. Es a dir, es passa dues hores trucant al centre i al cap de dues hores de trucar al centre li contesten –o té la impressió– que aquest cap de servei no treballa en el centre o no existeix o ha desaparegut. És a dir, no hi ha manera de poder-hi parlar.

Aquest usuari se'n va i veu la persona aquesta per altra via i li diu: «Què passa que en el teu hospital... Hi treballes? No hi treballes?» –«Oh!, és que m'exigeix que porti "busca", però, és clar, quan opero el "busca" no sé on posar-me'l

i, llavors, no el puc tenir.» Però podrien saber que el senyor està operant sis hores una intervenció de maluc. Això no se sap. Diu: «Informació», preguntes, no saben res de res de res. És a dir, aquesta persona, en preguntar-li més, diu: «Miri, és que a més d'aquesta desconsideració –avui, que nosaltres estem treballant–, i realment, el pes de l'Administració pesa, el sistema economicista, tan importantment, que no és valorada en absolut la nostra participació en l'hospital, que a més ens toca la següent cosa, miri: guàrdies.» Entren de guàrdia d'un dia a l'altre, vint-i-quatre hores de guàrdia. Quan acaben de guàrdia, sap què fan? No se'n van a descansar, no: empalmen amb la feina del matí, de les vuit, i estan fins a les cinc de la tarda. «I, llavors» –diu– «hem de vetllar per la satisfacció de l'usuari.»

I aquest home em deia: «Jo, francament, quan opero després de trenta hores de treball no estic en les mateixes condicions que quan opero, en fi, quan fa tres hores que treballa. I sap per què? Perquè aquest sistema de guàrdies està pensat en una època que la guàrdia era per si hi anava algú.» I ara en aquests centres –com vostès saben– hi ha massificació de la demanda per manca d'educació sanitària. Tothom acudeix a aquests centres, els bloqueja i els desborda. Però saben a més una altra cosa? Aquesta gent, sap com cobren les guàrdies –aquesta gent? Al preu –amb tot el respecte– d'una persona, doncs, que es guanya la vida fent feines en cases, que està bé, que es digne, però 1.400 pessetes l'hora... –1.400 pessetes l'hora. És clar, aquesta gent no té massa bé la idea... A una persona que fa una pròtesi de maluc –i una persona que no camina, camina–, li paguen 1.400 l'hora quan la integren en una guàrdia. Realment, això dóna la impressió de cert caos de funcionament, un disfuncionament.

D'altra banda, aquests centres també tenen una altra evidència. Diuen: «Nosaltres aquí estem amb uns salaris –sobretot la gent directiva dels centres– i en canvi, en els centres propis, quan hi ha congelació salarial de tots els funcionaris de l'Administració en els centres propis, sap què fan? Doncs s'apugen, s'apugen el salari, o hi ha autorització per apujar el salari, doncs, fins i tot un 20% –un 20%.» Quan hi ha congelació salarial a nivell de tots, doncs, els dirigents dels centres es poden apujar fins... I sap com ho justifiquen, això? Dient que hi ha una gran competitivitat entre dirigents de centres privats i centres públics, i perquè no se'ls en vagin, ells s'han d'incrementar el salari com a esforç de gestió, com a compensació per l'esforç de gestió. Això és cosa que es veu molt malament des d'aquests llocs. Dóna la impressió que és un *apartheid*, com una..., els centres aquests comarcals, que són vitals, des del nostre punt de vista, doncs, en realitat són tractats com si fossin centres d'assistència secundària. Com vostè sap, senyor conseller, l'assistència és una: de qualitat o no és res, com vostè molt bé sap.

Per altra part, estan també molt preocupats –i això em penso que també li preocupa al senyor conseller– que quan hi ha una actuació, en fi, no encertada, els porten per la via penal, i no per la via civil, per exemple, no? Bé, aquesta gent diu..., bé, és que a més, vull dir, en fi: és que estan real-

ment daixò. I en fi, aquí seguiríem encara, doncs, dient moltes coses, on aquests centres també estan molt preocupats quan vostè diu, doncs... Escolti, és molt important, el daixò, veure com aflora el dèficit sanitari i com es refinança, i aquests centres diuen: «I com repercutirà damunt de nosaltres tot aquest desgavell?» Doncs, tampoc ho saben, tampoc saben com la cosa pot anar.

Tenen també la vivència, no sé si objectiva o subjectiva, que realment qui fa la feina són molts centres concertats i, en canvi, la distribució de la inversió pressupostària va uns «quàntums» molt desproporcionats de qui fa la feina i qui la cobra. Aquí seria discutible i..., li ho diré d'una altra manera: tenen la vivència que el 70% del diner va als centres propis; el 30%, als concertats, i que la feina és creuada. Jo, això, no ho afirmo; dic la vivència que ells tenen. I segurament vostè dirà: «Bé, és clar, és que els centres propis són centres ultraespecialitzats on el cost és molt elevat, etcètera.» Però no sé si tot això justifica realment aquesta... Com també pensen, per exemple –això ho diuen i vostè ho ha sentit també–, que, és clar, els centres propis surten amb pressupostos fets i els concertats els han de fer, que és una altra manera de funcionar.

I és clar, tot això en realitat els té en una situació en què, realment, em penso que el que fa és que es deteriora l'assistència; per tant, d'aquell primer gran objectiu de buscar la satisfacció de l'usuari, em penso que el més calent està a l'aiguera en aquest moment; és a dir, la cosa no funciona per aquí. I la mancança de recursos, la recerca de recursos, que és cosa que al senyor conseller li preocupa i ha manifestat reiteradament: «El finançament de la sanitat és pervers», és realment pervers, i tampoc se sap veure com això és pot modificar. Si vostè ara ens ho pot explicar, a grans trets, les quatre coses que jo m'he permès apuntar en aquesta interpellació li ho agrairia.

Gràcies, senyor conseller, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, bé, d'entrada, la interpellació que em fa vostè no és exactament a la pregunta de la interpellació que hi havia, que era quins són els criteris de capteniment del Govern respecte als centres concertats per l'ICS. I vostè ha començat la seva exposició explicant una cosa que és la veritat, no? I és que l'ICS no concerta. Des de fa tres anys l'ICS no concerta. Per tant, l'ICS ja no concerta; és a dir, el que concerta és el Servei Català de la Salut, que aquest ha sigut una mica el nostre esforç d'aquests darrers anys: intentar que les entitats que es gestionen no siguin les que concerten. Perquè una de les obsessions d'aquest conseller ha sigut introduir un concepte de separació del que és el finançament de la sanitat, i com es finança de com es gestiona.

D'alguna manera, nosaltres –jo he explicat ja diferents cops–, nosaltres volem un finançament públic. I una altra cosa és la provisió, que pot ser per diferents elements. I, per tant, aquest ha sigut el gran esforç.

Sí que tot això –i m'agradaria que ho interpretés així– no té res a veure amb les meves explicacions, l'altre dia, a la televisió, que era una discussió que el tema era «És que s'ha de privatitzar la sanitat?». I era una discussió filosòfica sobre aquest tema, que no té res a veure amb el tema concerts i amb com portem la gestió, sinó que jo, aquell dia, almenys el que vaig estar dient, vull que s'interpreti com el meu plantejament, però no exactament el que vaig dir allà és el que es pot aplicar a Catalunya avui aquí, sinó que era una discussió absolutament ideològica.

Nosaltres..., vostè em diu, diu: «Escolti'm» –diu– «en els hospitals comarcals estan “massacrats”, estan desmoralitzats», estan... Vaja! Ha fet un plantejament que és duríssim, no? Jo crec, sincerament, que això pot donar aquesta sensació, però no és exactament així. Jo crec que si un es planteja el que ha passat aquests darrers anys, doncs, jo crec que si alguna cosa s'ha de reconèixer –i vostè ho ha portat pel camí, sobretot, dels hospitals comarcals– és que de l'any 81 cap aquí, i és un mèrit que jo sempre dic que no és només d'aquesta Conselleria, sinó que és de molta gent: és de les administracions locals, és d'un conjunt de fundacions benèfiques privades, és d'un conjunt de mútues. El que sí que jo crec que s'ha fet és un esforç molt considerable i una millora extraordinària dels hospitals comarcals.

Nosaltres, avui dia, a Catalunya, si d'alguna cosa ens podem sentir relativament cofois, és que comencem a tenir una xarxa d'hospitals comarcals importants i, a més, s'ha creat una idea nova, que evidentment exigeix la seva consolidació, que és la idea d'una xarxa hospitalària d'utilització pública, de la qual formen part un conjunt important d'hospitals comarcals. D'hospitals comarcals que tenen els seus mètodes de gestió –els seus mètodes de gestió–, que es troben emmarcats dintre d'uns plantejaments globals de la nostra sanitat, que hauran de donar resposta a partir d'ara no amb uns criteris de funcionament i de concertació només basats en criteris econòmics i no lligats amb un pla de salut, amb uns objectius molt clars. I el tipus de contracte que es farà és precisament..., i els que es fan aquest any són en aquesta línia. I evidentment, això sí, i això sí que li ho puc garantir, és que dintre d'un context que no és un context econòmic, o és d'una gran expansió, sinó que és dintre d'un context econòmic, complex, dur, però que és el context econòmic en què es troba Catalunya i en què es troba tot l'Estat espanyol i, per tant, ens hem d'acostumar a aquesta situació.

La major part d'aquests hospitals són hospitals, doncs –com vostè sap bé–, que estan concertats. I nosaltres, la concertació, vostè sap bé que la fem basant-nos en diferents aspectes: en la capacitat d'unitats bàsiques de pagament d'assistència que és capaç de fer l'hospital, en una valoració d'aquesta activitat, i en una valoració que no es pot negar del pressupost d'aquest hospital i, a més, jo sempre dic que el nostre sistema de tarifació i de fer concerts és un sistema que és una barreja entre la tarifa i el pressupost. És a dir, no és que nosaltres fem un sistema exclusivament lligat a les UBA, sinó que és un sistema que té un conjunt de matisacions, a fi i efecte que no es dispari la despesa, que fa que el

nostre sistema sigui un entremig entre un sistema pur de tarifació per activitat i un sistema pressupostari. El fet és que hi ha un conjunt de correccions, segons el nombre d'activitat que fa el centre, de manera que el centre tingui unes garanties, tant si es queda curt d'activitat, com si es passa d'aquesta activitat.

Sí que hi ha un conjunt de problemes, i això jo no ho puc negar, d'insatisfacció en alguns casos dels professionals, tant de la seva tasca dintre l'hospital, com de la manera de funcionar els hospitals. Per exemple, vostè s'ha referit al tema de guàrdies, que és un problema, no d'aquí, de tot el món. I hi ha un problema evidentment de si el personal sanitari està content amb la seva situació de retribucions econòmiques.

Jo, en aquest tema, no hi entraré. Jo crec que és un tema de cada una de les empreses. Sí que li vull recordar que, en global –en global–, a Catalunya el personal sanitari, el personal de les institucions sanitàries, es paga millor que a la resta de l'Estat espanyol, a excepció del País Basc i, per tant, tenim una situació de possibilitat de pagament dintre de les limitacions que hi ha.

L'increment de salaris d'aquest any, evidentment doncs, és un increment que, si haguessin escoltat el conseller de Sanitat, doncs, haurien hagut d'incrementar el que ha incrementat el sector públic en aquest país, que és l'1,8. I, evidentment, hi ha hospitals que no han fet l'increment de l'1,8, per haver-se d'atendre a complimentar no tan sols l'equiparació salarial, que és un aspecte al qual nosaltres hem donat un suport –i, a més, això es va aprovar en aquesta cambra–, sinó que perquè s'ha lligat amb un conveni col·lectiu de la XHUP, que van aprovar uns increments superiors i, evidentment, jo en això no m'hi ficaré. L'únic que jo sempre sostinc és que s'ha d'anar amb cura i s'ha de fer una especial atenció que no es produeixin desviacions que facin infactible el compliment... Vaja, el que no es pot admetre és que es facin dèficits en el sistema.

Jo crec que els metges –vostè ho és i jo també– hem de fer un esforç per no estar parlant tot el dia d'economicisme. Per no estar parlant tot el dia d'això. Els metges, d'un cop, ens hem d'involucrar en la gestió i hem d'entendre i tenir clar el valor del diner i que, quan nosaltres fem un acte mèdic i fem una prescripció o demanem una analítica, això té un cost, ens agradi o no, i evidentment això implica que no podem fer una altra cosa. I això és que els professionals entrin a la gestió, participin en la gestió i, evidentment doncs, es facin responsables dels seus actes. Això jo crec que en cap cas és economicisme. Això jo crec que en la sanitat pública es pot fer, perquè es fa en la privada. És a dir, aquests mateixos professionals, quan treballen a la privada, tenen en compte totes aquestes coses econòmiques i, per tant, jo crec que a nivell de la pública és realment important que també les tinguin en compte.

I sincerament sí que li diré que no ens movem amb pressupostos fets, i els centres concertats, no fets. Tots els centres fan el seu pressupost. I l'altra possibilitat és veure com es cobreix després aquest pressupost, i ens hem d'acostu-

mar, i jo crec que aquesta és una línia que es fa, que, evidentment, el pagament que fa la Conselleria i l'activitat que es produeix ha de coincidir d'una manera o altra, si no és que aquest centre tingui uns pressupostos extraordinaris, amb el pressupost del centre, de manera que no es produeixin aquestes situacions que jo crec que són equivocades, de dèficits que semblin que puguin ser tolerables. I jo crec que de cap manera ho són.

Per tant, jo el que li puc dir és que continuem en aquesta línia de concertació, d'ajut clar a aquests hospitals comarcals, que és una de les coses que nosaltres ens en sentim satisfets, intentant de totes totes que aquesta xarxa es consolidi, i buscant que no només evidentment es plantegin criteris econòmics, sinó que tot això ha d'anar lligat amb uns objectius que marca el Pla de salut de Catalunya. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Reguant, pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment –vostè té raó–, des de fa tres anys no es fa..., és el Servei Català de la Salut. Jo per això m'he permès..., és a dir, perquè segurament la pregunta era feta abans de tres anys. Segurament no estava en el cap fer-la i va sortir d'aquesta manera, però per això m'he permès dir aquesta cosa. (*Rialles.*)

Miri, realment, la pregunta no era exactament aquesta. El que jo li he preguntat no és tampoc la seva resposta aquesta, diguéssim. És a dir, en realitat vostè ha fet una mica la tècnica de l'helicòpter. Ha anat explicant, en fi, aquest discurs que ja coneixem –ja coneixem– i, bé, ens hem quedat allà una mica on estàvem.

Per exemple, em semblava a mi que no és discutible avui que els criteris de la Conselleria en matèria d'assistència sanitària per al sector públic són economicistes purs. I vostè no ha aportat ni una sola dada que ens pugui fer pensar que el que jo li posava de manifest d'aquesta disfunció, d'aquest caos en el funcionament, per part dels hospitals comarcals i la desmoralització del personal sanitari, vostè no m'ha explicat com pensen. Primer, si creuen que això és d'aquesta manera –potser, vostè pot tenir d'altres informes i d'altra vivència– i, si és d'aquesta manera, com vostès ho pensen resoldre. Perquè, en realitat, seguirem fent allò mateix i les coses se seguiran donant de la mateixa manera. Per exemple, quant a les guàrdies, vostè s'ha rentat les mans. Diu: «Miri, això és un problema mundialista» –m'ha semblat que deia– «a tot el món». Bé, a tot el món..., en fi, mal de molts, consol de pocs, no? Miri, «retribuir un especialista qualificat: 1.400 pessetes l'hora». Si les ha de treballar, si hi ha d'estar donant un rendiment, jo crec que és quelcom que s'ha de revisar immediatament. «Qualificat», vull dir, sigui un metge o sigui una altra professió, la que sigui, però avui dia no es pot estar..., una persona que la societat li ha pagat anys d'universitat i d'especialització, després tenir-lo treballant a 1.400 pessetes i exigir-li un gran rendiment, a més, no? Eh? Vostè no contesta. Això no, diu: «És un problema mundial i nosaltres estem...» Dóna la impressió, realment,

com si el seu Departament estigués *au delà de la frontière*. És a dir, «Hi ha la Llei sanitària, hi ha el Pla de salut, anem llançant, la cosa no va pas malament... Per aquí anem trampejant la cosa. Els resultats, tal... Nosaltres volfem..., hem introduït que cal separar el finançament de la gestió». Doncs està molt bé. Això és vella Suècia, això que vostè acaba d'introduir. Això fa ja vint anys que el sistema del senyor Olof Palme ja funcionava, o sigui que tot això, vull dir, funciona amb «ràdio macut»; no se n'assabenten bé, de les coses. (*Rialles.*)

Sobre els increments salarials. Jo li pregunto una cosa i vostè me'n torna a contestar una altra. Que el seu criteri sigui que hagués recomanat que s'incrementés en el funcionari, als seus hospitals, un 1,8, ho trobo molt bé. Però jo no li estic plantejant això. Jo li estic dient que davant la congelació salarial de tots els funcionaris de la Generalitat, dirigents dels seus hospitals –dels seus hospitals– s'han incrementat –i vostè ho ha autoritzat i tinc el document que ho prova de la taula on això es va reconèixer que era així per part del seu representant, el senyor Pomés– d'un 5 a un 20%. I això és un greuge comparatiu evident. I que preocupa i que no es pot justificar dient que hem de competir amb els centres privats perquè, si no, ens prenen els directius; sí, és una cosa que passa. Però això no justifica la cosa.

Per tant, senyor conseller, jo li pregaria –vull dir– que em respongués de manera més concreta, si li és possible, sobre la massificació dels serveis d'urgència per una inversió irrisòria en educació sanitària. Passa o no passa? És o no és?

Llistes d'espera; que vostè va dir també que era una cosa que ens tindríem d'acostumar a tenir unes certes llistes d'espera que fossin acceptables. Què vol dir «llistes d'espera acceptables» per a una persona que es troba malament i va a un hospital i s'ha d'esperar allà dues hores, sense que l'atengui ningú? Què vol dir això, llistes d'espera? O no es pot modificar la situació, d'una altra manera?

És clar, naturalment si un diu «És clar, jo estic pel servei públic» –com va dir algun il·lustre diputat d'aquesta cambra, no del seu partit–, «perquè, és clar, jo vaig tenir una pneumònia i me'n vaig al servei del doctor Vilardell, m'atenen a cos de rei, i és perfecte». Però és que un ciutadà de Llers, Alt Empordà, no pot anar, quan té una pneumònia, al departament del doctor Vilardell. L'ha d'atendre el metge de més a prop i a aquell hospitalet de més a prop, on potser trobarà que hi ha una saturació, que no hi ha una planificació adient i que s'ha d'esperar i que no l'atenen. Bé, i alguns d'aquests acaben amb certificats de defunció. És a dir, miri, en realitat..., no, és clar, aquestes coses, jo ja ho comprenc que, per vostès, doncs, els sona com una cosa molt aliena, molt externa; ja ho he dit moltes vegades: tinc molt la convicció que el Grup de la majoria, tot el que fa referència a temes socials i de prioritzacions socials els toca com a externalitat, i aleshores, naturalment, hi han coses que no les poden entendre perquè no les han vist mai ni les han tocat mai; per tant, estan d'aquesta manera.

Per tant, senyor conseller, jo li agrairia molt que, en la mesura del possible, aquestes coses que afecten éssers hu-

mans, ciutadans de Catalunya que paguen rigorosament els seus impostos a aquells que els han de pagar..., també poguessin tenir la garantia que en els seus centres, doncs, tindran la satisfacció de l'usuari, a base que el personal sanitari, l'especialista, també tingui una bona motivació per intentar fer les seves coses; que els salaris dels funcionaris tinguin el mateix tracte que els salaris dels dirigents dels hospitals, i que les llistes d'espera no siguin una cosa que s'ha d'acceptar com a ordinària. I el tema de les pneumònies..., miri, els que venim de molts anys de fer medicina rural els podríem explicar coses que vostès no coneixen; vull dir, no les coneixen perquè no les han viscut ni les han patit. I, per tant, jo crec que la direcció d'un servei de salut, com és el que vostè representa, ha de ser sensible als grans èxits dels grans cremats, de les grans inversions, dels trasplantaments renals, de les grans intervencions, que és un mèrit que no li neguem, i ha de garantir la suficiència d'assistència sanitària a la gent modesta que viu als voltants de les nostres grans poblacions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller, té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè diu que jo tinc la tècnica de l'helicòpter. Hi he anat molt pocs cops, en helicòpter –el seu partit hi està més acostumat (*riallès*)–, i li asseguro que no és la meua voluntat. El que passa és que vostè em fa una interpellació i després acaba explicant unes coses que no entenc de res; li ho he de dir sincerament, no? Vostè té un garbuix, vostè diu moltes coses, no?, però cap lligada a la interpellació que vostè ha presentat. Perquè jo crec que vostè, sincerament, i li ho vull dir amb una certa cordialitat..., el dia que vulgui li explicaré sincerament el que són els concerts, com funcionen els concerts, com funciona la sanitat al nostre país, perquè jo crec que vostè té un gran garbuix, no?

Vostè –no ho acabo d'entendre, no?–, vostè diu, per exemple, que a Suècia hi ha una separació entre el finançament i la provisió, i no és cert; no és cert. Vostè està equivocat fins i tot amb el que fan a Suècia, i, per tant, li aconsello que vagi a Suècia, que es passegi per Catalunya, que es passegi per la resta de l'Estat espanyol i veurà com funciona la sanitat d'aquells llocs.

Nosaltres tenim un sistema de concerts més o menys encertat, però que no té res d'economicista, i la voluntat, precisament, i tot l'esforç que s'està fent és perquè no vagi per aquesta via economicista. I el que es pretén és, precisament, lligar els concerts amb un pla de salut, amb l'emmarcament d'uns objectius, a lligar amb una activitat determinada i buscar de quina manera els concerts són una eina que serveixi per millorar l'atenció a la gent. I el gran esforç que s'ha fet aquests anys no ha sigut precisament tenir grans centres com el Vall d'Hebron, que funcionen bé, que és la nostra obligació que funcionin bé –i ho va explicar un diputat–, sinó que un dels nostres grans esforços, precisament, ha sigut fer arribar la sanitat a tots els indrets de Catalunya. I és tre-

mendament injust que vostè no ho reconegui, perquè fa uns anys no hi havien el conjunt d'hospitals que hi han ara, que estan funcionant correctament i amb un gran esforç de tots els seus professionals.

I vostè lliga els concerts i el tema de la concertació amb un tema que no hi té res a veure, no? —que, si vol, un dia, doncs, es pot parlar—, que és el de relacions laborals, les hores de guàrdia que es fan o el fet que hi hagin uns increments salarials dels directius, però això no té res a veure amb els concerts. Perquè vostè s'equivoca; els hospitals —els hospitals—, la majoria d'hospitals que concertem són fundacions benèfico-privades que fan el que volen: si volen pagar més per guàrdies, paguen més; si volen pagar menys, paguen menys. La diferència..., i vostè pot dir «home, és que vostè paga unes tarifes», i, si vostè vol, podem discutir de tarifes, que aquesta és una altra cosa diferent —podem discutir de tarifes. Però, evidentment, el que no faré és discutir com paga cada un d'aquests hospitals, que són empreses, que són empreses independents, que han de tenir la seva llibertat de fer les coses d'una manera o d'una altra.

I vostè porta la discussió, de totes maneres —i en aquest tema hi entraré, perquè en sóc especialista— al tema de les guàrdies. Del tema de les guàrdies, en sóc especialista perquè he fet fins i tot vagues, jo, per les guàrdies, sap? —fins i tot vagues, he fet per les guàrdies. Perquè el sistema de guàrdies no és un sistema que es paga per hores; aquest és un aspecte que queda bé per utilitzar-lo i per plantejar-lo, però vostè sap perfectament que les guàrdies es paguen per mòduls —per mòduls—, perquè, si no, evidentment, es crearia un sistema de pagament, doncs, molt estrany, no? I nosaltres hem d'arribar a un sistema de pagament als professionals que, evidentment, no vagi per aquesta via, perquè si això es pagués per hores i com a hores extraordinàries, com en alguns llocs s'ha plantejat, ens trobaríem que la gent cobra molt poc per salari i que, en canvi, té unes compensacions immenses per hores extraordinàries, i això, realment, seria un gran disbarat en el moment que es jubila aquesta persona o en el moment que aquesta persona es fa gran i ha de deixar de fer les guàrdies. Per tant, això s'ha de mirar sempre dintre d'un conjunt general.

Conjunt general que vostè pot estar d'acord o no de si està ben pagat o no. Jo, com a metge, i com a metge que el dia de demà haurà de tornar a un hospital, doncs, m'agradaria poder pagar molt més als professionals. Però, evidentment, això, escolti'm, als metges, als arquitectes, als enginyers, als..., perquè això no pot plantejar-se des d'aquest punt de vista.

Jo, el que li asseguro és que vostè m'ha fet un conjunt de plantejaments que no tenen res a veure amb el capteniment del Govern respecte als centres concertats de l'ICS, que tampoc té res a veure amb el capteniment dels centres concertats pel Servei Català de la Salut i que, evidentment, té a veure amb moltes coses, amb temes puntuals d'urgències, de serveis d'urgències, d'hores, de salaris de directius, que evidentment, si vostè m'ho pregunta un altre dia, segur que li contestaré.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra la tuberculosi

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la lluita contra la tuberculosi, presentada pel diputat senyor Daniel Font, del Grup Socialista, que té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, voldrem presentar avui aquí una interpellació sobre la lluita contra la tuberculosi; saber el capteniment del Govern en aquest terreny; quins instruments; sobretot, quin diagnòstic fa de la situació, i quines actuacions està endegant o pensa endegar en el futur.

Dos comentaris en el fil de la presentació d'aquesta interpellació, que és que les dades disponibles en aquests moments en aquesta matèria revelen, evidencien una punta expansiva de tuberculosi a Catalunya que convé indagar i tractar adequadament. Ens parlen d'aquesta punta expansiva diferents entitats, persones i administracions, algunes de les quals han comparegut en comissions del Parlament i que mostren l'existència d'una problemàtica específica fora d'allò habitual i de la continuïtat existent en algunes d'aquestes malalties, que requereixen que el tema sigui tractat i tractat adequadament.

Existeix un terreny de la sanitat que sovint es tracta poc i del qual ens preocupem poc, que és el terreny de la salut pública, és a dir, el seguiment i l'anàlisi d'aquelles malalties, de les malalties des d'un punt de vista de la seva incidència col·lectiva i dels instruments que s'hi apliquen per mitigar-les. En alguns països, aquesta òptica, que és la de la salut col·lectiva, és, potser, el problema essencial i prioritari. En alguns països, dic; per exemple, en països on hi ha malalties endèmiques de gran abast, com poden ser la malària i d'altres, i que no estan eradicades. És una òptica, doncs, que requereix una política específica; també té una certa complexitat, perquè requereix una analítica a base d'indicators col·lectius que s'ha de poder tenir —no tothom disposa d'aquesta analítica— i requereix l'establiment de sistemes d'actuacions en el terreny de la prevenció i també del tractament a les persones, però també el tractament col·lectiu. Investigar les fonts d'un contagi, com es neutralitza aquesta font de manera organitzada, com es controla col·lectivament una malaltia, com es transmet: això és la salut pública.

Darrerament, a Catalunya han aparegut alguns casos, diferents casos, relacionats amb la política de salut pública. Per exemple, hi han hagut casos de meningitis en algun medi escolar barceloní, que han comportat la mort d'algun nen, d'alguns nens, que han constituït situacions alguns ens diuen que específiques, fora d'allò habitual, sembla que dins d'una estadística que es reproduïx any rere any; alguns epidemílegs ens han dit que fora d'allò habitual. És important establir una actuació eficaç en aquest terreny, sobretot en

malalties que encara gaudeixen d'una taxa de mortalitat important; per exemple, un 10% de les persones que contrauen la meningitis moren, i el 1992 es produïren encara 313 casos anuals de meningitis. Són xifres importants, que tenen continuïtat. És a dir, no anem cap amunt, en aquest cas; segurament anem cap avall, en el cas de la meningitis, però no és aquest el cas de la tuberculosi.

La lluita contra la tuberculosi requereix, per tant, un tractament preventiu i també un tractament individual i col·lectiu. En els àmbits de la vida social de Catalunya d'alt risc que existeixen es produeix en aquests moments, com dèiem, un relatiu creixement, és a dir, cada cop se n'observen més casos, i això suposa, doncs, unes noves necessitats de cara a les persones concretes i unes formes complementàries de tractament col·lectiu; trobar-ne les causes, d'aquesta punta existent, d'aquest moviment expansiu i limitar-les o, si és factible, eradicar-les en la mesura del possible.

Sobre tuberculosi voldria retenir alguns punts abans d'explicar en què consisteix aquesta punta expansiva. Es tracta d'una malaltia infecciosa que es contagia per múltiples mecanismes, com saben: per via aèria, per via digestiva, per via cutània; no entrarem ara en els aspectes tècnics, però retenir això: és una malaltia d'impacte social.

Segona cosa a retenir: cal recordar els efectes en termes de mortalitat i la consciència que hi havia sobre això en altres moments del segle XX, on la mortalitat era molt important. Per exemple, el 1901 morien 210 persones l'any per cada 100.000 habitants; els anys setanta aquesta taxa era només del 6; es tracta d'arribar a l'any 2000 per sota de l'1, d'acord amb els objectius del Pla de salut. I la mortalitat, certament, s'ha reduït d'una manera tremenda, progressivament, a mesura que millorava la higiene, la nutrició, el sistema sanitari. Però, en canvi, darrerament, un cop mitigats els efectes importants de la tuberculosi durant aquest segle, un cop han desaparegut, tornem a estar en una situació ara que a partir d'uns certs nivells es produeix de nou un increment de la morbiditat, és a dir, dels casos nous de tuberculosi. En aquest cas no anem, com la meningitis, cap avall, cap a l'eradicació; anem cap amunt. És a dir, d'un nivell mínim, comencem a créixer de nou, anualment, d'una manera continuada i sostinguda.

Un altre element a retenir és que, certament, hi ha un marc legal que regula la tuberculosi, hi ha unes ordres sobre proves de tuberculina a nens a les escoles, sobre el programa que té la Generalitat per lluitar contra la tuberculosi, però hem de dir nosaltres que, tot i que això ha comportat actuacions en el medi escolar i garbellaments específics en llocs de risc, tot i això, el programa no és suficient. I no és suficient, justament, per aquesta raó: que s'està produint un creixement continuat i sostingut.

Quin és aquest creixement?, l'anàlisi de la punta?, quin és aquest creixement continuat de la tuberculosi? El diagnòstic de la situació, sense fer alarmismes, jo diria que és el següent, si tenim en compte els indicadors existents en aquests moments, que són força fiables; és a dir, el sistema d'informació, des de mitjans dels vuitanta, doncs, té una fia-

bilitat respecte a la recepció de notificacions de casos i detecció de casos, amb el marge d'error que hi pugui haver. Les dades existents per a la ciutat de Barcelona l'any 1991, concretament del Programa de prevenció i control de la tuberculosi a Barcelona, mostren un diagnòstic de la situació que és el que nosaltres volem fer palès i anotar aquí: fins a 1989 hi havia un bon control de la situació de la tuberculosi; és a dir, es produïa una disminució progressiva i continuada de casos, seguint la tònica de tot el segle. I és a partir de 1989 que es produeix un creixement continuat de nous casos anuals de tuberculosi, que són bastants. Per exemple, en concret, l'any 1991, en relació amb l'any anterior, el 1990, es produí un increment d'un 12% de casos nous; és a dir, dels 982 casos nous de tuberculosi l'any 1990, vam passar a 1104 casos nous el 1991; és a dir, un increment d'un 12%. També es produí, lògicament, un increment de les taxes d'incidència sobre la població, és a dir, quants casos nous per 100.000 habitants es fan cada any: el 1990 hi havia una taxa de 56 casos per 100.000 habitants; el 91 hi ha una taxa molt important d'incidència, hi ha -fixi's- 67 casos per 100.000 habitants. Recordem que l'objectiu del Pla de salut és arribar a 25 casos l'any 2000. A la ciutat de Barcelona estem en aquests moments a una xifra superior, perquè aquesta és la dada del 91 i la tendència és continuada per al 92; és a dir, estem per sobre de 67 casos per 100.000 habitants, és una xifra bastant important. Es produeix un increment de la taxa de prevalença anual del 10%: cada any 10% més de malalts, per dir-ho d'alguna manera. Però si atenem que del 1986 al 1991 la població de Barcelona s'ha anat reduint, i fem l'anàlisi de l'evolució de la població, aquestes taxes de prevalença encara són més altes. És a dir, que l'increment percentual, per comptes de situar-se a Barcelona en el 10,5 se situa al 19%, que és una xifra realment molt important i que requereix una certa anàlisi i tractament.

Sembla que per al 1992 les dades segueixen en la mateixa sintonia. Tot això vol dir que la tuberculosi està progressant -no d'una manera, diguem-ne, en la línia de la continuïtat, sinó de manera significativament cap amunt, i que s'ha sobrepassat la situació tècnica dita d'«excés de casos» que descriuen els nord-americans, considerables com a fluctuacions lògiques, habituals o de normalitat respecte a les tendències prèvies. No estem en una fluctuació puntual de casos: estem en una tendència clara, des de l'any 89, d'increment de la tuberculosi, any rere any, amb una línia contínua d'ascens continuat, la qual cosa vol dir que s'obre un llum vermell i que els legisladors o les autoritats sanitàries tenen l'obligació de veure aquest llum vermell, de donar-hi un tractament i de mirar d'establir algunes actuacions o algunes solucions.

On creix, la tuberculosi? On es dona? Aquest creixement que es dona des del 89, on es produeix? Es produeix, en general, en el conjunt de la població. Jo crec que aquí convé fer algun comentari. Es produeix, bàsicament, en els següents indrets -també en algunes capes generals de la població, i d'aquí la preocupació més específica-: es produeix en la indigència -els rodmons, gent que viu al carrer, que

presenta una problemàtica específica—, es produeix entre la població immigrada de l'estranger, especialment la que subsisteix il·legalment, que són alguns quants milers a Catalunya —segons ens expliquen—; es produeix entre les persones que es droguen, amb una expansió significativa associada —l'expansió de la tuberculosi— a l'expansió de la sida, en aquest cas; es produeix a les presons i es produeix —i aquí és el punt d'interès específic i nou— en algunes franges generals de la població, de manera puntual, que fa reflexionar més especialment, per exemple, en algunes empreses i en algunes escoles. Com a resultat dels garbellaments existents i fets el 1991 arran d'alguna denúncia, d'alguna observació feta per les autoritats de salut pública a la ciutat de Barcelona, es van produir 27 garbellaments a 27 empreses, l'any 1991; 24 garbellaments en 24 escoles, l'any 1991, i això ja són capes de població general.

Vaig acabant, senyor president. Simplement, donar aquestes dades perquè em sembla que són importants. Els garbellaments fets a 27 empreses van donar tuberculines positives en 22 empreses, i 315 persones d'aquestes 22 empreses van donar també tuberculina positiva amb el consegüent tractament en els casos indicats, no en tots segurament, en els indicats.

Respecte a les escoles, i aquí potser valdria la pena emfasitzar una mica perquè és on a mi em sembla que hi pot haver el perill més important, expansiu, fora del que s'havia considerat com a continuïtat normal de la malaltia tuberculosa, de les 24 escoles analitzades, 23 —totes menys una— van donar positiu a la prova de la tuberculina, i es van detectar 166 casos de nens amb tuberculina positiva i un consegüent tractament quimioteràpic i quimioprofilàctic en el cas de 62 nens. És a dir, l'any 91, 62 nens de 24 escoles de la ciutat de Barcelona van ser tractats de tuberculosi. Sabent que el tractament de la tuberculosi és llarg —dura sis mesos— i que és una malaltia contagiosa per múltiples mitjans, certament, ens sembla que estem davant d'un focus o davant d'una situació que podria ser qualificada com a focus i que contempla un risc complementari i addicional que convé tractar d'alguna manera.

En conclusió, podem dir, vist tot això, que la tuberculosi segueix circumscripita en alguns col·lectius específics que són els ja esmentats, encara que observem un inici de presència en casos de medis de població general, que són els més preocupants des del punt de vista de l'evolució epidemiològica; que existeix un increment significatiu des del 1989, continuat i anual; que, si no s'actua adequadament davant d'aquesta situació, podria produir-se el que en diríem un brot de tuberculosi de caràcter epidèmic, i el que ara és un problema aïllat, circumscripít en uns sectors de població, podria arribar a ser un problema de capes més àmplies de la població.

No es tracta, des de l'òptica nostra —del Grup Socialista—, d'establir cap alarmisme sobre aquest fet, però sí de prendre consciència de la situació; de prendre'n consciència els qui hi estem implicats directament, des del punt de vista de les autoritats sanitàries, de prendre'n consciència la població de cara a actuar-hi efectivament d'una i altra manera.

Consegüentment, la pregunta, senyor conseller, senyors i senyores diputats, seria: quin capteniment del Govern, davant d'aquesta situació?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, estic d'acord amb tot el que ha dit vostè. És a dir, que el plantejament que ha fet, doncs, és aquest. Jo, ara, em refermaré en el plantejament que ha fet, en quasi tot... Només subratllar, primer, que la meningitis no té res a veure amb la tuberculosi: els casos de meningitis meningocòccica —que és evident que això és un tema diferent, que ha baixat d'una manera molt important aquests darrers anys... El que passa és que els casos de meningitis meningocòccica i de sèpsia que l'acompanya tenen en molts casos unes conseqüències de mortalitat tremenda, i a més en uns períodes d'edat que normalment és en nens i que això crea una situació d'alarma a la població realment extraordinària, que és el que va passar aquests últims dies, quan es donen dos o tres casos seguits dintre d'un col·lectiu escolar, i per això es creen aquests problemes.

Nosaltres estem en una zona on hi ha meningitis meningocòccica i el nombre de casos que a començaments del 81-82, era de 1.000 casos, doncs, han baixat a uns 313, i aquest any jo crec que encara baixarà més. L'única solució bona seria que hi hagués una vacuna per al meningococ. En aquest moment s'estan provant dues vacunes, una a Cuba i una altra a Noruega, a Oslo, estan fabricant una vacuna que probablement ens aniria bé i hi estem en contacte perquè, si aquestes vacunes donen un grau de seguretat, doncs, realment, les importàriem i les aplicàriem aquí per aquest aspecte, a més —que li dic—, realment espectacular i dolorós, que porta una mortalitat molt elevada.

En el tema de la tuberculosi, doncs, és veritat, és un problema de salut avui dia no eradicat, no eradicat, i que ens preocupa tremendament, a l'Administració sanitària, i que a més el considerem un problema prioritari a abordar, sense alarmismes, evidentment, però sí que és un problema.

Hem d'anar amb cura, de totes maneres, en explicar aquestes coses i en barrejar dades, que la gent no entengui que, sempre que hi ha un viratge tuberculínic, vol dir que aquesta persona està malalta i que no sempre, quan es fa una quimioprofilaxi, s'està fent en una persona que està infectant. És a dir, que són situacions diferents, però que —els estalviaré l'explicació des d'un punt de vista tècnic— quan expliquem algunes d'aquestes dades pot semblar que hi ha 60, o 160 nens que puguin estar infectats; són 60 nens o 160 nens que han fet un viratge tuberculínic, que vol dir que han estat en contacte amb el bacil de la tuberculosi, però no necessàriament que han desenvolupat la malaltia.

Realment, la morbiditat produïda per aquesta malaltia és de 30, 40 persones per cada 100.000 habitants de mitjana els darrers anys i és veritat que a partir dels anys 89, 90 i 91, aquestes xifres estan augmentant i s'estan apropant a 50, 52.

Per tant, hi ha una tendència al seu increment, i les xifres bones, realment, serien unes altres, que serien, aproximadament, al voltant del 25 per 100.000 habitants. Aquest increment obeeix al fet que actualment la majoria dels casos que es donen a casa nostra –i aquest és un fet important– són declarats i comptabilitzats. Per tant, aquí, quan comparem dades hem de tenir en compte que en el moment actual tenim un sistema de declaració obligatòria que es fa molt ben fet i que, per tant, jo crec que tenim unes dades molt fiables, però sí que és veritat, i seria enganyar-nos el fet de creure que és només perquè la declaració es fa millor, sinó que és segur que hi ha un augment important de morbiditat, sobretot en el grup de persones d'edats entre els 15 i els 34 anys; quasi segur, i amb seguretat, a causa del consum de drogues, i segur, també, de l'aparició de la sida.

I, per altra part, tenim un altre focus important, d'immigrants de països amb una alta endèmia tuberculosa, que ha fet augmentar els nivells d'aquesta malaltia en zones molt localitzades del territori. És a dir, nosaltres tenim un augment d'incidència que jo crec que està molt lligat a aquests dos aspectes: al nivell de la gent jove, molt lligat amb el consum de drogues i la sida, i, evidentment, tenim un altre aspecte, que és bastant complicat, que és d'immigrants –en molts casos, com vostè deia, en una situació il·legal, amb unes condicions, a més, de vida, determinades–, i que fa que vegem casos de tuberculosi en zones molt localitzades.

Tant el document marc per a l'elaboració del Pla de salut com el mateix Pla de salut contempnen que la intervenció per a la prevenció i el control de la tuberculosi ha de ser prioritària –com li deia–, per la qual cosa es preveuen en els dos documents un seguit d'objectius i de línies d'actuació per tal d'aconseguir la disminució de la incidència d'aquesta malaltia, tot prioritzant aquelles mesures que s'han d'adoptar en relació amb els col·lectius de població de risc elevat.

Vull remarcar que el Departament de Sanitat i Seguretat Social, ja l'any 82, creà un programa específic de lluita contra la tuberculosi a Catalunya, i el nou marc legal de la sanitat a Catalunya, la promulgació de la Llei d'ordenació sanitària i la creació del Servei Català de la Salut, han fet aconsellable l'adequació d'aquest programa a aquesta nova realitat, per la qual cosa –s'ha fet aquest any mateix, en una Ordre del 8 de febrer– es va crear el Programa de prevenció i control de la tuberculosi, de bell nou, a fi i efecte que doni resposta a les necessitats actuals. I les funcions d'aquest programa són: l'estudi epidemiològic de la tuberculosi en la població de Catalunya, l'elaboració de recomanacions per a la prevenció, el diagnòstic i el tractament de la tuberculosi, la informació i l'educació sanitària dirigides a la població en general i, específicament, als col·lectius que tenen més risc de patir i transmetre aquesta malaltia.

Aquestes són les funcions que està desenvolupant aquest programa, i no podem dir, no podem oblidar que el Pla de salut de Catalunya 93-95 ha de determinar i determina quina ha de ser l'actuació de l'Administració sanitària per a aquest període en funció d'uns objectius i d'unes prioritats.

A nivell d'intervencions, el Pla de salut assenyala que el diagnòstic precoç i el tractament en tots els casos és la mesura més eficaç i eficient per al control de la malaltia; l'atenció primària i la coordinació de tots els recursos disponibles juguen, per tant, un paper fonamental, tant per al diagnòstic i el tractament com per a la recerca activa dels casos, que és un dels aspectes més importants.

La quimioprofilaxi o tractament dels individus infectats és l'únic mètode avui dia disponible per a evitar l'aparició de nous casos per reactivació endògena. I, per tant, és molt important i és especialment important aquesta quimioprofilaxi, tenint en compte les actuals circumstàncies epidemiològiques de la infecció pel virus del VIH.

S'ha de dir que la vacuna no és una mesura sanitària avui dia d'eficàcia suficientment contrastada, i en canvi la població susceptible de contagi pot ser protegida amb quimioprofilaxi primària. Podem afirmar que tan sols la millora de les condicions socio-econòmiques, sanitàries, laborals i de disminució de les fonts de contagi pot donar realment la solució definitiva al problema de la tuberculosi a nivell de Catalunya. Per tant, es necessita la col·laboració, no només d'aspectes sanitaris, sinó d'altres tipus d'aspectes a nivell global de la societat. Quines són les línies d'actuació en la política antituberculosa que estem endegant per al 93-95? En primer lloc, activitats de vigilància epidemiològica: registre de malalts notificats i anàlisi anual de les diferents dades descriptives i epidemiològiques recollides dels pacients per avaluar les característiques i les tendències de la morbiditat, són pràctica de la reacció tuberculina a una mostra d'escolars de primer, cinquè i vuitè d'EGB per avaluar la prevalença de la infecció tuberculina i dels paràmetres epidemiològics derivats d'ella, i vigilància de la farmacoresistència dels bacils tuberculosos aïllats a les nostres clíniques.

En segon lloc, la recerca activa de casos en grups de risc d'emmalaltir, mitjançant el control de contacte de malalts diagnosticats; el garbellament periòdic de la malaltia en col·lectius –persones recloses en residències d'avis, centres psiquiàtrics, centres de discapacitats–; estudi d'usuaris de drogues atesos a la xarxa d'atenció als drogoaddictes i en altres institucions específiques; usuaris dels menjadors i centres socials; usuaris de centres de prevenció i control de les malalties de transmissió sexual i immigrants que sol·liciten els serveis de dispensaris de malalties importades. Hi ha un subprograma específic per als presos, en col·laboració amb sanitat penitenciària.

En tercer lloc, vigilància a persones que per la seva professió representen un risc social si contrauen la malaltia: control de professors i personal de centres d'ensenyament i guarderies, control de personal sanitari... La necessitat d'un tractament supervisat, perquè un dels problemes que tenim és la baixa complimentació del tractament i, per tant, és absolutament necessària la col·laboració per supervisar el tractament d'aquests malalts per evitar, a més, resistències, i això en col·laboració amb el programa «Vida als anys», doncs es munta un centre de llarga estada per a l'ingrés d'aquest tipus de malalts.

Finalment, activitats d'educació sanitària, de formació continuada, en la qual inclouen els professionals, a fi i efecte que hi hagi aquesta detecció i es tingui..., que probablement –això sí que és veritat– semblava que la tuberculosi era una cosa que havia passat de moda, i malauradament –malauradament– haurem de conviure encara molts anys amb la tuberculosi, però estic segur que, si es prenen totes aquestes mesures, en els propers anys nosaltres tornarem a tenir una baixa, realment, de la incidència de la morbiditat d'aquesta malaltia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica, el senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors i senyores diputats, voldríem insistir que la situació que detectem en matèria d'evolució epidemiològica de la tuberculosi és una situació que, d'alguna manera, ens fa pensar que requeriria una intervenció especial. És a dir, certament existeix un programa de lluita contra la tuberculosi que té unes actuacions que ens han estat indicades en la intervenció del conseller, però ens sembla que, amb la continuïtat estricta, aquesta efectivitat que estem demanant respecte a l'increment d'aquesta punta evolutiva no tenim la seguretat que es produeixi, entre altres coses perquè alguns dels punts més importants o dels col·lectius més importants en els quals s'hauria d'intervenir, doncs, potser per falta de temps o per la raó que sigui, no els hem sentit, és a dir, no hem sentit que el conseller en fes esment.

Jo voldria dir-li, senyor conseller, sense cap ànim de polèmica, simplement per constatar la situació i requerir o demanar l'actuació pertinent en aquest cas, que les tendències naturals d'evolució de la tuberculosi en aquests moments contradiuen tots els objectius de planificació sanitària. El Pla de salut de Catalunya, recentment divulgat, estableix uns objectius en aquest terreny de la tuberculosi, en concret, i les tendències, per contra, d'evolució de la malaltia estan en una línia diametralment oposada. És a dir, s'estableixen uns objectius per a l'any 2000, però que semblen pràcticament d'impossible compliment, si la tendència segueix sent la que en aquests moments s'està produint, en l'any que estem en aquests moments.

Per exemple, es diu que es reduirà la mortalitat per sota de l'1/100.000, any; 1/100.000 habitants, any. Als vuitanta, jo he de dir –no sé la xifra en aquests moments de l'actual any– que estàvem encara al 7 per 100.000 habitants. Queda un camí llarg i en aquest sentit, doncs, notar una tendència contrària en aquests moments, que segurament deu ser d'estabilització o de creixement de la mortalitat en la mesura que hi ha, realment, una punta epidemiològica: que la morbiditat per tuberculosi sigui inferior del 25 per 100.000 habitants, és a dir que cada any hi ha 25 casos nous per 100.000 habitants. En aquests moments, ja li deia que l'any 91 solament a Barcelona hi havia una prevalença de 72 persones noves malaltes anuals per cada 100.000 habitants, per cada 1 de 100.000 habitants, i una xifra total a la ciutat de Barcelona –sempre parlo de Barcelona– de 1.104 casos nous.

Certament, l'evolució, la tendència sembla inversa, i també hi ha un objectiu respecte al Pla de salut, que és la prevalença en nens d'EGB fins a 0-4; en aquest cas no disposem de dades complementàries, però diríem que notem una tendència general d'evolució de la tuberculosi realment oposada al que hauria de ser si realment pensem que l'any 2000 s'haurien de produir aquests objectius d'una manera concreta.

No es tracta –hi insisteixo de nou– d'abundar en un terreny de cap mena d'alarmisme, però sí de dir que segurament seria necessari impulsar una acció institucionalitzada clara. Caldrà, en el futur, tornar a prendre consciència sobre la necessitat d'establir mesures preventives en matèria de tuberculosi, com ja hi va ser en altres moments del segle, donat que les puntes o les formes d'expansió d'aquesta malaltia en aquests moments, ultra els grups de risc que últimament venien sent habituals en aquest terreny, s'estan produint també, com dèiem, en alguna capa, puntualment, però en alguna capa de la població general i apunta a unes línies d'evolució que s'haurien d'eradicar, des del nostre punt de vista, d'una manera determinant.

Caldrà, segurament, doncs, una acció institucional clara que fos visible, molt clara, pública, que fos visible per la consciència de les administracions implicades, però sobretot per la ciutadania, que s'entengui que s'ha de tenir cura de la tuberculosi de nou. S'haurien d'impulsar mecanismes de tipus residencial, per exemple, per a la població indigent, donat que el tractament de la tuberculosi requereix uns períodes llargs –com dèiem– i el problema de la població indigent és, justament, que és població indigent, difícil de remetre a un centre habitual, a un centre sanitari. Conseqüentment, aquí hi ha una acció a fer, sobretot en zones on es dóna especialment aquest problema de població marginal en el sentit de mal nodrida, en atur, etcètera.

S'hauria de garantir l'atenció sanitària específica als immigrants il·legals –com ja s'ha dit en alguna ocasió recentment–, que són alguns milers, i establir o perfeccionar convenis d'assistència en aquest terreny adreçats també a la tuberculosi en els hospitals o zones més conflictives, que hi són. S'haurien d'establir accions específiques de caràcter geogràfic, per exemple, al Maresme, s'haurien de fer al Baix Llobregat, s'haurien de fer a Lleida i s'haurien de fer a Barcelona, particularment a Ciutat Vella; accions específiques de lluita contra la tuberculosi. S'haurien d'introduir d'una manera sistematitzada controls de la tuberculosi en els CASP; és a dir, en la detecció de la drogoaddicció i en el control de la drogoaddicció, igual que es controla si aquell senyor s'ha tornat a drogar per donar-li o no la metadona, doncs que es controli també si té o no tuberculosi d'una manera sistematitzada. S'hauria d'establir una acció coordinada entre departaments afectats, que són diversos.

No m'hi estendré, senyor conseller, tampoc voldríem cansar amb consideracions de tipus tècnic, però sí dir-li que és necessari prendre consciència de la situació, prendre nota que existeix aquesta punta expansiva continuada des de l'any 89, que s'hauria de controlar d'alguna manera i que

això requeriria segurament alguna intervenció més acurada, específica, en aquest moment, més enllà de la continuïtat del programa existent que ens ha explicat a bastament el senyor conseller i, segurament, de cara institucional, és a dir, ben visible, ben clar, de cara a un objectiu que ens sembla prioritari que és prendre consciència de la situació i que els protagonistes, que són els sanitaristes, però sobretot la ciutadania, consegüentment, també prenguin consciència de la situació i impulsin les actuacions personals i col·lectives necessàries per eradicar aquesta situació.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. El conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, no em queda més que dir-li que continuo estant d'acord amb vostè i, a més, estic d'acord amb totes les mesures que diu que s'han de fer perquè són les que fem, no? I vostè diu: «és necessari impulsar un programa», i jo li dic: escolti'm, ja és difícil..., perquè el vam crear el mes de febrer i per tant la voluntat és d'impulsar aquest programa i tirar-lo endavant i, a més, aquest tipus de programa —com vostè sap molt bé—, doncs, es porta a terme en col·laboració amb altres administracions públiques, perquè dintre del camp de la salut pública hi ha unes competències que en molts casos són compartides i, per tant, hi ha una col·laboració estreta amb altres administracions locals que fa que hi hagi un tipus de col·laboració i que no afecta només una administració, sinó diferents administracions, malgrat que, evidentment, la màxima responsabilitat, en tot cas, la tenim sempre nosaltres, en aquest sentit.

I les dades que vostè diu, doncs sí que són aquestes i, a més, hem de tenir-ho clar, tothom ha de tenir clar que hi ha un increment de la tuberculosi, un increment que a nivell de Catalunya, doncs, havíem arribat a unes xifres de 30 per 100.000, 33 per 100.000 i que actualment, doncs, ha pujat a 49 i a 52 per 100.000, i per tant són unes xifres que preocupen, pel que fa a la morbiditat, no tant pel que fa a la mortalitat que vostè deia, perquè la mortalitat sí que no ha variat gaire, la mortalitat que teníem per tuberculosi era del 2,6, no del 7; el 7 es pot donar en un punt concret de Barcelona, la xifra de mortalitat que teníem per 100.000 habitants deguda a la tuberculosi era del 2,6 i en el moment actual estem al 2,4, és a dir que les xifres de mortalitat no han variat massa, però això no és gràcies a..., això és gràcies als mecanismes terapèutics que tenim, que fa que es mantingui en unes certes xifres.

I per tant, estic d'acord amb vostè que malgrat que no ens hem d'alarmar i no hem de crear una situació d'alarma a la ciutadania, sí que dintre del sector sanitari s'ha d'estar convençut que la tuberculosi, que semblava que era un problema vençut i per tant a oblidar, doncs és un problema que torna a aparèixer i apareix d'una manera intensa, sobretot degut a dos aspectes —que hi insisteixo d'una manera especial—: la droga i la sida, i sobretot per l'aparició d'immigrants en molts casos il·legals, que vénen de zones amb

tuberculosi i això ens pot crear un problema molt gros, però molt gros, a nivell de Catalunya, i per tant, hem d'estar especialment atents i hem de tenir tot el sistema sanitari alertat, els nostres professionals amb el convenciment que han d'indagar i han de buscar activament els casos de tuberculosi.

Normalment, la gent, la majoria de metges que tenen una edat inferior a la meua, doncs quan veuen una persona que tus no pensen en tuberculosi i s'ha de tornar a pensar en tuberculosi perquè torna a ser un mecanisme i això, evidentment, ha fet que nosaltres fem una intensificació de formació als metges de primària sobre el diagnòstic i el tractament i la profilaxi de la tuberculosi i que s'hagi de fer aquest esforç a tots els nivells.

Sí que nosaltres, moltes de les coses que deia vostè, doncs, les fem, no? És a dir que a nivell de les escoles s'ha de fer un esforç molt gran i nosaltres, en aquest moment estem elaborant un decret per a l'obligació que els professors se sotmetin a controls regulars per detectar si són portadors de tuberculosi o no. I aquest és un aspecte que potser podrà molestar, però que jo crec que s'ha de fer per evitar els contagis a les escoles, i s'ha de tornar a fer una especial incidència en les residències de gent gran i en aquests grups. I vostè deia una cosa que té tota la raó i és un canvi de plantejament de la nostra xarxa d'atenció als drogoaddictes, que nosaltres creiem que no pot ser una xarxa només d'atenció al problema puntual de la droga, sinó que, evidentment, en aquesta xarxa d'atenció al drogoaddicte s'hi han de buscar uns criteris de manera que ens serveixi per diagnosticar tant la sida, i donar consells sobre aquest tema, com, evidentment, sobre el tema de la tuberculosi.

I s'ha de fer un esforç molt especial, que vostè no comentava però que jo crec que és molt important, l'aspecte que nosaltres hem de ser capaços, i ho farem, a través d'enquestes i de l'estudi, de veure quins casos hi ha de bacils tuberculosos resistents, perquè és un problema que ens està afectant, atès que hi ha molta gent que fa el tractament d'una manera incompleta i el deixa de fer, i s'ha de ser actiu perseguint aquesta gent que deixa de fer el tractament, perquè el faci complet i això, evidentment, ho hem de fer d'acord i en col·laboració amb els ajuntaments i buscar a veure de quina manera..., per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona, nosaltres tenim la manera que hi ha pisos, hi ha un pis, concretament, en què s'atén gent d'aquest tipus a fi i efecte que... Els tenim només per rebre la medicació, que són unes pastilles que es donen al matí i a la tarda, però per evitar que aquestes persones deixin de fer el tractament i vagin empastifant.

I, evidentment, això a nivell geogràfic també es fa. Nosaltres tenim una gran col·laboració a nivell d'alguns ajuntaments, una gran col·laboració a través d'un conjunt d'hospitals que en molts casos han creat unitats com pot ser en el cas de Mataró, de tractament de gent que està en situacions determinades, gent immigrada, i que ens serveix, en molts casos —i aquesta és la paradoxa— es creaven centres d'aquests per a l'atenció de les malalties tropicals —i això ja

m'ho ha sentit dir més d'un cop—, doncs no acabem tractant malalties tropicals, no? Amb gran disgust, en molts casos, d'aquests tècnics que es creuen que s'han de formar en malalties tropicals, doncs acabem tractant, desgraciadament, tuberculosi i malalties de transmissió sexual.

Per tant, escolti'm, li dono la raó, a la seva exposició. Nosaltres continuarem treballant en aquest camí i —hi insisteixo—, jo crec que hem de donar una nota optimista. Jo crec que, si realment es fa un plantejament clar i som capaços d'influenciar els nostres professionals, aquestes xifres no seran utòpiques, que l'any 2000 jo estic convençut que podrem complir els índexs que posa el Pla de salut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions interinstitucionals

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de relacions interinstitucionals, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera. Aquesta interpellació està feta per intentar prendre en consideració quin és l'esperit que hi ha darrere els posicionaments de cada institució en relacionar-se amb l'altra quan són de titularitat diferent, quan estan a partits diferents. Per exemple, podríem considerar les relacions del Govern, municipis-Govern, que aquí ja s'ha vist, de vegades ha estat desenvolupat això i s'ha vist que la càrrega partidista en una institució bloqueja el funcionament, a voltes, d'una altra institució, en detriment de la ciutadania. Això és una cosa ordinària, que és coneguda absolutament aquí.

Aquesta interpellació podria contemplar, doncs, les relacions del Govern de la Generalitat amb els municipis, amb institucions privades, esportives, lúdiques..., el Govern de la Generalitat amb regions europees, amb estats i organismes internacionals a través del Comissariat, amb els sindicats, el Govern, amb institucions religioses... I avui veuríem breument les relacions institucionals del Govern amb les diputacions, per tres coses puntuals, i també les del Govern de la Generalitat, com a institució, amb el Govern de l'Estat.

Mirin, el Departament de Presidència, a una pregunta al diputat senyor Bargalló, li contestava, respecte a l'escola universitària de Biblioteconomia..., i deien que «la Generalitat de Catalunya integrarà aquest centre a la Universitat de Barcelona quan s'arribi a una solució dels problemes derivats d'aquests plantejaments, malgrat la voluntat inicial explícita de la Diputació de Barcelona, la Universitat de Barcelona i la Generalitat de Catalunya». És a dir, hi ha un acord explícit però que no es concreta, i la cosa es resoldrà en el moment que hi hagi acord, però mentrestant la cosa no tira endavant.

Si veiéssim, per exemple, en relació amb el Museu Nacional d'Arqueologia, dins del conjunt monumental d'Empúries..., la situació és exactament la mateixa. És a dir, resulta que tot es concretarà i es posarà en marxa en el moment que, a l'acord de traspasos, s'hi arribi amb els acords de les diverses administracions.

Si parléssim de salut mental, per exemple, és conegut que el tema és exactament el mateix. Hi ha un decret —el 167 de 1992, del 20 de juliol— on es concreten els traspasos, i, aleshores, resulta que d'una manera efectiva la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya no arriben, realment, a acords, encara que hi estan molt a prop, sembla, a través d'una comissió d'enllaç, no? La Generalitat col·loca una gerència en aquest tema que estic parlant; la Diputació té, doncs, també, les seves funcions —com el repartiment de malalts, la facturació de concerts, etcètera, etcètera—, però en definitiva hi ha una duplictat de funcions. Per exemple, la qüestió de la planificació de la psiquiatria en el sectorial, en la sectorització; hi ha, doncs, una duplictat, on les coses no acaben de funcionar per aquesta raó.

Per tant, hi ha quelcom que cal modificar: que seria bo que, quan una institució té una titularitat i una altra en té una altra i han de negociar coses que afecten la ciutadania, es fes un gran esforç per despolititzar-ho al màxim —permetin-me l'expressió—, diguéssim, a fi efecte d'arribar a acords que desbloquegin el funcionament, l'assistència al ciutadà. Això no es dona i és quelcom que preocupa.

Però hi ha quelcom que preocupa més que això que li acabo d'esmentar, que és que en aquest moment desconexem els criteris de capteniment del Govern de la Generalitat respecte al Govern de l'Estat. Coneixem, per exemple, els que va utilitzar o almenys el resultat dels que va utilitzar fins al 6 de juny del 93, fins a les darreres eleccions. En aquests períodes en què el Govern de la Generalitat s'ha relacionat amb el Govern de l'Estat, podríem catalogar els que el Govern ha assumit, a fi de col·laborar amb la governabilitat de l'Estat, una certa dependència de les decisions del Govern de l'Estat, atès que el mateix president de la Generalitat reconeix que, en tres anys, més aviat ha baixat el sostre autonòmic que no pas ha tirat endavant, perquè s'han fet traspasos molt poc significatius, perquè hi ha un bloqueig en el finançament, perquè també —ho afegeixo— el partit de la majoria, el Govern de Catalunya, no ha votat mai en contra d'una llei del Partit Socialista a Madrid, per exemple. Per exemple, la Llei Corcuera-Roca és una col·laboració de dependència amb la governabilitat de l'Estat.

Però això té menys importància, i en té més si ho considerem des de l'òptica en què ara estic parlant jo mateix. No sap, el poble de Catalunya, no sap els criteris de capteniment que tindrà el Govern de la Generalitat per relacionar-se amb el Govern de l'Estat a partir d'ara; no ho sap ningú. Se'n saben aspectes formals; diuen, per exemple, no ho sé..., un dirigent de..., o el president del Govern diu: «Jo vull reservar-me el dret de reivindicar sostre autonòmic.» Fins ara, els Onzes de Setembre eren festius; ara han de ser reivindicats. Ara vol fer reivindicació; bé, està molt bé. Un altre

membre important, també del partit en el Govern, manifesta que ell vol l'estabilitat del Govern de l'Estat; és això conjugal?, això pot funcionar? És possible que sí, però no sabem el pas intermedi essencial per entendre el criteri de capteniment del Govern de la Generalitat. Per exemple, no sabem quines coses vol el Govern de la Generalitat que repercutiran necessàriament en la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya per fer un acord amb el Govern de l'Estat des d'un acord puntual, de recolzament puntual –com ara en el pacte d'investidura, per exemple–, o per pactar acords programàtics de legislatura o per entrar en un govern de coalició; no ho sabem, no se sap.

Jo estava molt preocupat per aquest tema, vull dir, bé, en realitat, el senyor president es queixa que no pot arribar a acords amb l'altra institució perquè el president de l'altra institució no parla; és a dir, no diu el que..., no diu quines condicions. Però, és clar, el senyor president de la Generalitat no explica tampoc al poble de Catalunya quins són els mínims amb què el Govern de Catalunya arribaria a un tipus d'acords amb el Govern de l'Estat, que són necessaris per tirar endavant, a fi i efecte de veure com..., és a dir, que sàpi-ga el poble de Catalunya de quina manera –de quina manera– es podrà beneficiar de la relació del Govern amb l'Estat.

Miri, jo no sabia a qui preguntar i, aquesta cosa, no la sabia, però vaig estar molt amatent a veure d'on podia treure informació de quins eren aquests elements concrets. Què vol el Govern de la Generalitat?: el 15% de l'IRPF?, vol entrar en una negociació per a un concert econòmic?, vol un refinançament de la sanitat?, vol que el dèficit es corregeixi sense minvar massa o minvant –o minvant– la inversió en serveis socials? Què vol el Govern de la Generalitat? Bé, doncs, ahir vaig tenir la possibilitat d'intentar-ho escoltar perquè el senyor president va manifestar-se en una emissora de ràdio, la qual cosa havia de fer en el Parlament. Al Parlament no ve, no explica quin és el posicionament d'ell en relació amb Madrid, però en una emissora de ràdio hi explica una sèrie de qüestions que em van dar una mica de llum, però no tota –per això encara mantinc la interpellació.

És a dir, no se sap bé, no se sap bé en aquest moment, la ciutadania de Catalunya, els seus propis votants, els nostres votants, els votants de..., què és..., cap a on camina el Govern de la Generalitat en aquest moment en relació amb el futur Govern de l'Estat. No se sap si vol una policia per Catalunya, si... En realitat, vull dir, hi ha una situació d'incomunicació, com de segrest d'informació, per saber –per saber–, la ciutadania de Catalunya, el que s'anava a decidir, de quina manera es decidirà o què es decidirà, perquè no se sap.

És a dir, és segur –és segur– que aquí hi ha quelcom de greu que està passant i d'alguna manera es té la impressió, des del carrer, que aquesta gran inconcreció obeeix a uns problemes que no estan en el Govern sinó en la majoria que dóna suport al Govern. I això realment crea..., es reflecteix en aquesta situació que s'està passant..., jo crec que és única –única– en la història. És a dir, el president d'un govern que no va al Parlament a explicar de quina manera vol obtenir

uns acords favorables per a la gent que governa. I, bé, i aquesta és la situació que aquí s'està plantejant i que joestic preguntant a la consellera de Governació concretament. És a dir, quin és l'esperit que té el Govern de la Generalitat, quins mínims vol el Govern de la Generalitat per dar recolzament puntual, recolzament programàtic a entrar en el govern de coalició.

Perquè, és clar, resulta que mentre el Partit Nacionalista Basc –diu el senyor Pujol– ho té més fàcil perquè ja té el concert econòmic, el senyor Pujol no parla de concert econòmic perquè –diu– és una cosa que l'any 79 es va donar amb una conjuntura..., però ara no; ara el 15% serà suficient per intentar donar un acord o no? A veure si algú de l'Executiu –vostè, senyora consellera– ens pogués explicar aquí el que va explicar ahir el senyor Pujol a Catalunya Ràdio; si ens pot explicar quins són aquells elements que serà possible –serà possible– que la ciutadania de Catalunya conegui. Perquè, si no, sap què passa, senyora consellera?: que hi han veus i pensaments una mica rebuscats que parlen d'un nou partit, que parlen de situacions d'un altre tipus, que com si la cosa es quedés molt fraccionada. I això ens sembla que clarificaria molt, clarificaria molt si vostè ens pogués dir: mirin, nosaltres, per arribar a un tipus d'acord amb el Govern de l'Estat..., el Govern de la Generalitat, el president planteja damunt la taula aquest tipus d'idees mínimes per arribar a acords per intentar col·laborar amb el Govern de l'Estat. És, això, possible conèixer-ho? A veure.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula la consellera, honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor president, il·lustre senyor diputat, res m'agradaria més que donar resposta a tot el que vostè pregunta, i espero, després de la meua intervenció, que, si no està satisfet, almenys estigui tranquil sabent quan vostè tindrà aquesta informació que sol·licita.

Vostè hi ha passat per sobre, però voldria també dir algunes paraules sobre la relació del Govern de la Generalitat amb els municipis, i ha parlat de diferents aspectes que realment eren difícils d'esbrinar abans de la seva intervenció, donat que parlava de relacions interinstitucionals i, és clar, aquí hi cap tot, com vostè bé ha dit en la seva relació. El que sí que voldria dir –només una pinzellada– és que lamento profundament que vostè segueixi insistint que les relacions del Govern de la Generalitat amb els ajuntaments sigui una càrrega partidista. Recentment vam tenir ocasió d'un debat aquí, en aquesta cambra, en què el Govern va exposar la seva posició, vostès també, i em penso que ni tan sols el seu partit es va manifestar, diguem-ne, amb aquesta expressió tan de desconfiança com vostè ha fet. Però, en tot cas, repeteixo que vull deixar molt clar que les relacions del Govern de la Generalitat amb els ajuntaments són d'una absoluta lleialtat institucional i de bona relació.

Després es referia a tres temes sobre un altre tipus de relacions interinstitucionals del Govern de la Generalitat amb

les diputacions. Es referia vostè a tres temes concrets: l'Escola de Biblioteconomia, el Museu d'Arqueologia i algun tema de sanitat, de psiquiatria. Jo, senyor diputat..., es fa vostè les mateixes preguntes que es fa també el mateix Govern, que són: com és que després que tenim una llei d'aquest Parlament de Catalunya que regula i que obliga les diputacions a efectuar el traspàs de funcions i serveis i que, a més, aquesta Llei va derivar no només de la voluntat del Govern del Parlament de Catalunya, que seria suficient, sinó que això derivava també ja de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia, que va recollir la possibilitat d'una organització territorial singular per a Catalunya..., com a producte d'aquest precepte constitucional i també de l'estatutari es va produir la primera Llei del Parlament de Catalunya de 1980, de transferència urgent dels serveis de les diputacions a la Generalitat de Catalunya. En aquell moment la Llei es va aprovar, fruit d'un pacte entre diferents grups polítics –en aquell moment existia l'UCD, que no hi va estar d'acord, però sí el Grup Socialista, el llavors comunista PSUC i crec que també Esquerra Republicana–..., de transferència i buidatge de les competències i funcions de les diputacions, de les quatre, al Govern de la Generalitat. Aquesta Llei, vostè sap que va ser objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat, que es va fallar en contra i que va preservar, aquell recurs d'inconstitucionalitat, un nucli de funcions pròpies de les diputacions. Com a producte, doncs, i per refer aquesta resposta del Tribunal Constitucional, aquest Parlament va aprovar la Llei de 1987, de transferència de serveis i funcions de les diputacions a la Generalitat, establint els mecanismes que s'havien de portar a terme per produir-se aquesta transferència. Després d'aquesta Llei del 87 hi va haver diverses lleis sectorials que transferien... Les lleis sectorials en realitat tractaven de distribuir les competències de les diputacions provincials entre els diferents ens de l'organització de l'Administració de la Generalitat. És a dir, entre l'Administració de la Generalitat, en algun cas, i les comarques.

Per no relacionar, li'n citaré algunes: la Llei de museus; la d'ordenació sanitària, que també vostè hi feia referència; una altra llei en matèria de serveis i assistència social..., en definitiva, les lleis que ja coneixen perquè han estat aprovades per aquest Parlament, en el sentit que els deia.

També en aquest moment hi ha en projecte i presentat a aquesta cambra la Llei de carreteres, que és també una llei sectorial que també preveu com s'ha de produir aquesta transferència de les diputacions a la Generalitat o als consells comarcals. I, de fet, és en aquesta línia, complint les lleis, en què han avançat les tres diputacions, llevat de la de Barcelona. També li reconeixeria que s'ha avançat en aquestes transferències amb més o menys agilitat, però en tot cas s'ha produït a Tarragona, Lleida i Girona.

El fet –i vostè per això ho citava– és el que ha ocorregut amb la Diputació de Barcelona, que és –i és criteri d'aquest Govern– el que no ha respectat la Llei que es va aprovar al Parlament de Catalunya.

Evidentment en interpretacions de la llei sempre hi ha diferents postures. La Diputació opina que hi ha una interpre-

tació, que considero que és forçada, la de la disposició transitòria setena de l'Estatut d'autonomia i de la Llei de bases de règim local, que diu que aquestes transferències s'han de produir, producte d'un acord posterior a la Llei i diferent del que diu la Llei, entre les diputacions i la Generalitat. El cas és que ens trobem, fins i tot, per part d'un grup que en el seu moment havia aprovat el traspàs urgent i que ara està al Govern de la Diputació, o està en el Govern de la Diputació, que semblen que mantinguin un conservadorisme d'una institució que és la Diputació de Barcelona, que va més enllà, fins i tot, del que diu la sentència del Tribunal Constitucional. I per descomptat que no respecta el procediment que es va aprovar en les diferents lleis d'aquest Parlament.

I amb la Diputació de Barcelona ens trobem que el Govern de la Generalitat vol aplicar i complir la llei, igual que ha fet amb les altres diputacions, i la Diputació de Barcelona objecta, pensa que el procediment ha de ser, com deia abans, el procediment dels acords. És per això que no s'ha pogut arribar fins ara a cap transferència, i en el cas que se n'ha produït alguna, que se n'ha acordat alguna, ha estat després impugnada. I vostè em preguntava quins són els criteris de capteniment, en aquest sentit, del Govern, i a alguns altres que després m'hi referiré, i li diré que són –com ja ha quedat..., suposo, es deriva de les meves paraules– el compliment de les lleis del Parlament de Catalunya.

Aquesta és l'actitud del Govern de la Generalitat. I crec que haurà de reconèixer, il·lustre diputat, que això no es tracta d'una intransigència, ni de manca de voluntat per part del Govern de la Generalitat, sinó que hem estat dialogant sempre, encara que en ocasions s'ha volgut traslladar una altra imatge, una altra opinió a l'opinió pública, que evidentment és la que jo li dic que és el respecte del que diu la llei.

El Govern de la Generalitat, i crec que vostè hi estarà d'acord –almenys ho he deduït del text de la seva intervenció, de les seves paraules–, no pot acceptar que el redimensionament de les diputacions s'hagi de deixar en mans de la voluntat de les dues parts, donat que la voluntat ja és la del Parlament de Catalunya, explicitada en la Llei 87, que n'he fet referència, i que regula, fins i tot amb tota claredat, com s'han de produir les transferències i la valoració econòmica.

Hi ha, de totes maneres, per part de la Diputació –i vull que aquí ho conegui aquesta cambra–, un argument que utilitza sovint la Diputació, i que crec que no és bo per a les bones relacions interadministratives i que és el següent, diu: «Donat que, segons la sentència, les úniques competències que li queden, que resten a les diputacions són les d'assistència i cooperació, tots els recursos que la Diputació té ara han d'anar destinats, precisament, a fer front a aquestes funcions residuals que té la Diputació». I amb això es produeix que, segons com, els ajuntaments poden pensar que això és una concessió graciosa de la Diputació –quan reben diners per a assistència i cooperació– o, per altra banda, que si la Generalitat els reclama podrien pensar que el que pretén la Generalitat és desviar uns recursos que corresponen als ajuntaments per a altra finalitat.

Jo crec –i per això li ho deia– que així no s'afavoreix el clima de bones relacions interinstitucionals en aquest tipus de relacions i d'interpretacions. Per tant, senyor Reguant, en el dia a dia negociador amb què s'ha trobat la Comissió Mixta creada per aquesta Llei és amb un bloqueig sistemàtic del seu treball. I li podria posar exemples de com, havent-se arribat a un acord amb les altres diputacions, la Diputació de Barcelona encara no ha entregat la documentació relativa, i són els tres casos també que vostè citava.

Jo no em voldria allargar en aquest sentit, donat que em falta respondre una altra part de la seva interpellació, i tampoc perquè no voldria que la meua intervenció semblés una llarga llista de greuges, però aquesta és una realitat que la cambra l'ha de reconèixer. De totes maneres, creiem que estem ara en el bon camí de valoració del tema, que, precisament, vostè deia del Museu d'Arqueologia i, en un futur, de l'Escola de Biblioteconomia, puguem arribar a un acord amb la Diputació de Barcelona, que espero que fructifiqui en els propers dies, i podria tenir una visió, doncs, molt més simpàtica, fins i tot, i molt més de compliment de la llei que no la que avui estic donant.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

L'altre tema –senyor president, vaig acabant–: es referia vostè a la relació que té la Generalitat amb el Govern de l'Estat. Senyor Reguant, jo crec que el Parlament de Catalunya, i vostè mateix ho coneix, té ocasió de saber quins són els criteris i la relació del Govern de la Generalitat amb el Govern de Madrid, donat que cada any aquí es produeix un debat de política general, el president de la Generalitat presenta el seu programa i vostès ho discuteixen, i després el Parlament té una possibilitat setmanal o mensual que és de control de l'activitat del Govern de la Generalitat. Per tant, ho coneix.

Vostè al que es referia –em penso– no és només a això, que crec que vostè ja pot controlar i conèixer, sinó que es referia, em deia, a partir del 6 de juny i declaracions que s'han dit als mitjans de comunicació. Jo li haig de dir que segurament seria poc seriós que vingués el president de la Generalitat a aquesta cambra a explicar una proposta i unes converses que li ha fet el candidat a president del Govern de l'Estat, i que a més no l'ha cridat en funcions de president, ni com a president de la Generalitat, sinó com a secretari general del partit. I és en aquest sentit que vostè ha d'entendre les declaracions que ha formulat el president de la Generalitat i que vostè diu que ha sentit a la premsa. No dubti, senyor diputat, que el Govern de la Generalitat, quan això es planteja, quan les relacions es plantegin, entre el Govern de l'Estat i la Generalitat, no dubtarà a defensar amb la mateixa eficàcia la millor qualitat de vida per al ciutadans de Catalunya, l'autonomia política necessària per consolidar Catalunya i el país com volem, com hem decidit que volem i vol aquest Parlament. Això no ho dubti, però en tot cas avui no li puc respondre, però sí dir-li que tindrà vostè una bona ocasió quan es produeixi el proper debat de política general el mes de setembre, que suposo que ja tindrem pre-

sident del Govern de l'Estat espanyol i, segurament, tindrà vostè ocasió de formular aquestes preguntes, i el president de la Generalitat de respondre tot això que a vostè el preocupa i que segur que és preocupació de tots els membres d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyora consellera. Ara, per al torn de rèplica, té cinc minuts l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats; bé, felicitar-la, senyora consellera, per la manera amb què ha esmerçat el seu temps. Gran habilitat. *(Rialles i remor de veus.)*

Després, recordar..., en fi, el senyor Pujol és el president, no?, de Convergència, no el secretari general...? *(Remor de veus.)* Home, no, però, tal com estan les coses, ho dic per saber... *(Rialles.)*

Doncs, a la cosa que anàvem, senyora consellera, presidència, senyores i senyors diputats, respecte al tema de les diputacions, és cert, en això estem d'acord, ens sembla que és una cosa, en síntesi, de decisió política, que tal vegada en aquests moments, doncs, es pugui decidir. En realitat, el contenciós és sempre el mateix i vostè el coneix. «Donin-nos transferències» –diuen vostès–, «però donin recursos i patrimoni.» I contesta l'altra part: «No, perquè el diner que rebem de l'Estat és incondicionat, no és condicionat i, per tant, no cal que li passem això». Per bé, que en la matèria de salut mental la cosa està molt propera, perquè ja hi fa una inversió la Diputació, la Generalitat n'hi fa una altra, i el conseller Trias està disposat a acceptar-ho en aquestes condicions. En aquest moment, per tant, l'acord sembla que pot ser, però en el fons és una decisió política de veure si s'aconsegueix fer que la llei es compleixi en la Diputació de Barcelona, no és veritat?

Respecte a l'aspecte que vostè m'ha contestat més extensament, jo ja em dono per satisfet en aquest moment, i de la part que m'interessava menys, doncs, li diré també algunes coses, no? Que és que, és clar, el que seria bo saber en aquest moment, i no caldria esperar el debat de política general, al nostre entendre, és que si en la campanya electoral hom fa un programa important i esmerça uns conceptes polítics que fan que la gent hi prengui confiança i ho voti, per una decisió i una actitud política posterior, allò mínimament esperable és que, una vegada el resultat és obtingut, doncs, es pugui dir també a aquesta gent: «Miri, i de tot allò que dèiem, en la fase actual nosaltres voldríem...», per exemple, el que ahir deia el senyor president, sense esperar el debat de política, a Catalunya Ràdio, deia: «Doncs, miri, nosaltres voldríem que el Govern de Madrid ens digués» –deia ell– «com pensa reduir el dèficit públic: si vol fer retallada d'inversions socials, o no; el finançament, com el pensa tractar, l'IRPF, allò pendent com ho pensen resoldre; traspassos: seran més efectius en aquest moment; amb l'IAE què pensa fer» –que vostès i nosaltres dèiem que ens semblava que tenia d'apartar-se i reformular-ne un altre–; «el finançament de la sanitat, com anirà; en fi, la protecció fiscal a les em-

preses per reactivar l'economia, com ho pensen fer?» I en això el senyor president entenc que tenia tota la raó.

Però això que ell preguntava als altres, és clar, nosaltres no sabem amb quins mínims el senyor president pensa negociar, en nom de Catalunya, de tots nosaltres, en relació amb Madrid, un recolzament puntual de programa o daixò, per a daixò, no? (*Remor de veus.*)

Bé, per tant, deia el senyor president que en aquest moment fins ara –fins ara– el Govern de la Generalitat era tractat dient-li: «Miri, hi ha això. Si vol, ho agafa i, si no, ho deixa», perquè tenien majoria absoluta, diu el senyor Pujol a Catalunya Ràdio. Però a partir d'ara ja no. La cosa pot canviar. Però en quin sentit pot canviar? Perquè, és clar, el poble de Catalunya recorda allò de «Ara decidirem i ara manarem» –«ara manarem». Què és el que manarem? Doncs no se sap què és el que es manarà aquí. «És la gran oportunitat.» La gran oportunitat de què? En realitat, jo tinc la impressió que com això segueixi per aquest camí i entesa la fraterna relació entre tots vostès, aquella cosa que percebés el ciutadà, un partit en el Govern de Catalunya que malda per la seva autoafirmació nacional i a nivell internacional també, i té dret a fer-ho –que és el segon més vell de Catalunya–, per bé que hi ha un sector que pensa que s'ha de governar per aconseguir l'estabilitat al Govern de Madrid, que és una manera de fer política a Catalunya, i l'altre que pensa que ha de guardar-se les reivindicacions autonòmiques..., això és difícilment casable, difícilment conjugable, i crec que és absolutament imprescindible que es digui amb quins mínims es pot establir un mínim d'acord entre les parts i entre totes les parts de Catalunya. Si no, serà molt difícil arribar absolutament a res. I la impressió que hi ha en aquest moment és que un partit que aconsegueix la màxima representació del nacionalisme a Madrid realment no té discurs polític capaç de ser explicat i intel·ligible per a la gent que li ha donat suport i que l'ha llançat realment a aquesta operació. I això ens sembla que és molt preocupant i, d'alguna manera, dóna la impressió que Catalunya avui, vull dir, en realitat hi ha el coneixement de la realitat de les relacions del Govern de la Generalitat amb el Govern de Madrid, doncs només té un nom, i de la resta ningú en sap res.

Aquesta és la impressió que tenim.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Reguant. Per al torn de rèplica, té cinc minuts la molt honorable consellera de Governació.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyor Reguant, la veritat és que li responc per cortesia parlamentària, però tinc molt poques coses a afegir. Sí que li voldria explicitar que estem a punt, ja li ho he dit abans, i ara li concreto més, en el primer aspecte que vostè preguntava, d'arribar al primer acord amb la Diputació de Barcelona per a la transferència del Museu Arqueològic, que crec que és important i crec que, respectant el que diu la llei, podem arribar a un acord que, a més, no estableixi un greuge comparatiu amb les transferències que es van produir a les altres diputacions, a les altres tres diputacions.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Vostè ha fet aquí sobre..., l'altre tema de relacions interinstitucionals, que a vostè el preocupava..., doncs, la veritat és que ha parlat vostè de campanya electoral i de programes electorals, que això està evidentment molt sobrepassat i li torno a dir el mateix: si el president de la Generalitat no està parlant com a president del Govern de Catalunya –rectifico ara, que abans no m'he adonat del que deia–, que és el president de Convergència, està fent les negociacions en funció de president de Convergència i dient-ho com a portaveu de la coalició. I també és cert que el president en funcions del Govern no li parla, no li ofereix encara, perquè no pot ser formalment president del Govern, sinó fins que no surti escollit.

Vostè em deia que li semblava bé la relació de temes que havia sentit al president de Convergència, doncs, a les emissores. Jo li ho traslladaré, són temes que vostè està d'acord i són temes importants, i, en tot cas, li traslladaré aquesta opinió favorable a aquest llistat. Li he de dir, senyor Reguant, que en aquest moment –en aquest moment–, el pacte no s'està fent entre governs de diferents comunitats autònomes, sinó que es fa entre grups polítics, partits polítics o grups parlamentaris, i és per això que primer s'ha de produir..., ahir es van constituir les cambres, després –em sembla que va ser ahir..., el dia 29–, després s'ha de procedir a la inauguració de la legislatura per part del rei i després vindrà l'elecció del candidat –en aquest moment– a president del Govern; i a partir d'aquí em sembla que el marc de negociació o de converses canviarà d'escenari i potser podrà ser més institucional. En aquest moment és només de partit i, per tant, no crec que la consellera de Governació hagi de donar compte a aquest Parlament de les negociacions que estan portant a terme els diferents partits, ni de bon tros, tampoc, el president de la Generalitat, que no està fent en aquest moment funcions de cap del Govern de Catalunya.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de reinserció social

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la política de reinserció social, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, anem a veure... (*Rialles.*) Els agraeixo la seva amabilitat, no?, i la seva contenció dels instints primaris de satisfacció.

La reinserció social. Podríem convenir i entendre que la reinserció social és l'esforç d'una comunitat encaminat a incorporar a la dinàmica de convivència aquells individus o cèl·lules socials que han resultat desconnectats del ritme vital ordinari, aquell a què legítimament aspira tot ésser humà, aspiració garantida per la Declaració universal dels drets de l'home. Cal entendre per «dinàmica de convivència-ritme

vital ordinari» la resultant de la participació dels éssers d'un grup en l'actitud productiva, creativa, lúdica, esportiva, religiosa, sexual, que tot col·lectiu hauria de desenvolupar en règim d'igualtat, però que avui és d'una igualtat relativa o tal vegada podríem dir de desigualtat, moltes voltes.

Per als ciutadans, aquells «peatons» de la història que descrigueren tan bé Eduard Pons Prades o Joan Llach, escriptors de l'òrbita d'inspiració llibertària, avui, aquests ciutadans el factor humà dels quals ha esdevingut la seva expressió i comportament altament mimetitzats per la pròpia dinàmica social, farcits d'informacions condicionades al propi pensament i de grafisme circular que de manera grollera maquillen la realitat en nom del científisme —quan en realitat és progrés tecnològic i parcial—, per a aquests ciutadans, la reinserció social és com una gegantina nau ansiolítica on l'Estat, en nom d'ells, s'installa i des d'on reparteix caritat més que no pas justícia, promeses més que no pas realitat, i des d'on la reinserció és més un eufemisme gairebé inútil moltes vegades.

Aquells tranquil·litzats en les seves consciències —també candidats, a voltes, al gegantí grup dels «per reinserir»— pensen que la reinserció social és un fet positivista, operatiu i eficaç; però els protagonistes a reinserir gairebé sempre, per a ells i per a les seves famílies, la reinserció social és una agonia que mai s'acaba. Per als presos que tindran la llibertat provisional o total i seran posats de nou al carrer, per als malalts crònics, aquells que tenen l'infortuni de no reeixir en els exàmens dels tribunals que els declaren amb incapacitats inferiors al 65%, per als malalts toxicòmans, per als sidosos, tuberculosos, per als disminuïts físics i psíquics, per al gruix creixent i imparable d'aturats —que cal també reinserir, és clar—, per a la reinserció de la pobresa relativa i de la pobresa absoluta, què s'està fent en aquest moment? Són almoines? Accions puntuals? 1.300 presos, per exemple, rebran tants cursos, tal, repartits d'aquesta manera. És una feina, sí que és una feina, i costa de fer, és veritat.

Jo els parlo des del coneixement de les resolucions que, des de la seva Conselleria, senyor conseller, doncs, estan i fan palès les inversions, no?, a gent que s'ocupa de la reinserció, diguem-ne. No els les llegeixo per abreujar, diguem-ne, no? En fi, per exemple centres d'Hogar de Madre Esperanza, Misioneras Esclavas, Religioses Oblades, Patronat Cases..., és a dir, etcètera. Es fan coses, sí que se'n fan. Però allò que passa és que el desinserir, la persona que es desconnecta, en realitat queda afectada en el seu equilibri psicològic pel que fa als quatre dipòsits vitals per mantenir-se en un cert equilibri dins de la pròpia dinàmica social.

Aquests quatre dipòsits foren ben reflectits en els escrits de Bergman, Basaglia, per exemple, Roger Gentis, Laing, Esterson i altres, que deien que en un primer dipòsit caldria que hi hagués una relació acceptable en la relació treball-economia; un segon dipòsit hauria de contemplar l'equilibri dels instints del sexe, l'afecte, l'erotisme; un tercer dipòsit hauria de donar satisfacció als instints creatius de l'individu, emparats en el coneixement i la cultura, en el pensament de les coses; un quart dipòsit seria l'*inside*, la capacitat de veu-

re's un a si mateix i veure la relació d'un amb l'àrea íntima, amb l'àrea familiar, amb l'àrea social, amb l'àrea amical.

I aquests grups que els deia, tots estan afectats en dos o tres d'aquests dipòsits i tenen una greu dificultat per reeixir. Si són éssers destrossats per les normes de convivència —per altra part necessàries—, però que després difícilment aconseguixen trobar el reequilibri, i és clar, aquí, si jo els demano, per exemple —li ho demano a vostè, senyor conseller—, què s'està fent a nivell de Justícia, o en els altres departaments, o en els acords que tenen vostès interdepartamentals per fer programes —que els fan— en tot això, és evident que fan coses, però el que jo li vaig a qüestionar avui és una aspiració que fa temps que tenia, a veure si vostè la pot contestar o si la poden contestar.

Tenen vostès coneixement de l'abast de la demanda a reinserir pel que fa al seu Departament, amb data 30 de maig de 1993? La globalitat de la demanda a reinserir. Si tenen analitzats els criteris de reinserció, la globalitat de la demanda. Si tenen coneixement de la demanda potencial, només, 94-95. Quins programes tenen previstos a fi d'assolir el millor resultat possible, i amb quins recursos humans compten? I amb quins recursos econòmics compten per afrontar el repte 92-93?, i quins foren els desitjables a fi d'impulsar programes proporcionats a la demanda? És a dir, si vostès, en algun moment, es situen en l'expectativa de tenir una demanda zero o, diguem-ne, una llista d'espera zero per a gent a reinserir.

Això ho faríem també extensiu als altres departaments. Per exemple, pel que fa al Departament de Sanitat en la matèria de toxicomanies i malalts crònics, per exemple. És cert que es fan coses, però la inversió és suficient? Els programes i els recursos, suficients? O no són suficients per intentar aspirar, també, a una demanda zero? Això podrien fer-ho palès, també, altre tipus de departaments. Per exemple, si diem que l'atur, la gent aturada queda fragmentada en el seu equilibri psicològic, pot semblar una cosa que ens toca molt de lluny, però hi queda, realment, i a partir d'aquí engendra patologia diversa. I la pregunta és —la teràpia de l'atur és la creació de llocs de treball—: tenen mesures per intentar que aquest atur no sigui com una conseqüència necessària i estructural del mateix sistema? Hi ha alguna manera per intentar reduir-lo a unes xifres d'atur sostenibles i també finançables de manera satisfactòria i capaç pel nostre Govern?

Mirin, aquestes qüestions que els plantejo són per arribar a la següent conclusió. Si ho poden contestar serà quelcom d'innovador i realment esperançador, però si realment no poden contestar aquestes qüestions en realitat vol dir que tots nosaltres estem aplaudint o instal·lats en una societat que crea uns dipòsits importants d'objectes, però que resulta que són éssers humans, que cal reincorporar-los i, en realitat, no tenen ni el propòsit ni els mitjans ni el recurs ni la concepció política per portar-ho a terme.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, permetin-me que, en primer lloc, manifesti al senyor Reguant, en primer terme, el meu absolut assentiment respecte al que ell ha conceptuat com a persona que ha de ser objecte o, el que és el mateix, l'acció de la reinserció social.

I que, en segon lloc, aquesta visió poètica que ens ha donat –el felicito pel seu contingut i estil–, però que des d'una òptica poètica, d'alguna manera, fa una presentació bastant negativa dels esquemes avui funcionants en relació amb aquests quatre dipòsits, com a conseqüència directa d'una societat abocada a un desenvolupament industrial, doncs, jo també al seu moment vaig estudiar aquella paràfrasi o aquella figura de la diferenciació dels conceptes entre el Caïn i l'Abel, o com a formes de societat primàries i desenvolupades que comportaven, la primera, el bé, i la segona, no tant bé o el mal.

Vostè ha fet aquí una sèrie de preguntes molt concretes respecte a si podem contestar una sèrie de qüestions: què és el potencial humà? Evidentment, nosaltres partim del concepte humà. Que el 30 de maig del 93 necessita reinserció social, pel que fa al meu Departament, el potencial de què dispo per fer això, els recursos humans, els recursos econòmics i les fites a assolir? Del context global que vostè presenta, sembla que l'únic que nosaltres ens dediquem a fer és a esmerçar diners, a gastar-los. Ens ha dit: «Vostès fan coses.» Efectivament, nosaltres fem coses. I jo és el que intentaré explicar-li què és el que fem i quins són els resultats, per exemple, perfectament atribuïbles el 30 de maig de 1993, que es poden deduir d'aquestes actuacions.

La fita que nosaltres plantejem és que, sí, s'ha de resocialitzar per reinserir una persona que s'ha apartat; el que cal és fer-ho amb unes tècniques perfectament acurades. I les tècniques que nosaltres utilitzem..., l'esquema primordial de les quals és l'elecció d'un model social educat. L'educació. Partim de la premissa que el que cal és educar les persones, perquè un model de societat educat és tolerant, és convivencial, és comprensiu i és perfectament respectuós amb aquells principis necessaris que han de conformar la convivència. Li recordo –i vostè segur que ho sap–, dins d'aquest to erudit i culte, que des de fa més de dos mil anys la convivència, sota la forma de la justícia, és definida com el *alterum non laedere, honeste vivere et ius suum cuique tribuere* –no molestar els altres, viure honestament i atribuir a cadascú allò que és seu.

El model educatiu, nosaltres el comencem a executar en l'àmbit de la secció que es dedica a la justícia juvenil. És a dir, per a nosaltres, les persones comencen la formació de la seva personalitat..., les voldríem en tot moment, però la incidència en l'àmbit de la legislació, la incidència des del moment en què oficialment –que és quan hem d'exercir, perquè és el joc de les nostres competències– una persona queda apartada dels esquemes convivencials, és quan té algun problema amb l'Administració de justícia, i per a nosaltres això comença als dotze anys. I tenim un model educatiu que proposa una sèrie de mesures alternatives que no van o

que no passen per l'internament, que se'ls fa veure o entendre als jutges, aplicant uns delegats que serveixen per configurar una actitud en règim obert de la joventut per tal de prevenir la seva possible delinqüència o la seva possible incidència en aquests mecanismes d'alguna d'aquestes bosses o dipòsits a què vostè feia referència i que, necessàriament, ha de concloure amb l'apartament de l'individu de les normes ordinàriament acceptades per tots i majoritàriament defensades de convivència social.

Comencem, doncs, pel que fa al Departament de Justícia, a la Direcció General de Justícia Juvenil, amb uns models educatius, aplicant mesures alternatives, intentant de fugir del mecanisme d'empresonament i intentant fer valer –mitjançant el que nosaltres diem els «informes pre-sentencials»– les mesures que poden ser vàlides a base d'un mecanisme educatiu i a base d'un mecanisme de treball per tornar a establir l'individu en els mecanismes ordinaris de la societat. I fonamentalment, donar-li un esquema educatiu que eviti que, més enllà de la seva majoria d'edat, pugui incidir en un mecanisme més fort, que seria el delictiu i, per tant, l'empresonament, que és un dels jocs essencials i fonamentals de les competències del Departament de Justícia, que vostè sap que, entre altres coses, significa l'absorció de la meitat del pressupost que el Govern de Catalunya assigna al Departament de Justícia.

Per tant, les quantitats de diners o els recursos econòmics, pel que fa a la despesa ordinària, que nosaltres atribuïm al mecanisme de la reinserció, aproximadament –i fent bo el principi constitucional a què em referiré més endavant–, absorbeix la meitat del pressupost del Departament de Justícia. A la qual cosa s'ha d'afegir el pressupost propi ordinari, que està una mica més enllà dels dos mil milions de pessetes, que s'ha d'atribuir a la Direcció General de Justícia Juvenil.

Vostè m'ha fet unes referències que –ho repeteixo– les considero summament interessants, molt cultes i que, doncs, em semblen dignes de lloança. Però jo m'he de moure en un terreny –perquè tinc assumida una responsabilitat política en aquest sentit–, en un terreny més planer, possiblement menys poètic, però més realista. I el terreny em ve determinat pel paràgraf 2 de l'article 25 de la Constitució espanyola i l'article 1 de la Llei orgànica general penitenciària, que estableixen, pel que fa al Departament de Justícia i les seves competències assumides plenament, la necessitat de coordinar i compensar perfectament els principis de la reinserció i rehabilitació social amb els principis de l'empresonament d'aquelles persones que en el món de la justícia han incidit en una dissociabilitat i han sigut objectes d'una sanció.

El principi que nosaltres donem per vàlid és la continuació del que li he dit pel que fa al mecanisme de funcionament del Departament. El Departament de Justícia, els seus..., les diferents direccions generals no són compartiments estancs; són compartiments perfectament interrelacionats entre si, com, a nivell del Govern de Catalunya, els diferents departaments o conselleries estan també perfectament interrelacionats entre si.

Aleshores, el principi educatiu que nosaltres establim a Justícia Juvenil, el seguim mantenint després mitjançant les competències que en l'àmbit dels serveis penitenciaris i de la rehabilitació té el Departament de Justícia. Què cal fer? Doncs, cal establir tot un seguit de mesures que estic segur que vostè coneix i que tenen per objecte la reeducació de l'individu i la seva reinserció, agafant aquell –que ja li deia abans– model social educatiu establert clarament. Programes que van –i que vostè els coneix i que, per tant, jo només els indicaré, i, si vol, després els podem desenvolupar una mica més–, que van des de la formació bàsica de les persones, agafant l'aspecte quantitatiu que té aquest model de societat educativa, i que tenen per objectes fonamentals les oportunitats d'aprenentatge de tots els individus que estan sota la nostra tutela, la solució i l'abordatge de les problemàtiques relacionades amb conductes marginals i delinqüencials i que l'àmbit d'aquests programes va tant cap als interns com a aquelles persones que estan en règim d'alliberats condicionals. La finalitat que persegueixen aquests programes formatius és motivar l'adquisició d'hàbits i de conductes pro-socials que puguin trencar la seva dissociabilitat o el seu abandó del model social; la millora important de certes mancances educatives; la millora, també, d'actituds culturals, laborals, de salut, d'higiene, i, en general, de relacions socials i familiars.

En resum, es pretén amb això reeducar i formar les persones amb models educatius i de treball. Això es fa a través dels programes de formació bàsica, amb els subprogrames d'alfabetització, certificat, graduat, etcètera –ho repeteixo, no vull incidir en aquesta matèria–, programes d'inserció ocupacional, formativa i laboral, dirigits conjuntament a interns i familiars, i programes de tota mena, passant pels bibliotecaris, normalització lingüística, etcètera.

Tenim també, conjuntament, per aconseguir aquestes altres finalitats, uns programes de tractament específic d'aquestes persones que estan sota l'àmbit o l'execució de les nostres competències, que tenen per finalitat la competència psico-social d'aquests professionals i que pretenen incrementar un comportament pro-social de tots els individus que estan sota la nostra responsabilitat, així com també un programa directe, molt general, d'intervenció en la drogodependència, que té una finalitat prou clara com perquè ara, atesa la *premura* de temps de la qual estic disposant, jo li esbrini punt per punt, però sí que també li vull fer referència a l'existència d'aquests departaments d'atenció especialitzada, amb programes específics i programes més concrets.

A banda de tot això –a banda de tot això–, hi han altres programes d'intervenció psico-social en els centres i en aquells departaments que estan sota la responsabilitat del Departament de Justícia.

Per acabar, no puc fer més que una última referència als programes d'actuació en medi obert que estan depenent no solament de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, sinó també de la Direcció General de Justícia Juvenil, que tenen per objecte la proposició de mesures alternatives, seguiments i control d'eficàcia de les mesures educatives i

dels programes aplicats i que, en conjunt, em permeten avaluar d'una manera força positiva –tampoc sense caure en cap tipus d'optimisme o sense deixar de tenir en cap moment els peus, pel que fa l'àmbit de les meves responsabilitats i competències, els peus fora de terra–, em permeten fer una avaluació força il·lusionadora i que em segueix permetent tirar endavant aquestes tasques que des del Departament de Justícia s'estan fent en l'àmbit de la reinserció de les persones que estan necessitades d'elles.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, vol fer rèplica? (*Pausa.*) Perfectament.

El Sr. REGUANT: Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor conseller. En realitat, per això, la seva intervenció s'ha referit a, en fi, explicar-nos..., cosa que nosaltres podíem llegir també, és a dir, cosa que sabem que vostè fa, que ho fan, que és veritat, i ens ha explicat de quina manera i tal... Però la pregunta que jo li feia no era la..., o no es correspon la meua pregunta a la seva resposta, des del meu punt de vista, que és que li deia jo si tenia, per exemple, un estudi a mitjà o a llarg termini on, d'alguna manera, el flux d'entrada de ciutadans a reinserir –dit d'aquesta manera– es convertiria en menor que el flux de reinserits. Aquesta seria..., és a dir, que es pogués tenir una tendència a la demanda al més reduïda possible o demanda zero; més corresponent, això, al Departament de Sanitat, que esmentava jo abans, i al de Treball, que no pas al seu.

Vostè ha vingut a dir, d'alguna manera, que aquí la societat industrial en la qual vivim dóna aquest tipus de productes; aquesta és la realitat que tenim. Li vull recordar, senyor conseller, que, per exemple, l'historiador americà Hobsbawm, que ara ha estat aquí, a la càtedra Ferrater Móra a Girona, d'alguna manera, deia: «el marxisme ja no serà..., serà una utopia, serà un punt de referència necessari, però ja no tornarà..., probablement no serà ja una realitat possible a la seva...», i deia, del sistema actual, el neoliberalisme formal, deia: «el mercat, és impossible que duri eternament; també tindrà un punt de final, i, per tant, l'expectativa del treball a què s'ha de dirigir l'esforç del Govern, des del nostre punt de vista, en aquesta matèria és a l'aspiració de tenir recursos suficients, programes i condicions per intentar que aquest subproducte d'una manera de conviure sigui al menys lesiu possible per a un nombre cada dia creixent de ciutadans.»

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller, vol prendre la paraula?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Moltes gràcies, senyor president. Vostè sap que em demana una cosa impossible; ho sap. La diferència que hi ha entre les responsabilitats polítiques del meu Departament i les de qualsevol altre –i més o menys, doncs..., no he seguit la totalitat de les interpellacions d'aquest matí, però més o menys les coses crec que anaven per aquí– és que jo, i això de segur que ho entendre, no puc tancar les portes. Jo no puc tenir llistes d'es-

pera, perquè per damunt meu hi ha una cosa que es diu l'esquema de funcionament del poder judicial, que em diu: aquest senyor, a la presó. I no em pregunta si hi tinc lloc, i no em pregunta si aquest senyor compartirà o no..., si tindrà els metres quadrats suficients; no m'ho pregunta i no puc tancar la porta: cap a dintre.

Això és així i vostè ho sap –això és així i vostè ho sap. A mi m'agrada moltíssim la cultura, moltíssim, i, possiblement, si m'haguessin deixat algun dia escollir, doncs, m'agradaria ser conseller de Cultura (*remor de veus*), però sóc conseller de Justícia, la qual cosa em clava a terra, i, si alguna vegada jo tinc alguna velleïtat de..., dallò, ja ve algú que em pega una bufetada i em torna a clavar a terra, com saben que recentment ha passat. I, aleshores, jo m'haig de moure en l'àmbit de les lleis, i vostè també ho sap això. A vegades aquest és un món que és l'aplicació de la normativa; és un món, doncs, que de vegades et dona unes enormes satisfaccions –a mi me les ha donat algunes vegades–, però altres vegades et revela una relativa –una relativa– sensació..., no diria jo d'impotència –no la vull dir, aquesta paraula–, però sí de limitació. La frase ja me l'ha sentit aquesta cambra: els objectius, les il·lusions no limitades; els mitjans són limitats.

Aleshores, estudis, sí; d'estudis, tinc fets estudis de l'eficàcia, de la reinserció, de la reincidència, de l'aplicabilitat. Creixement zero..., com m'agradaria a mi poder dissenyar el model social i dir-li: miri, a partir de l'any 1998, doncs, no hi haurà aquest tipus de delinqüència; la societat és molt més rica; el creixement, la forma de models, la forma de necessitats ens supera a tots en imaginació.

No obstant això, sí que tenim previsions –sí que tenim previsions. Els dies 21, 22 i 23 de juny d'aquest any, el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada del Departament de Justícia s'ha plantejat un estudi en profunditat sobre unes formes delictives que s'estan desenvolupant d'una manera molt ràpida i que potser en aquests moments no tenen els tractaments adients. I per això el Centre d'Estudis Jurídics –amb ell, el Departament de Justícia– ha portat els millors especialistes, en aquest moment, que es coneixen, per tractar, per analitzar aquesta problemàtica. Estic parlant de tot allò que nosaltres en diem la «delinqüència no comuna» i que comprèn formes de delinqüència econòmica, delinqüència sexual, delinqüència de terrorisme, delinqüència de violència, especialment la violència juvenil en aquestes formes més o menys soterrades que es veuen en certs camps de futbol, etcètera.

Tot això ens permet, tot això ens permet avui poder anunciar que els esquemes estadístics..., i, atenció, no l'enganyaré: l'estadística, segons com es faci i segons qui l'utilitzi, diu una cosa o en diu una altra. Hi va haver en un moment una persona que va dir que l'estadística –i permeti'm la broma– és com la minifaldilla, que ensenya molt però a l'hora de la veritat no ensenya res. Doncs, l'estadística ens demostra (*rialles*)..., permeti'm... ho he dit amb l'ànim col·loquial absolut, eh? (*Rialles.*) Estàvem parlant d'estadística; en l'estadística ordinària dels països europeus, que són

els propis de la nostra àrea cultural i econòmica, els índexs de reinserció o de reincidència, invertits, segons com es digui, estan entre el 40 i 50%. N'hi ha dos de fonamentals, que són Luxemburg i Holanda, que donen índexs més baixos. L'Estat espanyol reconeix un índex de reincidència que va pel damunt del 57%. Les tècniques utilitzades en l'elaboració d'aquestes estadístiques –ho repeteixo– no són uniformes i, per tant, se'ls ha de donar una fiabilitat molt àmplia però indicativa. Les tècniques estadístiques que estem utilitzant ens permeten anunciar que, degut a les polítiques que està executant, per tal d'obtenir la reinserció, el Departament de Justícia del Govern de Catalunya, nosaltres estem, en aquest moment, en la franja baixa del 40% de la reincidència, la qual cosa vol dir que, contràriament, la reinserció que es fa en els centres penitenciaris supera amb escreix el 50%. I les nostres tècniques, els nostres programes i les nostres mesures són perfectament equiparables al que pot ser l'Institut Criminològic de Bolònia, que és, probablement, juntament amb el Max Planck Institut de Friburg o l'Institut Nacional Suec per a la Prevenció de la Delinqüència, dels més importants i avançats del món.

Amb això estic dient: estem en la línia dels avenços científics més importants; quan convé, portem les persones més importants aquí; els nostres programes de reinserció, de reeducació i la utilització i l'aplicació per part del funcionariat està rebent el tractament científic més avançat. Si no es pot aconseguir més, és perquè *no hi ha més*. Tampoc és un problema de diners, perquè, encara que tinguis molts diners –permeti'm l'expressió–, per molts milers de milions que jo li doni al conseller de Sanitat, la sida, avui, no la podrà curar, perquè no existeix la solució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del president.*) ...tres quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de tres de la tarda i tretze minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els municipis rurals

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre els municipis rurals, que presentarà el diputat senyor Salvador Morera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació té la intenció de tornar a portar el debat municipalista al nostre Parlament, si bé en aquesta ocasió per debatre la política del Govern de la Generalitat respecte als municipis rurals.

Endemés l'enunciat, municipis rurals, hom ja s'adona de la gran complexitat de la qüestió que tractem, perquè en termes aritmètics és la suma de dos conflictes latents i dels que aquesta cambra ha tractat a bastament: la crisi econòmica institucional dels ens locals i la crisi econòmica del món rural. Tanmateix, i d'acord amb l'advertiment prèviament realitzat que estem davant d'un problema de gran i greu transcendència territorial, econòmica i social, s'ha de remarcar que, precisament, atenent aquestes dimensions i aquesta problemàtica, no es pot reduir a dos aspectes solament sinó que també cal incorporar com un agreujant més el fet que la gran majoria de municipis rurals són petits municipis.

Per tant, estem, doncs, davant d'un fenomen irresolt que té tres vessants: ser municipis, ser majoritàriament petits municipis i estar situats en el medi rural. Tothom sap que ser municipi avui dia, sense mantenir aquells municipis que aspiren —o aquelles ens locals que encara no ho són—, entitats locals que aspiren a ser independents, no és cap ganga. La crisi institucional i financera dels ajuntaments catalans és prou greu per ella mateixa que determina i condiona de manera absoluta, sigui en l'àmbit urbà o sigui en l'àmbit rural, qualsevol actuació pública amb efectes realment positius per al desenvolupament general.

És ben cert que són diferents les administracions que tenen incidència real en el territori de Catalunya. Però també és més cert encara que l'administració més apta és, sense cap mena de dubte, la local i, dintre la local, la municipal.

Aquest mateix Parlament, a proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i en el debat sobre la situació política dels ajuntaments, va constatar que a Catalunya cal aprofundir en l'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat; el que passa és que la praxi política del Govern de la Generalitat va en direcció contrària. Continua existint massa malafiança vers els ajuntaments. La laminació i suplantació de les competències municipals continua essent massa generalitzada. Però aquesta actitud no només té lloc en la gestió política i administrativa del Govern, a voltes també adquireix rang de llei. És allò que «a cada bugada» —s'entén cada llei sectorial— «es perden llençols» —s'entén poder local. Amb tot, continua essent, el finançament local, el problema principal que tenen els ajuntaments per desenvolupar les seves funcions inherents com a administració pública. Ja és coneguda l'opinió d'ERC que l'arranjament a mig termini d'aquesta crisi financera local ha de passar inexorablement pel replantejament estructural i amb la magnitud que representa la mateixa reforma del sistema de finançament autonòmic.

Com a confirmació d'aquest criteri, cap millor exemple que la simple constatació de la quantitat i qualitat de prestacions de serveis que donen en el medi rural els petits municipals a la majoria de països d'Europa, però també els del

País Basc i de Navarra. És precisament en els petits municipis —com ja s'ha dit—, que són la immensa majoria de municipis rurals de Catalunya, on s'accentua i intensifica i, per tant, es pateix més acusadament la precarietat municipal. A més, la configuració natural del nostre país no hi ajuda massa: dels 943 municipis que actualment tenim, un 40% —és a dir, 379— tenen menys de 500 habitants i un 30% —és a dir, 290— de 500 a 2.000. Tenim, per tant, que són 669 municipis que representen el 71% del total del territori i que ocupen una extensió de més de la meitat del territori del Principat. Però tenen només —i en això es basen per argumentar la deixadesa que pateixen per part de la resta d'administracions— el 6,36% del total de la població.

Tots som conscients de les deficiències de tot ordre que pateixen aquests municipis. La mateixa Associació Catalana de Municipis, conscient d'aquesta realitat, manifesta en el punt 2 de les resolucions del Congrés per la Defensa del Petit Municipi que tots els ciutadans tenen dret a un nivell equivalent i suficient de serveis amb independència de la grandària del municipi en què visquin. Doncs, senyores i senyors diputats, és evident que no totes les ciutadanes i ciutadans de Catalunya disposen d'un nivell satisfactori de serveis públics. D'acord que els ciutadans de les grans ciutats i, sobretot, dels que viuen en barris perifèrics no en disposen, però és comú i habitual —jo diria massa habitual— que els ciutadans del món rural de Catalunya, que viuen majoritàriament en petits municipis, no gaudeixen de tots els serveis exigibles, ni tan sols dels considerats bàsics.

Si ja hem afirmat què han de fer els ajuntaments, que han de ser els ajuntaments com a millors coneixedors de la realitat, entre altres coses perquè són els que més la pateixen i perquè poden exercir millor la major part de competències administratives de repercussió directa als ciutadans, aquests han de poder disposar dels recursos econòmics necessaris per a la correcta gestió de les seves competències. A Catalunya aquestes competències vénen establertes a l'article 64 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Aquí s'estipula que obligatòriament —obligatòriament— tots els municipis han de prestar com a mínim el servei d'enllumenat públic, recollida de residus, neteja viària, abastament domiciliari d'aigua, etcètera.

És prou conegut que, malgrat ser a les acaballes del segle XX, són pocs, massa pocs, els municipis rurals que compleixen tots aquests serveis. Reconeixem tot l'esforç econòmic que en els darrers exercicis pressupostaris s'ha realitzat amb el Pla únic i d'obres de serveis de Catalunya, però valorant el fet que precisament és en atenció a les peculiaritats d'aquests municipis que s'imposa una adopció i una modificació d'aquest Pla. El fet que la imposició i el funcionament d'aquests serveis requereix un sobrecost massa gran com més petita és la població, el fet que generalment són municipis amb població disseminada i amb diferents nuclis veïnals, i el fet que s'hi continuïn incloent obres i serveis que no són mínims ni obligatoris fa que sigui imprescindible la seva modificació com ja ha demanat també una associació municipalista catalana.

Un cop comentats els dos primers aspectes de la problemàtica i en evolució acumulativa en grau de gravetat, és l'hora de recordar el tercer element que és, pròpiament, el món rural. Els municipis rurals es poden definir –es poden definir– com aquells ens locals més reduïts que es troben situats en un medi natural eminentment agrícola o de muntanya i en què bona part dels seus habitants es dedica a activitats econòmiques del sector primari. És evident que la ratificació del Tractat de la Comunitat Econòmica Europea per part de l'Estat espanyol va provocar, entre altres repercussions econòmiques negatives, una recessió aguda del sector agrari català. L'aplicació de la política agrària comuna, amb excessius retards en les contraprestacions i la competitivitat dels productes de tercers països, ha abocat a una crisi, sense precedents, de la nostra pagesia. Aquesta crisi en l'activitat agrícola és prou evident. La població activa del 77 ençà s'ha reduït a menys de la meitat i la renda agrària respecte al PIB ha passat de significar un 9,6% el 1976 a un 4,6% el 91. Però el que és més greu és que per al futur no s'albira massa esperança. Les previsions són que en els propers quinze anys es pot perdre el 70% de la població activa agrària. Estem davant d'una profunda regressió econòmica, social i territorial.

La primera repercussió és de dimensions dramàtiques: el despoblament dels municipis rurals. Davant d'aquesta conflictiva situació cal una actuació decidida per part de l'Administració de la Generalitat, una coordinació sobre el territori, un major accés de les ajudes de l'exterior i, en definitiva, s'ha de traslluir en un augment del pes real dels municipis rurals. No és només per imperatiu legal i fins i tot constitucional que les administracions públiques territorials han d'enfocar la seva gestió vers la defensa dels interessos generals, sinó que, a més, cal que l'actuació vagi dirigida a la millora de les condicions de vida de tots els administrats i que tendeixi cap a un ple equilibri territorial.

És urgent l'acceleració i la intensificació d'aquelles polítiques dirigides a crear un entorn econòmic i d'infraestructures òptimes per al medi rural català. És urgent també, i sobretot pel relleu que ha de tenir la posada en marxa definitiva del Pla integral de desenvolupament rural de Catalunya, una política especial destinada als petits municipis que no s'ha d'absorbir en exclusiva en el POSC, però sobretot –i amb això acabo, senyor president– cal parar atenció a les administracions que estan en millors condicions per afrontar la crisi multisectorial que afecta la Catalunya rural, els municipis bàsicament rurals. Ha estat amb aquesta intenció i amb la voluntat de crear conscienciació pública, sobretot a la resta d'administracions, que es va reunir en la vila d'Albesa la primera assemblea de municipis rurals. En el temps que corre, ser municipi, ser petit i ser rural són massa creus per afrontar amb garanties la problemàtica que suporten, cal que tots..., i evidentment per part del Govern de la Generalitat, la sensibilitat i la voluntat per dedicar-hi els esforços que per justícia reclamen i necessiten els municipis rurals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc-Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Morera, jo començaré contestant-li pel final de la seva intervenció, que ha estat molt catastrofista, dir en aquests moments que perdrem el 70% de la població rural em sembla absolutament agosarat i totalment incert, perquè al meu criteri és que no solament no perdrem població rural, sinó que en aquests moments –i li ho manifestava aquest matí entre passadissos– la població rural en general té un lleuger augment.

Des del Govern de la Generalitat –i em sembla que puc parlar amb molta propietat, no com a conseller en aquest moment del Govern, sinó com a persona que està vinculada al món municipal des de l'any 79 i que viu en un municipi amb sis pobles i 280 habitants, per tant aquesta problemàtica de municipi petit la conec en profunditat– crec que s'ha donat o s'ha fet un esforç important per dotar els pobles dels serveis que vostè reclamava. En aquest moment m'atreveria a dir que el nivell de prestació de serveis que donen els petits pobles ha pujat d'una manera espectacular i, fins i tot, a vegades el Govern de la Generalitat és criticat al revés del que vostè diu, cosa que ja m'alegra que ho digui davant d'aquesta cambra, perquè moltes vegades diuen: «Escolti, i a Talavera, vostès per què hi han de fer un poliesportiu?»

A mi m'agradaria –i suposo que vostè ho ha fet– que passegés pels pobles i vegés l'esforç que s'ha fet en aquests darrers anys, no solament en dotacions esportives, en dotacions escolars, en portades d'aigua, en electrificacions, o bé, doncs, en temes d'infraestructures. Jo li portava tot un seguit de dades, la intervenció no hi dóna –no hi dóna– temps, però sí que a algunes hi voldria fer referència. Si vostè, d'altra banda, manifesta una voluntat que es millori una millor..., o sigui que el municipi petit tingui una participació millor en el fons de cooperació municipal, miri, jo hi estic totalment d'acord. Em sembla que tots els membres de la sala hi estem d'acord i, com vostè ha citat, hi ha una determinada associació que ja ho recull. Esperem que ho reculli l'altra i que puguem fer prou pressió perquè aquesta distribució sigui més equitativa entre el món urbà i el món rural.

Tornant als temes puntuals. Des del Govern de la Generalitat, i especialment des del nostre Departament, creiem que cal fer un esforç per mantenir la població rural en el seu lloc d'origen. És cert que poden baixar les persones ocupades en l'agricultura. D'ara endavant no crec que baixi massa. Tenim 72.400 pagesos a temps total; vol dir que estem situats, en la població activa, a poc més del 3% d'ocupació en el món agrari; és difícil que això baixi; és, a més, una mitjana molt europea, i crec que hem de fer un esforç perquè això no baixi. També és cert que aquesta no és una realitat total en el món agrari, perquè hi ha moltíssima gent –que no són aquests 72.400– que estan a temps parcial, i que pel mateix, doncs, situaríem que la població agrària activa se situa al voltant de les 135.000 persones ocupades.

Creiem que aquesta és una bona proporció per a Catalunya i que hem de fer un esforç perquè no baixi. Pel mateix hem d'anar cap a polítiques tendents a consolidar la població en els nuclis rurals. I aquí sí que m'atreiria a dir que s'està seguint una política molt activa. En els municipis, doncs, petits... Jo no sé què entén..., bé, ja ho ha mencionat, què entenia per petits, però en aquests municipis més o menys mitjans –quan dic mitjans estic parlant de 5-6.000 habitants– vostè ha vist que s'ha fet una política de descentralització de la indústria i que molts pobles d'interior –li podria citar un bon nombre d'ells–, doncs, darrerament, gràcies als ajuts del Departament d'Indústria i la Generalitat, s'hi han anat instal·lant indústries que van donant unes rendes als familiars de l'agricultor i que permeten, a vegades, doncs, canviar d'activitat.

Com a política referent a la persona o referent a la indústria agrària, miri, cada dia es van fent més coses i, evidentment, segurament caldria fer-ne moltes més, però els recursos són els que són. Però l'esforç jo crec que és remarcable, i vull posar un exemple: recentment s'ha arribat a un acord per instal·lar telèfons a totes les cases d'àmbit rural al preu d'endoll de la ciutat. Bé, ha estat un esforç important, no solament per al Departament d'Agricultura, sinó..., i he d'agrair-ho molt especialment a altres companys de departaments com pot ser Indústria, Política Territorial o la mateixa Governació, i evidentment un esforç participat per les quatre diputacions catalanes. Amb això hem fet, jo diria, un pas de gegant que és aconseguir que en els propers tres anys no hi hagi cap casa rural que no tingui telèfon a Catalunya.

Podria explicar-li tots els plans d'electrificació rural, que a més els he viscut, alguns d'ells, molt directament, però en aquest moment pràcticament totes les poblacions de Catalunya, no les poblacions sinó les masies, fins i tot les més aïllades, ja disposen de llum, i aquelles en què no s'ha pogut disposar d'enllaç a la xarxa directa s'ha optat per fórmules innovadores, com pot ser des de l'energia solar, energia eòlica o altres alternatives.

També he de dir que s'ha fet un esforç en l'agroturisme. Jo aquí portava unes dades que a vegades crec que és bo que la cambra conegui, perquè aquesta és una oportunitat i un tema que crec que entre tots hauríem de fomentar. Tot i que en parlem molt i que hem augmentat el nombre de persones que s'hi dediquen dintre el món rural, a aquesta activitat, el cert és que solament hi ha unes quatre-centes famílies –hi ha unes quatre-centes famílies– que ho practiquen, i caldria incrementar-ho donat que resulta un bon complement per a la renda agrària. He de dir-li que també hi fem un esforç important. L'any 92 hi va haver 85 sol·licituds de famílies per arranjar la seva casa per dedicar-la a l'agroturisme, que els hem ajudat des del Departament amb 363 milions de pessetes, i que aquest any 93, que n'hem fet doncs una bona difusió, que esperem que hi haurà 610 sol·licituds i que tenim previst dedicar-hi 600 milions de pessetes.

Bé, després, no cal dir, tots els ajuts que hi ha en els diferents sectors i, sobretot, vetllar perquè les ajudes comunitàries arribin amb puntualitat.

Vostè ha dit que els acords de la PAC han estat catastròfics. Jo li he de dir com a conseller –i potser sorprendrà la cambra– que jo no hi estic d'acord. Evidentment, els acords, hi ha hagut sectors que han estat positius i ha hagut algun altre sector que ha estat negatiu, però el cert és que, en aquest moment, les ajudes comunitàries estan complementant molts sectors i estan essent un ajut important. I una bona part de la tasca que podem fer per mantenir la població agrària en el seu lloc, precisament, és una bona gestió en aquest sentit.

Vull posar-li un exemple. Aquest any ha estat el primer any que hi ha hagut ajuts per als cultius herbacis, per a la totalitat –abans n'hi havia per a les oleoginoses i proteoginoses, però aquest any també hem començat a tenir ajudes per als cereals. A Catalunya teníem previst que s'hi acollirien 25.968 explotacions. Se n'hi han acollit 26.013, amb un import que ve totalment de la Comunitat Econòmica Europea, del voltant de 12.000 milions de pessetes. Li cito aquest exemple –perquè a més crec que és bo per a nosaltres i per a la nostra autonomia– per demostrar que aquí hem fet un esforç d'arribar a tothom –i també ho cito perquè en una altra interpellació se'm va preguntar aquest tema–: hem cobert el 100%. L'Estat espanyol s'ha quedat al 40% i altres comunitats autònomes, com Galícia, només al 13%.

Dintre d'aquests recursos amb què podem generar i podem ajudar els municipis rurals, tenim, per exemple, tots els projectes LEADER. No és per desgranar-los aquí, però m'agradaria que vostè, si vol –amb molt de gust a més els ho ensenyarem, si no és un totxo, tot això–, doncs, veiés tota la inversió que genera en aquests moments en les comarques susceptibles el projecte LEADER, com poden ser el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà, la Vall d'Aran o l'Alt Camp. També que veiés la inversió que s'està fent en les zones d'ordenació d'explotacions. Pel mateix, jo m'atreiria a dir que en aquest moment s'està fent un esforç important per ajudar els municipis petits i els municipis rural, i que sobretot en els darrers anys hi ha hagut un canvi radical en la possibilitat d'ajut a aquests i en la possibilitat de realització, per part d'ells, de la prestació de serveis que vostè demanava.

Vostè deia que la Generalitat no es descentralitza –ho ha dit–, al contrari, que té praxi d'acumular. Miri, això no és cert en absolut. Jo també li he de dir una cosa: els municipis petits moltes vegades no tenen la capacitat per ells mateixos de fer la gestió, però en canvi, a través de la creació dels consells comarcals, m'atreiria a dir que hem fet un pas de gegant i que en aquests moments la majoria de comarques, molts d'aquests serveis que vostè reclama de recollida d'escombraries, transport escolar, etcètera, estan perfectament organitzats i funcionen amb tota eficiència. I ningú pot negar la voluntat del Govern de la Generalitat per transferir competències als consells comarcals. Als ajuntaments, molts d'ells, ja li dic que és difícil, i sobretot, en els municipis petits, a vegades inviable.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Morera pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, jo, em sembla que d'un temps cap aquí quan hem tractat, des d'Esquerra Republicana o des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana aspectes municipals, i que majoritàriament ho he fet jo, sempre hem posat, he posat especial èmfasi pel que comunament es coneix –i entre altres coses perquè així ho declara la Llei i, com he dit, l'article 64– pels serveis mínims. I, jo, el que li he dit –i també li ho he de dir, francament, perquè jo tenia entès que aquí qui respondria seria la consellera de Governació–és que aquests serveis mínims a Catalunya, malgrat tot el temps que fa de la legislació municipal i el temps que fa d'actuació la Generalitat, malgrat tot i estar a les acaballes del segle XX, la majoria d'aquests serveis no se segueixen complint.

D'alguns se n'han fet càrrec els consells comarcals, que en parlaré més tard, que té raó el que ha dit vostè dels consells comarcals, però que la realitat és aquesta. I aquest és un aspecte que encara ens distancia molt dels països europeus, dels països avançats, que a Catalunya, a finals del segle XX, encara falti... el que falti per pavimentar carrers, clavegueres, etcètera. Ja sé que no depèn exclusivament del seu Departament, però com a membre del Consell Executiu n'és corresponsable. Que això passi actualment a Catalunya és, la veritat, encara molt greu.

Altres serveis mínims –jo he passat una mica de via en la meua intervenció– que no són serveis mínims o que no són declarats per la legislació municipal serveis mínims, però que, bé, sí que es poden considerar objectivament com a serveis mínims, per exemple, el tema de l'electrificació: vostè n'ha parlat, vostè ha dit que ho coneixia bé, n'estic absolutament convençut, però em sembla que no ens acaben de quadrar les xifres. Jo, les xifres que tinc, és que encara, a hores d'ara a Catalunya –unes quantes més, unes quantes menys–, resten al voltant de 1.500 masies, a hores d'ara, per electrificar, i que resten encara, a més a més –encara, a més a més–, nuclis de població sencers per electrificar.

Jo també he escoltat amb molta atenció quan ha fet referència a aquest conveni que s'ha signat per a l'ampliació de la xarxa de telèfon –que és veritat que s'ha signat–, el que passa és que jo, informes que he llegit, que en aquest mateix pla no es preveu acabar tota la xarxa telefònica de la Catalunya rural; tinc entès que és 93-96, però que, evidentment, restarà per fer. En tot cas, m'agradaria que ho aclarís.

Hi ha un aspecte que és bàsicament municipal, però que en tot cas també li expresso que és intenció del nostre Grup –ja ho avanço– de fer els passos polítics i parlamentaris necessaris per considerar la possibilitat que, per als municipis rurals de Catalunya –per als municipis rurals–, s'estableixi un estatus jurídic especial, com ja tenen els municipis turístics, industrials, etcètera. Fóra bo que comencéssim a pensar, tots plegats, bàsicament en la crua realitat del món rural català, que els municipis rurals de Catalunya necessiten també un estatus jurídic, un règim municipal especial.

Vostè ha parlat d'algun programa europeu, de fons europeus; jo li he de dir que tenim la sensació –i estic convençut

que vostè ho coneix bastant més que jo–, tenim la sensació, o es té la sensació, si més no des dels ajuntaments, que els programes estructurals europeus, a Catalunya i bàsicament per al món rural, tenien algunes actuacions puntuals que s'han fet, que per exemple ha fet la Conselleria d'Agricultura, i així em consta, pel que fa a pistes forestals o a vies interurbanes, però que els fons estructurals europeus encara no tenen a Catalunya gaire incidència, quan sí que n'haurien de tenir. És per això que potser Esquerra Republicana i també em consta que el Grup d'Iniciativa per Catalunya també van fer alguna iniciativa en aquest sentit..., que fóra bo, ara que la Comissió Europea encara ha d'aprovar definitivament els reglaments dels programes estructurals europeus, fóra bo, també, que es poguessin ampliar els territoris, les comarques pel que fa als objectius 5.b. En tot cas, què en pensa el senyor conseller?

La política, en tot cas, potser el problema és que des del Govern de la Generalitat no hi ha una política unitària pel que fa al món rural català; hi ha diferents actuacions que tenen en comú que totes són bàsicament suficients, però no hi ha una política global dirigida a eradicar aquesta greu situació. És potser un símptoma d'això i un símptoma de futur el que al mateix pla territorial, que a hores d'ara està en informació institucional, ja s'hi comença a insinuar. De les primeres crítiques que comencen a sorgir del futur pla territorial general de Catalunya, algunes d'aquestes crítiques –com deia– ja comencen a fer incidència especialment en allò que es deixa de dir pel que fa a la pagesia, a la pagesia de Catalunya. Es dona a la pagesia, i això és bo recordar-ho i retenir-ho, un valor ecològic important –i això és cert i no cal discutir-ho–, però no se li dona pràcticament cap valor com a activitat econòmica de futur. I això, al nostre entendre, és especialment greu.

Per acabar, ja que veig que s'ha encès el llum vermell, només dir una mica el que he dit en la meua primera intervenció: que cal, evidentment, una política global integral pel que fa al món rural català, que agafi i adopti tots els aspectes que hagi d'agafar –i que hi ha de ser–, però és absolutament indispensable que els municipis, els petits municipis de Catalunya, que són bàsicament els municipis rurals, hi tinguin i hi puguin jugar un paper important. I és absolutament indispensable que això es tingui en compte, entre altres coses, perquè segueixen essent les administracions –en aquest cas mai tan ben dit–, les administracions més properes als problemes que sorgeixen sobre el territori, entre altres coses, perquè són les administracions que més els pateixen.

I, per acabar, recordar el paper dels consells comarcals. Esquerra Republicana sempre ha estat una defensora acèrrima del paper dels consells comarcals i és precisament en la temàtica que estem tractant que els consells comarcals, en el futur, per al reequilibri territorial de Catalunya, per a una bona conducció cap a una vida de qualitat de tots els ciutadans de Catalunya, els consells comarcals han de jugar un gran paper. El que passa és que, amb 2.800 milions de pessetes per a 41 consells comarcals, s'entendrà que ho tenen prou difícil.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, miri, jo no li diré que en algun municipi no falti pavimentació de carrers, perquè és molt possible que sí. També pot ser que en algun municipi tinguin alguna determinada problemàtica d'aigua, i també és cert que pot quedar algun nucli per electrificar, però el cert és que s'ha fet un salt de gegant i que la majoria de municipis, fins i tot els més petits, doncs, molts d'aquests temes els tenen resolts i en aquests moments estan pensant en altres temes que no són aquests, i que evidentment també se'ls ha d'ajudar.

El tema dels telèfons: en el tema dels telèfons vostè ha dit que estava preocupat perquè no arribés; nosaltres, si vam fixar aquest conveni amb la Companyia Telefònica, amb la participació dels departaments i de les diputacions, és amb un estudi previ, exhaustiu, de quants telèfons ens feien falta. Però també conscients d'una cosa: que en el moment que s'hagin cobert aquests 13.200 telèfons que necessita la xarxa rural, això farà que una vegada instal·lats, qualsevol altre telèfon que se situï en aquesta zona tindrà el mateix cost. Pel mateix, no solament haurem fet un servei als municipis i a les cases de pagès, sinó que en un transcurs una mica més llarg de temps, però no gaire, doncs, vol dir que haurem facilitat també els telèfons a preu de cost a les segones residències i a altres cases.

Quan vostè menciona que els fons estructurals, que li sembla que no arriben o que no els vetllem prou..., jo, evidentment, no els hi puc citar; li citaré una comarca, i vostè em podrà dir: «home, n'ha triat una de les millors»; és cert, vull dir, tampoc li ho vull negar. Però, miri una cosa: àrea de serveis Montsec-Castell de Mur. Un pressupost de 68 milions, dels quals el DARP n'hi posem 27; Política Territorial, 10; Presidència, 8; la Diputació de Lleida, 8, i l'Ajuntament propi, 15. Centre de Divulgació del Pallars Jussà: 134 milions, que els posem tots Agricultura. Evidentment, molts provinents en funció, doncs, depèn del programa, 25, 50 o 75 de la Comunitat. Museu de Ciències Naturals, de Tremp: 135 milions, Agricultura; 100, PTO. Total del pressupost, 235 milions. Terminal del telefèric de l'estany Gento: 56 milions i mig, Departament d'Agricultura; 11 milions, l'INEM, i 15 milions el Patronat de Turisme la Vall Fosca; total, 82 milions i mig. Restauració de casa de pagès i centre d'artesanía —ara no li sabré dir el poble—, 16 milions del Departament d'Agricultura. Centre d'acollida del Montsec-Llimiana, vora 15 milions del Departament d'Agricultura; 10, Política Territorial; 3 i mig, la Diputació de Lleida, i 3.800.000 del Pla d'obres i serveis: 31 milions. Rehabilitació d'Aramunt vell: 15 milions el DARP —Agricultura—, 9 i mig la Diputació de Lleida i 1 milió l'Ajuntament.

Centre d'acollida de Fornet, a l'Alt Àneu: 9 milions de pessetes del Departament d'Agricultura, 10 del Departa-

ment de Turisme i 1 milió l'Ajuntament. Adquisició de terrenys per a jardí botànic a l'Alt Àneu: 2.700.000, Agricultura; 3 milions, Medi Ambient; 300.000 pessetes, l'Ajuntament. Restauració magatzem de la sal, al Baix Pallars: 8 milions i mig, Agricultura; 10, Cultura; 395.000 pessetes l'Ajuntament. Pista poliesportiva de la Guingueta: 5 milions, Agricultura; 5 milions la Diputació de Lleida, 1.600 l'Ajuntament. Restauració del Santuari de Santa Maria d'Àneu: 2 milions i mig, Agricultura; 2 milions i mig, la Diputació de Lleida; 355.000 pessetes l'Ajuntament de la Guingueta. Sala d'Exposició del Jardí Botànic: 6 milions, Agricultura; 1, Medi Ambient; 3, la Diputació de Lleida; 3, l'Ajuntament de Lladorre. Equipament d'un centre cultural polivalent: 2 milions i mig Agricultura i 2 milions i mig el Consell Comarcal. Camp de futbol —encara que li sembli sorprenent, dintre dels fons estructurals, Agricultura, com veuran, toquem una mica de tot—: 11 milions i mig, Agricultura; 14 milions, l'Ajuntament de Rialp. Centre d'Itineraris de la Natura: 4 milions nosaltres, 5 milions Medi Ambient, res els ajuntaments. Sala Polivalent de Tremp: 46 milions i mig el Departament d'Agricultura; 34 milions, Cultura; 46 milions i mig, Presidència, i 23, l'Ajuntament de Sort.

(Remor de veus.)

Bé, no el canso; hi ha més llista, hi ha més llista. Jo, el que vull demostrar-li... (S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció. Remor de veus.) Continuo? (Remor de veus.) Molt bé. No, no, si vostès ho creuen..., però està vermell...

Bé, com comprendran...

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, vostè faci cas del llum vermell que té davant.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: D'acord, senyor president, acabo en un moment.

Bé, evidentment aquesta és una comarca que ha tingut un tractament privilegiat junt amb altres quatre o cinc comarques de Catalunya, que l'esforç del Departament és tendent a aconseguir que s'unifiquin al màxim aquestes ajudes, i quant a una pregunta molt concreta que m'ha fet, que és l'objectiu 5.b, haig de dir-li que l'objectiu 5.b nosaltres voldríem que es pogués canviar; que al respecte jo he tingut diferents reunions amb els directors corresponents de la Comunitat Econòmica Europea, i que el problema no ve tant del canvi, sinó que se'ns exigeix que donem una superfície igual de baixa a la que volem donar d'alta. En aquest moment el programa 5.b no fa prou temps, probablement, perquè comencem a donar de baixa unes determinades comarques i llavors, doncs, el que voldríem és ampliar-lo, i hi estem treballant.

La Comunitat Econòmica Europea, de tota manera, no hi és gens procliu. Sí que esperem que una quinzena de municipis que inexplicablement, doncs, van quedar fora, nosaltres..., en aquest moment s'hi incloguin. De tota manera és un tema que, com li he dit, s'hi està treballant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política penitenciària, presentada pel diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que passo a defensar consta de tres punts perfectament assumibles per tots els grups i també pel Govern; han estat redactats amb aquesta finalitat i amb aquesta intenció, perquè aquests tres punts no són més que refermar una política que s'ha estat duent a terme en aquest Parlament des del seu inici i que semblava, doncs, que estava consolidada. Política, no obstant, que d'acord amb l'última interpellació i amb les actuacions que ens deia que faria el senyor conseller de Justícia, sembla, doncs, que tindrà un gir de 360 graus, com a mínim. Aleshores, és per això que nosaltres creiem, doncs, convenient, tornar-ne a parlar. Començaré pel segon punt d'aquesta Moció, perquè crec que ajudarà, diguem-ne, a la claredat de l'exposició.

El segon punt parla d'un pla urgent de descongestió de la presó Model, anant a la seva substitució, i també de la substitució de joves de la Trinitat. Però això amb uns criteris determinats. I quins són aquests criteris? Crec que és bo de fer un recordatori. Hi ha una doctrina –ho repeteixo– que s'ha anat consolidant en aquest Parlament, que és la de dir: «les presons han de ser petites, especialitzades i disperses». El president de la Generalitat, en la investidura del 1980, en la primera legislatura, així ho va reafirmar i així consta en el *Diari de Sessions*.

El president Pujol no feia més que recollir l'esperit i la lletra de la Llei orgànica general penitenciària, que parla que els establiments penitenciaris han de tenir una capacitat màxima de 350 places i han d'estar dispersos en funció de la major separació de graus i de presos preventius i de presos penats.

La Generalitat provisional així ho va entendre i l'any 1979, després d'aprovar la Llei, va crear una comissió interdepartamental amb la qual va fixar un seguit de localitzacions per a la construcció de nous centres penitenciaris que obeïa, precisament, a aquest principi de dispersió geogràfica i d'equilibri territorial.

El maig del 1981 aquest Parlament va aprovar una resolució en el mateix sentit, i va deixar ben clar que els establiments penitenciaris no podien tenir més de 350 places i que havien d'estar separats entre ells, atenent aquests dos principis que he dit abans, de dispersió geogràfica.

Després ja van haver-hi un seguit de contactes entre membres del Grup Socialista i la Conselleria i la Direcció General, sobretot els primers anys, i aquesta filosofia es va anar, també, consolidant i semblava ser que seria la que presidiria tota la política de nous centres penitenciaris.

També he de dir que, en el moment en què es van decidir dues localitzacions, que són les dues úniques en què en aquest moment s'han creat dos centres penitenciaris, el Grup Socialista va ajudar i va cooperar perquè fossin final-

ment acceptats, però sempre, sempre pensant en el menor impacte i que aquestes presons serien petites i especialitzades, no unes macropresons, no uns centres penitenciaris immensos, no el que en podríem dir una ciutat penitenciària, que és en el que s'estan convertint tots dos.

I l'altre principi, que semblava també consolidat en aquest Parlament i que l'any 1980 ja es deia i tots hi estàvem d'acord, era el trasllat urgent, la desaparició de la presó Model de Barcelona com a símbol d'un sistema penitenciari obsolet que la democràcia no es podia permetre.

Què en queda, de tot això? Senyores i senyors diputats, la presó Model està quasi tan plena i saturada com l'any 1980, s'hi han fet algunes reformes, s'han rehabilitat algunes dependències, és veritat, però sempre s'havia pensat que era amb un caràcter transitori, esperant la seva substitució definitiva o, com a mínim, la seva descongestió. Avui dia, en les galeries segona, tercera i quarta hi ha encara una sobresaturació: hi ha celles que encara hi conviuen quatre i cinc presos. Això és una situació indubtablement que nosaltres hem de corregir al més aviat possible; però és que, a més a més, sembla que en aquest moment hi ha la intenció de concentrar en dos, màxim tres, centres penitenciaris la major part de la població penitenciària. La nostra proposta –ho repeteixo– és resituar la qüestió sobre el camí més lògic i conforme, i més acceptat durant tots aquests anys. Per això aquest pla urgent de descongestió de la Model i substitució de la Trinitat, i executar-lo d'acord –ja ho he dit abans– amb la Moció del Parlament, que significa: separació màxima entre interns, major facilitat i control del control, i eficàcia dels processos de reeducació, menor impacte ambiental i paisatgístic, equilibri territorial, més fàcil acceptació per la població –un tema molt important, senyores i senyors diputats.

Els efectes perversos que podria produir una nova política en aquest sentit, diametralment oposada a aquesta que estem dissenyant i que hem dissenyat entre tots: degradació dels centres construïts, perquè els centres construïts tenen unes instal·lacions pensades per a cinc-cents places; imatge de modern camp de concentració o de gran presidi, concepció completament ja avançada i superada; impossibilitat pràctica d'eradicar el tràfic de drogues, és molt més fàcil en un centre petit, això és obvi i no caldria ni que jo ho esmentés; impacte negatiu a la societat. D'aquí en endavant, jo vull alertar sobre el fet que serà pràcticament impossible, ja era difícil, però d'aquí en endavant serà pràcticament impossible fer acceptar a cap nucli urbà, a cap nucli comarcal un nou centre penitenciari, perquè pensaran: bé, aquí ens ve ara aquest gran presidi que ningú vol.

Senyores i senyors diputats, pensin, reflexionin profundament sobre aquests efectes perversos que es poden generar. I tot això consolidaria un model inadequat que generaria infinitat de conflictes i que té un caràcter eminentment recessiu.

El primer punt de la Moció exigeix, demana que, per fi, en aquest Parlament i al Govern, s'estableixi ja una política

penitenciària global. És a dir, anar més enllà d'unes actuacions quasi estrictament intermurs de les presons; conèixer, per exemple, les característiques de la delinqüència a Catalunya, les seves causes, les relacions existents, que hi són, entre hàbitat, condicions econòmiques, escolaritat, malaltia..., (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.*) ...i delictes; conèixer els índexs de reincidència; saber quins són els grups de major risc i operar sobre ells, les zones de major marginalitat i operar sobre elles, i les necessitats penitenciàries per a aquesta dècada.

A partir d'aquest coneixement exhaustiu —exhaustiu—, serà possible definir els objectius i les finalitats globals, establir les estratègies adequades, aplicar els mitjans necessaris, dissenyar polítiques apropiades de prevenció i de reinserció social, conèixer els costos estimatius de la seva aplicació. Per això demanem, com a passos previs, el *Llibre blanc de la reforma penitenciària* que, junt amb tot aquest coneixement exhaustiu, ens marqui també les necessitats i previsiones de la dècada, i la creació d'una comissió interdepartamental que coordini i executi la política de prevenció i de reinserció.

I, finalment, passo al tercer punt de la Moció, que fa referència al tema dels permisos i dels beneficis penitenciaris. Hem constatat —i crec que tots vostès ho han pogut constatar a través dels mitjans de comunicació— una situació que s'ha creat que crec que és d'una manca de coordinació i homogeneïtzació de criteris de concessió d'aquests beneficis. Nosaltres, i aquest diputat, no vol, no volem entrar a saber les raons d'aquesta descoordinació, però sí que creiem que hem d'acabar l'espectacle de tantes propostes rebutjades per determinat jutge i de tants recursos presentats pels fiscals de vigilància penitenciària, i creiem que no és sols una picabaralla entre Direcció General i un determinat jutge, sinó que està molt clar que no existeix una coordinació i que no existeix una homogeneïtzació de criteris.

Instem, doncs, el Consell Executiu també en el sentit d'establir, de comú acord amb les diverses instàncies judicials, uns criteris homogenis, sempre amb la finalitat d'aconseguir la màxima agilitat i els millors resultats en els processos de reeducació i reinserció i acabar aquest espectacle que genera, fins i tot, una certa inquietud entre els presos i els reclusos de determinats centres i que alguns d'ells consideren, fins i tot, que hi ha un greuge comparatiu si comparen, doncs, la manera com s'aplica en un lloc i com s'aplica en un altre. Hem de posar fi, doncs, a aquesta situació que és generadora de conflictes.

El conseller de Justícia ens va dir que això ja ho estava fent; doncs, molt bé, raó de més, raó de més, senyores i senyors diputats, per tenir el suport de tot el Parlament.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor president, els prego el seu vot favorable als tres punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies senyor Oliart. No s'han presentat esmenes, de manera que els grups poden fixar posi-

ció. Grup Parlamentari Popular; senyor Simon Pujol, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, pel que fa al punt primer del text de la Moció, és evident que la prevenció de la delinqüència i la reinserció social dels reclusos ha de ser una de les finalitats essencials de la imposició d'una pena privativa de llibertat. Aquesta pena ha de veure's condicionada i temperada amb el seu fi retributiu per tal d'aconseguir una finalitat preventiva general de cara a la societat i una finalitat preventiva especial que és la que evita tornar a delinquir.

Aquesta finalitat de reinserció es conté no tan sols a l'article 25 de la Constitució, sinó també a la legislació de desenvolupament, és a dir, a la Llei general penitenciària, de 26 de setembre de 1979, i en el Reglament penitenciar, que contenen com a eixos, la funció resocialitzadora que ha de complir a l'època actual la imposició de la pena, així com la humanització en el seu compliment, per tal d'aconseguir la prevenció de possibles delictes amb el respecte als drets fonamentals dels interns.

En aquest sentit creiem que poden ser bons instruments, tant l'elaboració d'un llibre blanc que ens permeti conèixer la situació penitenciària a casa nostra i, per tant, les mesures que s'han de prendre per tal de resoldre les actuals disfuncions, com la comissió interdepartamental que proposa el text de la Moció.

Pel que fa al punt dos, és evident que per aconseguir les finalitats que es preveuen tant a la Constitució com a la legislació penitenciària, s'ha d'acabar la situació d'extrema massificació de les nostres presons, que té com a conseqüència un greu deteriorament, tant de les condicions de vida dels interns, de les condicions sanitàries i d'higiene dels centres; d'impossibilitat de control de la població reclusa, que genera una forta agressivitat i perillositat; el deteriorament de les instal·lacions i la dificultat per aplicar tractaments penitenciaris dirigits a una efectiva reinserció. És a dir, tot un seguit de conseqüències que no només conculquen principis bàsics dels drets humans, sinó que arriben a posar en perill la pròpia vida dels interns.

Malgrat aquest posicionament, voldríem fer un aclariment crític. Creiem que no és raonable limitar-se a donar com a resposta a la massificació dels recintes penitenciaris l'increment dels establiments penitenciaris. El problema de fons és que la reforma processal genera una població preventiva que va més enllà del que serien els límits raonables. Aquesta deficiència, que és responsabilitat del Ministeri de Justícia és el rerefons de tota la problemàtica penitenciària, molt per sobre de la qüestió puntual del nombre de centres penitenciaris.

Malgrat aquella discrepància i aquestes interrogacions que ens fem, no cal dir que el Grup Parlamentari Popular votarà favorablement la present Moció a debat.

Pel que fa al punt tres, la reiteració de delictes comesos per persones que gaudien de permisos temporals ha produït una creixent preocupació i malestar a la nostra societat i, en aquest sentit, tot i que estem d'acord que la concessió de

permisos i beneficis penitenciaris pot ajudar a aconseguir resultats importants en els processos de reeducació i reinserció social, considerem que és imprescindible que es compleixi estrictament allò que disposa la legislació penitenciària pel que fa a l'aplicació d'aquests beneficis sense que siguin concedits per qüestions d'oportunitat política, tenint en compte, també, que per a determinats delictes, l'experiència ha demostrat la perillositat de la seva concessió.

En aquesta línia –i per acabar– ens preguntem: quines garanties, per exemple, hi ha de compliment de les condicions per a l'aplicació dels beneficis normals establerts a l'article 256 del Reglament penitenciari, que resten limitades a la bona conducta, al treball laboral i a la participació en activitats adequades o de reinserció social? Quines garanties hi ha que els beneficis extraordinaris establerts a l'article 257 del Reglament penitenciari siguin justificats i compleixin els límits d'aplicació que exigeix un mínim de dos anys de compliment de pena amb una conducta perfecta? Aquests són els interrogants que ens fem en aquest punt 3 d'aquesta Moció, però que per la seva importància –com he dit abans– nosaltres la recolzarem totalment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies senyor president. En primer lloc anunciar que el nostre Grup votarà favorablement la Moció presentada pel Grup Socialista i, molt concretament, pel diputat senyor Oliart.

La votarem favorablement malgrat que tenim també algunes precisions o alguna qüestió en què no estaríem totalment d'acord –com molt bé deia també el senyor Pujol des del seu punt de vista–, però que de totes maneres ens sembla una moció, malgrat tot, molt constructiva i una moció que planteja temes, doncs, que podem estar-hi perfectament d'acord, malgrat algunes petites discrepàncies.

Jo diria, de totes maneres, una vegada dit això de manera clara, que és una moció constructiva, voldria dir que hi estem d'acord, però que, en canvi, no vam estar d'acord en com es va presentar la interpellació de l'altre dia; sí, amb la Moció, avui; però no, amb la interpellació.

Perquè el cert és que hi ha problemes en el món penitenciari, i aquests problemes tots els sabem, però plantejar que determinats problemes del món penitenciari són, en un moment donat, culpa de determinada administració o, fins i tot, arribar a dir que si entren per una porta o surten per una altra. El cert és, senyor Oliart –hi estem molt d'acord–, que a vegades l'opinió pública pot tenir aquest criteri, però és un tema que, des del punt de vista tècnic, s'ha d'anar molt a compte a dir-ho.

El tema de les presons, en fem mocions molt sovint, és un tema –mocions, interpellacions– que en seguirem fent, i penso que hem d'estar tots satisfets que el senyor Oliart s'ocupi d'aquest tema, perquè és un tema que realment mai no estarà resolt molt de prop, mai no estarà resolt, perquè

aquest matí, en un moció presentada pel diputat senyor Reguant i a què contestava l'honorable conseller de Justícia, explicava com aquest tema no es pot fer una reserva com la dels hotels, de manera exacta; el cert és que cal fer un pla, i ho diu el senyor Oliart a la Moció, però que de totes maneres hi ha qüestions que estan tan endarrerides avui dia encara a la nostra societat, tan endarrerides també ho estaven en el moment que Catalunya es va fer càrrec de les competències l'any 1984, que realment hi ha temes que són molt difícils de solucionar. I a més ha vingut a complicar la qüestió, i per aquesta banda també és molt positiva la Moció que demana una certa coordinació de les diferents conselleries, el tema sanitari, perquè bé que hem resolt, bé que hi ha determinats hospitals penitenciaris, tenim el tema de la SIDA a les presons, que és un tema gravíssim, és un tema que ens porta problemes també en la concessió de permisos –ara en parlarem quan tractem el darrer punt– i és un tema que, realment, ningú sabem com pot evolucionar en aquests moments.

Bé, estem d'acord amb tots i cada un dels punts que planteja, i cert és que hi hauria d'estar també d'acord el Grup de la majoria, perquè el tema de les presons no funciona com hauria de funcionar i molt sovint i, fins i tot, aquesta diputada ha fet esmenes a les mocions del Grup Socialista, en el sentit de reconèixer, com a oposició responsable que intento ser, que realment es fan coses, però que se'n podrien fer més i que se n'haurien de fer més. I en aquest sentit no cal dir que quan plantegem la massificació de les presons –i aquesta paraula em sembla recordar que era textual en alguna altra moció del Grup Socialista– cal reconèixer que hi ha massificació a les presons. I, en aquest sentit, recordo que fa poc el mateix president Pujol, quan va visitar la presó Model, va quedar esferèit i va dir que, realment, allò s'havia de solucionar, que hi havia una massificació molt greu i també moltes altres qüestions que reiteradament hem anat denunciat en aquest Parlament.

Ara bé, un altre problema és el fet de pensar que dins de les presons no hi ha problemes que són greus i que són també no només propis de solucionar per part de la Conselleria sinó que són també de tipus social. I el senyor Oliart ha de conèixer molt bé aquesta problemàtica perquè problemes fins i tot més greus que els de les nostres presons existeixen a les presons de l'Estat i, per tant, aquesta és una problemàtica que es va arrossegant. I aquests mateixos problemes que tenim aquí amb el tema dels permisos que, efectivament, hi són i sembla important denunciar-ho, hi són també de manera i molt greu a nivell d'Estat. És a dir que, d'alguna manera, s'ha d'adequar la problemàtica de la delinqüència, de la nova delinqüència, del tema dels permisos, al que suposa una democràcia i, sobretot –sobretot–, adequar el que és el respecte als drets humans dels reclusos al que és també la seguretat de la societat, sobretot a protegir-la de determinats delinqüents greus i molt perillosos.

Es va votar i hi ha una llei en aquests moments penitenciària, una llei general penitenciària relativament progressista, una llei general penitenciària que entenem que s'ha

d'aplicar i que es pot aplicar, que si s'aplica de manera individualitzada, que si s'aplica de manera responsable, a poc a poc pot anar solucionant aquests problemes.

Estem, per tant, d'acord amb el primer punt de la Moció, on es demana que s'elabori i es presenti, en el termini màxim de tres mesos, un llibre blanc de les reformes penitenciàries; també, de crear una comissió interdepartamental amb diferents representacions de conselleries, bé que sabem que aquest contacte entre les conselleries hi és, però el fet de crear aquesta comissió mai fora dolent i, per tant, en aquest sentit, hi estariem també d'acord.

També demanen, en el termini màxim de tres mesos, el fet de parlar d'un programa urgent de construcció de nous centres. Sabem que hi ha programes de construcció de nous centres, que la Generalitat té previst construir places per a 1.600 reclusos, no sabem si això serà... els reclusos avancen geomètricament i les presons aritmèticament i, per tant, de vegades no s'hi arriba a temps, però s'ha de preveure, s'ha de preveure; és a dir que, malgrat que no es pugui tenir una previsió exacta, jo entenc que això s'ha de preveure.

I voldria fer –en aquests moments– esment especial al tercer punt de la Moció, al qual he dit que votarem a favor. El senyor Pujol hi tenia alguns inconvenients, jo també, però, de totes maneres, quan ens diu coordinar i homogeneïtzar amb tots els organismes competents en la matèria els criteris de concessió de permisos penitenciaris i de beneficis penitenciaris, cert és que aquest és un problema social de primer ordre. La societat no entén determinats permisos penitenciaris i això s'està donant no aquí sinó a les presons de l'Estat també. I aquest és un problema que l'hem de tractar nosaltres amb màxima cura, perquè una cosa és que la societat cregui que es donen sempre de manera lleugera i una altra cosa és que nosaltres, juristes alguns de nosaltres i, en tot cas, diputats quasi... tots nosaltres, no veiem que, bé que s'intenta fer amb un màxim de seriositat, que realment el grau d'incompliment és mínim, però que aquest grau, de vegades, és a dir, el grau en què fallen els permisos és tan greu que la societat reclama una altra manera d'enfocar aquest tema.

I aquesta mateixa diputada i el meu Grup ho hem plantejat aquí, en aquest Parlament, en preguntes al conseller de Justícia, a l'anterior conseller de Justícia i, especialment, en un tipus de delictes que n'han fet menció els dos altres diputats que en parlàvem abans, com són els delictes sexuals, amb els quals aquesta diputada està especialment sensibilitzada i la societat també, perquè és on realment hi ha un més difícil grau de vegades de reinserció. Nosaltres pensem, i ho pensem com a Grup, i així s'ha plantejat també amb modificacions del Codi Penal que estan fent en el Parlament espanyol, que els beneficis penitenciaris s'han de donar molt acuradament, però que no es pot treure a cap delinqüent aquest tipus de beneficis, perquè al cap i a la fi les presons hem d'anar que vagin cap a la reinserció. Aquest matí, recordo, en parlàvem en una interpellació –ho repeteixo– interessant en què s'ha tractat aquest tema. I, realment, s'intenta fer un nou Codi Penal en què es treguin aquests tipus de be-

nefícis, de vegades, als dits terroristes, als dits traficants de drogues i no, en canvi, a altres tipus de delictes sexuals i jo, amb la meva experiència judicial, que és llarga en aquest tema, he vist reinserir-se molts més terroristes que violadors, però la societat a vegades o a nivell de qüestions polítiques fa que el tema es vegi de diferent manera.

Ens parlava l'altre dia el senyor Oliart, que sempre demostra un coneixement d'aquest tema, dels motins penitenciaris i, sobretot –i ho ha tornat a dir avui–, del greuge comparatiu que, per a determinats reclusos, és que es donin de manera diferent els premisos, i això és cert. El problema és que aquest tipus de..., fins i tot els motins que s'han produït, els aldarulls que s'han produït a les presons no són en relació amb la conselleria de la Generalitat, la Conselleria de Justícia, sinó en relació amb els jutges de vigilància penitenciària que tenen diferents criteris i aquesta és una qüestió que ens dol a tots.

Cal recordar que l'altre dia també ens deia el senyor Oliart que la Generalitat té problemes, i els té, evidentment, amb determinats jutges, però és que aquests problemes els tenim tots els juristes que actuem. El Col·legi d'Advocats reiteradament ha denunciat aquest mateix jutge; l'associació a què jo pertanyo, Juristes Progressistes, hem presentat, fins i tot, querelles contra aquest jutge. És a dir, que els problemes no vindrien en aquest cas per part de la Generalitat, bé que en alguna qüestió s'han hagut de presentar recursos. Hi ha hagut algun permís, des del meu punt de vista, massa lax en tema de delictes sexuals, però independentment d'això els problemes que hi ha a les presons a Catalunya hi són amb un determinat jutge, perquè en aquests moments n'hi ha dos i una tercera jutgessa de vigilància penitenciària a Lleida que té un criteri diferent, les dues jutgesses, i que tenen més o menys coordinada la qüestió amb la Conselleria de Justícia.

Ara bé, és cert i demana aquí aquesta Moció que hi hagi una coordinació. És lògic, aquesta coordinació hi ha de ser. Per tant, també ho demanaríem nosaltres. Jo crec que ho demanen no només els reclusos, el personal penitenciar sinó que ho demana tothom, però a vegades quan determinats jutges, doncs, donada la immunitat no es poden... estan a la seva plaça, en aquests moments tenen inspeccions penitenciaris per part del..., inspeccions en el seu jutjat i potser les coses canviaran.

Ara bé, la Moció entenc jo que és molt positiva en aquest sentit, que es demani des d'aquest Parlament que hi hagi una coordinació en tota aquesta qüestió perquè, si no, ni nosaltres mateixos entenem el problema i molt menys la societat que al cap i a la fi ha d'entendre aquest tema, perquè si no l'entén tota la societat el problema de la delinqüència no el resoldrem mai.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Sí, senyor president, des de l'escó mateix. Gairebé tot ha estat dit. Jo només voldria, i potser no és ha-

bitual, però, bé, des de la meua novetat com a diputat, lamentar l'absència del titular quan es tracta de les mocions. Jo penso que això seria bo, perquè hi ha unes sensibilitats que a vegades qui en té la responsabilitat directa pot entendre-ho més fàcilment que no pas quan es fa macropolítica. Només dir que ho lamento.

Jo també voldria dir, com qui m'ha precedit, la senyora Magda Oranich, que el to de la interpellació de l'altre dia del senyor Oliart em va semblar excessivament personalitzat. Em va semblar excessivament personalitzat perquè jo entenc que hi ha un govern i que ja fa molt temps que s'arrossega el problema de les presons a Catalunya. Ara tots ens n'anirem de vacances, però el que està passant a la Model no té cap excusa, no té cap excusa, governi qui governi Catalunya. Això no té cap excusa.

Per tant, hi hagi un titular o n'hi hagi un altre hi ha una situació social que, mani qui mani a Catalunya, la Model no té cap excusa –ho repeteixo. Per tant, per això dic que em va semblar excessivament personalitzada, senyor Oliart, la seva interpellació de l'altre dia.

No cal dir que nosaltres votem favorablement tots els punts, si bé, si ens poséssim a matisar, trobaríem –diguem-ne– qüestions en què nosaltres perfilàrem de diferent manera, però no és aquest el problema. Es tracta d'abordar un tema greu a Catalunya, el tema més «deixat» –entre cometes–, deixat del Govern Pujol. Jo penso que és evident que fa falta un llibre blanc, cal tenir un coneixement exacte per poder fer una previsió de futur correcta, és la part més dolorosa de nosaltres mateixos; la part més dolorosa de nosaltres mateixos són els nostres presos, més malalts que no pas dolents, i aquí, d'alguna manera, ens hi podríem trobar.

Jo estic d'acord amb la comissió interdepartamental... (*Remor de veus*. Sí, senyor. Ens hi podríem trobar, ens hi podríem.

La comissió interdepartamental jo penso que –i és possible que ens ho digui el portaveu de la majoria– s'han fet esforços ja i és lògic, quan un govern governa, avui dia hi ha una sèrie de qüestions que són interdepartamentals, aquesta n'és una i d'important i que no s'hauria de deixar –diguem-ne– en funció de problemes que puguin succeir, greus, sinó que s'hauria d'estructurar de manera permanent. Les presons són un problema de govern que afecta diferents departaments.

És evident, i amb això nosaltres també hi votem favorablement, que calen nous centres penitenciaris a Catalunya, i que no s'hi val prendre el pèl a la gent de poble. No s'hi val dir que s'hi posarà una presó per a 400 persones i farcir-la després, després, de mòduls i anar creixent i anar creixent. Això no és el que havíem pactat amb la població. Cal complir el que diu el Parlament i el Parlament parlava de separar, de no fer grans ciutats penitenciàries a Catalunya, i això no s'està complint.

Finalment, pel que fa al cinquè punt, la fluïdesa dels tràmits. Nosaltres sabem que hi ha dificultats; els resultats no són gaire bonics, no són esperançadors, fins al punt que ja hi ha científics, ja hi ha sociòlegs que es plantegen si les pre-

sons serveixen de res, si són mers dipòsits del que ens fa nosa o realment compleixen una funció social. Per tant, aquí també convé una reflexió en profunditat, no convé aparcar ciutadans, esperar vejam si es fan pitjors, sinó que el que convé és sostreure de la normalitat de vida ciutadana una sèrie de ciutadans malalts a fi que, amb un tractament adequat, puguin tornar a ser útils a aquesta societat, que, no ho oblidem, és en definitiva la societat –per tant, nosaltres– qui els ha col·locat en aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un tema, aquest és un tema apassionant, un tema apassionant i un tema absolutament... que coneix molt bé el senyor Oliart. Jo comparteixo, com ha dit la diputada senyora Oranich i com ha dit el diputat senyor Rodri, que vostè ha estat molt millor en la Moció que en la interpellació. Les paraules de la interpellació van ser injustes, injustes. No, això ho dic jo. Això ho dic jo.

De tota manera, jo l'entenc. Vostè fa molts anys que està preocupat per aquest tema, noblement preocupat per aquest tema, fent una tasca d'oposició que moltes vegades és cansada, és difícil, fent oposició en un tema que vostè sap que tots estariem d'acord que les presons haurien de ser un model de societat i molts compartiríem els desitjos de vostè per tenir les millors presons del món. I tots compartiríem, segurament, els desitjos de tenir un sistema penitenciari, o un sistema de reinserció que apuntava el senyor Rodri, que no fos tancar el delinqüent a la presó, apartar-lo de la societat, temptatives com *probation*, temptatives noves, segur, portaríem per un camí molt més sofisticat i molt més noble, segurament, que simplement engarjolar o tancar en una gàbia el que, segurament, és moltes vegades un malalt i no és simplement un delinqüent.

De tota manera, jo li he de dir que entre la teoria de Lombroso, de l'home criminal i el simple malalt, hi ha un camí a recórrer i jo, no pas per simpatia personal sinó per coincidència jurídica, moltes vegades em quedo amb la sensatesa –sense voler dir, en absolut, que cap de vostès dos són insensats, ni de bon tros–, amb la sensatesa de la senyora Oranich, que és profundament coneixedora de tot aquest món, un terrible món, difícil... –i també del senyor Simó Pujol (*remor de veus i rialles*)–, un món difícil, un món complex.

Tots estem d'acord, per exemple, que la Model és un mal exemple, un antímodel del que ha de ser una presó. Però no es pot dir seriosament «suprimim la Model». La Model estava pensada per ser una presó de preventius, i a Barcelona, una macrourbs de quatre milions d'habitants, una presó de preventius situada a dues passes dels jutjats, de les famílies, dels advocats, dels jutges, és absolutament necessària.

No es pot dir simplement: «S'ha posat en un poble una presó»... Avui dia, recordava un amic meu, si avui dia s'hagués de fer l'autopista Barcelona-Girona, per dir-ne una, no

es faria: avui no es podria fer l'autopista Barcelona-Girona. I, avui, posar una presó no és un tema... Em deia un company diputat, estimat amic, diu: «Home, a la meua comarca», diu, «d'acord, una presó», diu, «però molta indústria, amb molts beneficis». Avui, posar una presó ja no és el problema de la inversió directa, dels diners que es necessiten per construir el centre, fer-lo adequadament, tenir una seguretat... No es pot fer una presó, evidentment, com la Model: avui dia la Llei general penitenciària requereix una sèrie de requisits tècnics, topogràfics, que fan terriblement car un centre penitenciari. Però és que, a més, la població on li toca la presó requereix una sèrie d'inversions de tipus industrial –i m'ho deia el senyor diputat– que fan una sinergia d'inversions que encareix terriblement aquest greu problema. I els pressupostos són limitats.

I, evidentment, és terriblement injust dir que la Generalitat de Catalunya, amb Govern de Convergència i Unió des de l'any 1980, ha deixat... o és un tema deixat. No es pot dir això. La Generalitat de Catalunya, i amb el seu president a davant, en un acte de terrible patriotisme, demana el traspàs de presons. I el traspàs de presons que no el vol cap comunitat autònoma! Cap! I el demana perquè és un tema difícil. I és un tema patriòtic, demanar «Sí, volem aquesta competència». I l'assumeix en condicions terriblement desfavorables i hi unes inversions importantíssimes. I la presó Model, que és un desastre, rep unes inversions i té unes reformes i unes estructures que no té absolutament cap presó... (*Algú adreça uns mots a l'orador.*) Això no és *La barberia*, això és un tema molt seriós. (*Remor de veus.*) I la presó Model té unes inversions que, malgrat ser una situació terriblement desfavorable, ha tingut unes inversions i unes reformes que la fan avui dia molt més suportable.

I el conseller explica en la seva intervenció que hi ha un projecte de fer 1.600 noves places, que és el que «realísticament» es pot fer. I la seva localització, senyor Oliart, vostè té tota la raó. Sap perfectament que plantejar una localització vol dir que no es fa. Vol dir que, si no es fan una sèrie de pactes, de forma silent, de forma educada, amb cada un dels municipis on li tocarà aquest regal-pena, i hi ha una negociació efectiva, la presó no es fa. Com no es faria avui l'autopista Barcelona-Girona, perquè ho impediria el cost de les expropiacions.

Jo per això li dic que tots els temes de la seva Moció són assumibles. Té raó vostè. De la mateixa manera que jo li faig una crítica, com li han fet els altres companys –li faig molt més dura, perquè me'n sento més, perquè és el conseller al qual jo directament dono suport–, que va ser segurament injust en la interpellació, li dic que la seva Moció és assumible. No li podem votar... perquè s'està fent.

I jo podria tenir un sistema molt senzill: dir, senzillament, com hem fet alguna vegada el Grup de Convergència i Unió, «continuar fent el que...», i amb aquesta esmena que potser vostè m'haguera acceptat –potser–, haguérem pogut votar favorablement la seva Moció. Però a mi em sembla molt més honest dir... El llibre blanc: vostè sap perfectament que la situació dels presos a Catalunya, la situació, el

llibre blanc, està fet; vostè té, quan vulgui, totes les dades que vostè necessiti. Programa de construcció de centres penitenciaris: li va explicar el conseller no únicament a la contestació a la seva interpellació, sinó a la resposta que li va fer el dia 22 de maig. Tercer punt: el tema de la coordinació entre els serveis interdepartamentals que afecten aquest tema, hi és –li podria parlar dels convenis dels hospitals penitenciaris.

Llavors, resumint, potser podríem assumir la seva..., els tres punts de la seva Moció –que, repeteixo, són absolutament assumibles–, dient «seguir fent...», «seguir fent...», «continuar la tasca...». I aquest seria un truc parlamentari, que a mi em sembla molt més honest dir: «Escolti, no: votarem no, no perquè no estiguem d'acord amb el que vostè diu que s'ha de fer, i vostè té l'obligació democràtica de seguir-nos-ho exigint, i nosaltres l'obligació democràtica de dir-li que ho estem fent».

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els que estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya

Passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí, del Grup Socialista, que té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista hem presentat aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vàrem presentar l'últim dia, atès que des del Grup Socialista preteníem discutir lliurement i democràticament una qüestió molt puntual: quant era el cost per metre cúbic de depurar les aigües avui a Catalunya, i això no va ser possible perquè el conseller no va donar cap mena de resposta a la interpellació presentada pel Grup Socialista.

Avui presentem aquesta Moció, que té fonamentalment tres punts, que són els següents: el primer, informar el Parlament de Catalunya de quin és el nivell de compliment i d'aplicació de les tarifes de sanejament aprovades en els pressupostos de l'any 93; un segon punt, en el qual es demana que s'elabori una auditoria a l'entorn del funcionament i costos de les depuradores de Vic i d'Igualada, i, en tercer lloc, presentar al Parlament de Catalunya, en el termini d'un mes, el nivell de compliment del decret de les autoliquida-

cions d'abocaments. Aquesta Moció conté únicament aquests tres punts, que són tres punts basats a presentar informació, fonamentalment, al Parlament de Catalunya: creiem que en un sistema democràtic, i en un sistema parlamentari, aquestes són unes raons mínimes que qualsevol grup de l'oposició pot, evidentment, en la seva tasca, presentar.

Respecte al primer punt, d'informar el Parlament de Catalunya de quin és el compliment, el nivell de compliment, de l'aplicació de les tarifes de sanejament, ho fonamentem en cinc raons. Cinc raons molt puntuals i molt concretes, que són les següents.

En primer lloc, repeteixo, que el Parlament té tot el dret i el deure de conèixer i fer el seguiment dels pressupostos que aquesta mateixa cambra aprova. En segon lloc, la poca informació que va donar el conseller és motiu suficient per demanar aquesta informació. Va dir també, en una de les poques respostes parcials que va donar a la interpellació, que en aquests moments a Vic s'havia arribat a un acord perquè el cost que es liquidés fos de 120 pessetes/metre cúbic –el cost de depuració de les aigües–; nosaltres pensem que..., i no recordem en absolut que en els pressupostos de l'any 93 aquesta tarifa es fixés. És a dir, per tant, cal que el Govern tingui clar que l'aplicació dels pressupostos és imprescindible i que les tarifes són d'obligat compliment, i que cap membre del Govern pot inventar o fer aparèixer a mitja legislatura una tarifa nova sense una modificació del pressupost. M'agradaria que aquest punt es tingués en compte, perquè va ser una manifestació explícita del conseller, dir «Doncs ara es liquidarà a 120 pessetes/metre cúbic», i en cap punt –ho repeteixo– del pressupost aquesta tarifa està aprovada ni contemplada.

També seria bo i convenient esbrinar quin és el contingut del conveni que la Conselleria ha signat fa pocs dies amb el sector industrial, que un dels punts que fonamenta aquest conveni és ajornar el pagament de les liquidacions del cànon de sanejament fins a l'any 95 –amb molt condicionants, presentant avals, compromisos d'inversió i tal... Nosaltres també pensem que és molt possible que el contingut d'aquest conveni no respecti el contingut de la Llei de pressupostos de l'any 93; per tant, seria bo que el Govern ho expliqués, o si no, en tot cas, haurem d'aprofundir i veure què passa amb les tarifes que s'aproven en els pressupostos, si s'apliquen o no s'apliquen i, si no s'apliquen, el perquè.

També ens agradaria, atès que la Conselleria signa convenis amb determinats sectors, ens agradaria que, per part del Govern, s'informés el Parlament i es clarifiqués per què existeix aquest tracte diferenciats entre els convenis que se subscriuen al sector industrial i, en canvi, no hi ha, em sembla, massa possibilitat de subscriure convenis amb la Federació de Municipis o amb l'Associació de Municipis, per tal de tenir un tracte igual o semblant respecte als usuaris domèstics.

Respecte al segon punt, que demanem a la Moció l'elaboració d'una auditoria a l'entorn del funcionament de les depuradores de Vic i Igualada, jo crec que aquest punt està

molt ben fonamentat, i es basa en les dades que precisament varem aportar nosaltres en la interpellació, en què, si la depuradora de Vic, en aquests moments, els costos de depuració d'aigües són 103 pessetes/metre cúbic, la d'Igualada 59, i la mitjana de la resta de depuradores, de Catalunya, és entre 15 i 20 pessetes, no costa gaire de veure –i no fa falta ser economista, ni parlamentari, ni re; només fa falta tenir un mínim de sentit comú–, per veure que, si en aquest moment s'està cobrant, de cànon de sanejament, 30 pessetes/metre cúbic i se'n gasten al voltant de 100, evidentment aquest és un sistema que està abocat, en poc temps, a la «quiebra».

El Sr. PRESIDENT: Fallida.

La Sra. MARTÍ I CONILL: A la fallida. A la fallida, senyor president.

També volem..., o pensem que el Govern no ha de tenir cap mena d'inconvenient en l'elaboració d'auditories, perquè aportar informació i documentació sempre creiem que és una bona cosa.

No som massa optimistes, perquè avui, precisament, en el diari, a tots els diaris, surt un anunci en el qual, per part de la Junta de Sanejament, es procedeix a l'anunci de concurs d'una ampliació, precisament, de la depuradora d'Igualada. Una ampliació a l'entorn dels mil milions de pessetes, és a dir, una quantitat molt substancial, i a nosaltres ens sembla que la Junta de Sanejament no hauria d'emprendre aquesta acció mentre no hi hagués una auditoria que explicités el funcionament actual de les instal·lacions actuals. Per tant, no entenem el perquè d'aquesta despesa i no entenem per què es finança amb fons de la Junta de Sanejament, quan això presumiblement vulnera la llei, atès que els diners del cànon no es poden utilitzar per fer depuradores industrials.

M'agradaria fer avinent també al Govern que prenguin nota –perquè aquesta adjudicació presumiblement podria ser irregular– per aquest concepte que jo abans els he explicat, que el destí dels diners del cànon de sanejament no pot aplicar-se a depuradores estrictament industrials: es produeix una desviació de recursos que caldrà esbrinar si s'arriba a produir aquesta adjudicació.

I, en tercer lloc, també demanem des del Grup Socialista la presentació al Parlament de Catalunya, en el termini d'un mes, del nivell de compliment del Decret de les autoliquidacions. Aquest Decret, com vostès saben, va ser presentat el mes de desembre, i el 30 de març d'aquest any havien de produir-se les autodeclaracions de la majoria d'empreses que tinguessin abocaments d'aigües residuals. Ja varem fer avinents en la presentació de la interpellació que a la data d'avui, és a dir, a finals del mes de juny, o a principi..., bé, les dades són de finals del mes de juny, només –només– el 30% de les empreses de Catalunya s'havien acollit a aquest Decret d'autoliquidació. I el conseller es va negar, en la presentació de la interpellació, també, a donar explicacions de quines eren les raons, quines eren les causes per les quals s'havia produït això, i quines eren també les accions que pensava emprendre, per tal que aquest Decret es complís, o s'adequés.

Evidentment, el Decret, el mateix Decret conté mesures correctores; ja vaig explicitar el dia de la interpellació l'article 42 i l'article 26 del Decret, que preveuen accions que s'han d'emprendre per part de la mateixa Conselleria per al compliment del que disposa aquest Decret.

Evidentment, en la interpellació això no va ser possible que el conseller ho contestés; per tant, a nosaltres ens agradaria que es presentés al Parlament de Catalunya la informació corresponent al compliment d'aquest Decret. Nosaltres creiem que el Grup de la majoria, evidentment, no es pot negar a presentar aquesta informació, perquè entra dins de les funcions pròpies de l'oposició sol·licitar-ho i, del Govern, presentar tota aquesta documentació a la cambra.

Nosaltres creiem que aquest Decret que es van manifestar aquí algunes de les dades..., que, atès que en la interpellació no varen ser presentades explícitament pel conseller, m'agradaria comentar-ne algunes, perquè penso que són bastant sorprenents. És a dir, a l'entorn de les tretze mil, catorze mil indústries que havien de complir el 30 de març aquesta autoliquidació..., només varen presentar-ho quatre mil; hi ha unes dues mil indústries que han retornat les seves notificacions per domicili desconegut. És a dir que només el 30% d'empreses han presentat aquesta declaració. Per tant, nosaltres creiem que es fa imprescindible que el Parlament gaudeixi d'aquesta documentació, i, en cas que el Grup de la majoria no accepti votar a favor de la Moció que presenta el Grup Socialista i es negui a facilitar aquesta documentació, ja els anunciem, per part del Grup Socialista, que demanarem, evidentment, la compareixença del conseller en comissió, per tal que expliciti quin és el nivell de compliment d'aquesta documentació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Tampoc hi han esmenes presentades. Poden intervenir els grups, fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà suport, votarà afirmativament la Moció subsegüent a la interpellació sobre política general de sanejament d'aigües a Catalunya, substantada per la il·lustre diputada Rosa Martí.

Tot i tenir a Catalunya una legislació mediambiental que es pot considerar capdavantera no només respecte a l'Estat espanyol, sinó a nivell europeu, cal millorar el model i les possibilitats de les empreses d'aplicar sistemes de depuració en origen, és a dir, els pre-tractaments que suposen la minimització de l'esforç en els processos de reciclatge, sense perjudicar les indústries en els seus processos productius ni minvar l'exercici de les facultats sancionadores que correspon a la Generalitat de Catalunya, de conformitat amb allò que disposa l'esmentada legislació. I, evidentment, en aquests no..., són moments difícils de cara a les empreses, perquè estan en una situació de crisi, però, si en el seu moment s'hagués aplicat i no hi hagués hagut aquesta diferència, que solament un 30% de les empreses del nostre país

fan aquestes declaracions, la qual cosa és un greuge comparatiu respecte a la resta d'empreses, crec, amb tota sinceritat, que hi han hagut uns moments en els quals, evidentment, hauria sigut molt més fàcil. Ara, en aquests moments, hi han altres prioritats, i en aquest sentit serà molt més difícil.

Evidentment, és necessari informar el Parlament de Catalunya sobre el compliment i l'aplicació de les tarifes de sanejament, i la presentació a aquesta cambra de les dades necessàries per controlar quin ha estat el nivell de compliment del Decret del 30 de març del 93, sobre autodeclaracions d'abocaments de les empreses per tal de poder aplicar el cànon de sanejament segons la càrrega contaminant, ja que el medi ambient i la seva preservació s'han convertit en un punt obligat de debat polític i en un compromís de totes les forces polítiques de lluitar contra la contaminació.

I és també clar que, a més a més de construir depuradores, s'ha de controlar l'eficàcia en el seu funcionament i els seus costos; per exemple, les depuradores de Vic i d'Igualada. I jo els diré una cosa: en el tema del funcionament, la població..., en algunes poblacions de la comarca del Maresme s'ha inaugurat dues vegades la mateixa depuradora; no ens preocupa, als alcaldes, que s'inauguri dues vegades, perquè el que volem és que funcioni, i, per tant, doncs, estem satisfets que funcioni. El que succeeix és que, un mes després..., sí, un mes després de tallar la cinta —això era abans de les eleccions, aquestes, generals—, doncs, resulta que la depuradora nova s'espalla i en les platges d'una d'aquestes poblacions de la comarca del Maresme les aigües residuals aboquen allà i causa un impacte ambiental que per a la població —i això sí que preocupa l'alcalde—, que a la població li causa uns efectes, evidentment, desastrosos i crea una psicosi, en un moment determinant, que perjudica molts ciutadans. Per tant, crec que hi ha d'haver, realment, un control en la inauguració..., més que en la inauguració, en l'eficàcia d'aquestes depuradores. En la inauguració, també; també n'hi hauria d'haver, perquè, és clar, la mateixa depuradora, inaugurada dues vegades, és una mica curiós, no?

És també clar que, a més, per tal que aquestes infraestructures imprescindibles per aconseguir la preservació de les aigües, que creiem que és fonamental, es mantinguin dintre d'una relació cost-eficàcia que les faci operatives..., perquè és evident que aquestes depuradores, tant la de Vic com la d'Igualada..., i l'altre dia ho vam veure, ho vam poder contemplar en la interpellació, amb els números donats per la interpellant, com també pel mateix conseller, que no els va desmentir, hi havia una diferència abismal entre la resta de depuradores del país. Possiblement això sigui, doncs, una qüestió totalment raonable; el que passa és que, a simple vista, sembla desmesurada aquesta comparació, no?

I, per tant, nosaltres donarem suport, evidentment, al conjunt d'aquesta Moció, als tres punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Molt breument, per manifestar també –com no?– el nostre suport i la nostra votació favorable a una moció subsegüent a una interpellació que, com molt bé ha dit, amb un llenguatge clar, planer i entenedor, la diputada Rosa Martí –com ja ens té acostumats, també, en altres moments–, és una petició no sols lògica, sinó que, pràcticament, cau pel seu pes. Demanar informació, saber com funciona un cànon de sanejament, unes tarifes de sanejament que afecten tots els ciutadans, que tots les paguem i que han incrementat substancialment..., penso que és bo i edificant per a tots saber com funcionen i si realment aquesta rendibilitat del cànon es treu. I quan dic «rendibilitat» vull dir rendibilitat per al servei per al qual està destinat, no rendibilitat per a alguna empresa destinada a fer funcionar les depuradores amb els cànon, amb un manteniment, a través d'uns convenis o a través d'alguna gestió interessada. Perquè aquí podríem reproduir part del debat que ahir fèiem sobre la Llei de residus: l'important no és gestionar els residus, l'important no és gestionar les aigües residuals, sinó que l'important és que sigui eficaç el funcionament de les instal·lacions, perquè, si no, caiem, per una banda, en aquesta política d'instal·lacions a inaugurar –i a vegades s'inauguren per duplicat, a vegades s'inauguren inadequadament en el temps que caldria inaugurar-les perquè vénen eleccions i convé forçar..., i parlo, també, d'experiències properes, perquè amb quinze dies de diferència no es podien inaugurar..., primer no es podien inaugurar i després es va fer el possible i l'impossible des del Departament de Medi Ambient per inaugurar-se perquè s'havien convocat eleccions. En definitiva, l'important no és inaugurar instal·lacions, sinó fer-les funcionar i fer-les funcionar bé, i, per tant, això vol dir tenir cura del funcionament d'aquestes tarifes que paguem d'una manera substancial, que afecten d'una manera important la tarifa, inicialment, de l'aigua. I que els casos de Vic..., sobretot el cas de Vic i el cas d'Igualada poden ser casos prou significatius com perquè coneguem realment què és el que passa i perquè es justifiquen aquests costos tan disparats respecte a les tarifes mitjanes.

I l'última..., jo crec que també és molt moderada la diputada quan planteja simplement quin ha estat el nivell de compliment del Decret, perquè una altra cosa que podria demanar és, després, veure què hi ha de relació entre les declaracions i la realitat, perquè no totes –no totes–, possiblement, deuen haver declarat allò que realment llancen, i no sols en volum sinó també en la càrrega real contaminant. Llavors, l'únic que demana ella és que sapiguem quines han estat les declaracions que s'han presentat. Penso que més compromès seria per al Govern això que he dit abans, de comprovar la veracitat de les dades, però el que demana és perfectament assumible, és pedagògicament interessant, i crec que seria bo que sortís la imatge que no hi ha res a amagar i que, per tant, tots podem conèixer aquestes dades, tots les podem analitzar i tots podem saber realment què és el que passa amb el cànon de sanejament.

Per tant, ho repeteixo una vegada més, no hi ha cap inconvenient i votarem molt de gust aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari també votarà a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista, perquè ens sembla que, dintre de la disbaixa actual que existeix en el sanejament d'aigües i que és motiu de contínues interpellacions i mocions subsegüents, el que demana aquesta Moció és de calaix, és absolutament assumible i plenament justificable.

Nosaltres, tot i que no compartim que els sistemes de sanejament del riu es basin, fonamentalment, en el tema de la depuració, perquè les depuradores ja sabem que sí que garanteixen que l'aigua que surt d'elles sigui més neta que la que entra, però no garanteixen que l'aigua que deixen anar tingui la qualitat mínima exigible, pensem que en els punts en què fa referència a les depuradores de Vic i d'Igualada els preus són realment alts; són realment alts, sobre la mitjana. Ja s'ha comentat: entre 15 i 20 pessetes per metre cúbic depurat; en el cas de Vic, surt a 103 pessetes; a Igualada, surt a unes 59 pessetes. Francament, hi han moltes coses a explicar, aquí; vull dir, no pot quedar aquest punt despenjat sense cap explicació. I nosaltres, per tant, compartim aquest punt i demanaríem a la Rosa Martí que seguís insistint fins que aquests comptes quedin clars i plenament justificats.

Ens sembla, també, que és fonamental tenir coneixement del grau d'aplicació del Decret 286, que es diu «de les autoliquidacions», i una mica, també, pel que s'ha comentat fa un moment. És a dir, hi ha un desajust gairebé continu entre el que es diu i el que en realitat passa, i caldria que, si més no, tinguéssim coneixement de quin és el grau de desajust que hi ha.

Nosaltres pensem que és important, a més a més, que es compleixi aquest Decret, perquè cal donar suport i compliment a la legislació que s'aprova des d'aquest Parlament o que es fa des del Govern, però és que, d'altra banda, també ens sembla que sovint la llei no s'aplica igual per a tothom, i, si no, que ens expliquin què passa amb els empresaris que ja ho haurien d'haver fet; si no, que ens expliquin què passa amb aquest nou conveni, i, en tot cas, que ens demostrin que no hi ha butlla papal en segons quines empreses.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, bé, intentaré fer, com diu el senyor Gimeno que ha fet la senyora Martí, de ser pla, fer una exposició plana, entenedora i moderada. Aleshores, d'una manera plana, entenedora i moderada, començaria pel primer punt de la Moció, en el qual la diputada Martí planteja el fet que s'informés el Parlament de Catalunya del nivell de compliment de l'aplicació de les tarifes de sanejament. I, en la substanciació de la Moció, la diputada Martí plantejava cinc raons, la primera de les quals era que el Parlament de Catalunya té dret a estar informat, i després plantejava altres

raons, ja més puntuals, com, doncs, si és lògic que hi hagi un canvi de tarifa en període pressupostari, si es poden ajornar pagaments, etcètera.

Bé, jo el que li diria –el que li dic, vaja– és que, evidentment, el Parlament hi té dret, i el primer dret que té el Parlament és a ser informat segons que està establert que sigui informat. I està establert que sigui informat, concretament, en base que la Junta de Sanejament ha de ser auditada cada any; aquesta auditoria ha de ser informada per la Sindicatura de Comptes i, per tant, en el seu moment i d'aquesta forma, el Parlament de Catalunya tindrà la informació que procedeix del grau de compliment de l'aplicació de les tarifes de sanejament.

Quant als aspectes puntuals que vostè plantejava, aquestes cinc raons que ha citat, doncs si sobre un tema particular d'aquests, el de les 120 pessetes o el de l'ajornament de pagaments, creu convenient fer una pregunta al conseller, doncs estic segur que el conseller la contestarà.

Quant al segon punt de la Moció, que és el d'elaborar una auditoria a l'entorn del funcionament i costos de les depuradores de Vic i d'Igualada, i que precisament vostè ha plantejat que avui, precisament, és conegut que es planteja el concurs per a l'adjudicació de l'ampliació de la depuradora d'Igualada; bé, es digui auditoria o es digui estudis –perquè a aquestes paraules, de vegades a la paraula *auditoria* li donem un valor màgic–, aquests estudis han sigut fets a bastament sobre el tema d'Igualada i de Vic, perquè, efectivament, són dues depuradores que, evidentment, tenen una problemàtica important de costos.

Aquests estudis han sigut realitzats i aquests estudis, el que han permès..., l'estudi d'Igualada ja està enllestit i, òbviament, per aquesta raó es planteja aquesta inversió que hem parlat de mil milions de pessetes, i l'estudi de Vic està a punt de ser enllestit i el que han conclòs aquests estudis és que calen dos nivells d'inversió, uns nivells d'inversió sobre el que són pròpiament les depuradores i uns nivells d'inversió sobre les empreses i específicament les empreses i indústries del sector adobador que aboquen i que afecten, fonamentalment, el funcionament i la càrrega contaminant d'aquestes dues depuradores.

Les conclusions són, en primer lloc, que cal fer una ampliació per a tractament biològic i que cal fer un tractament més adequat dels fangs, i, en tot cas, que les indústries del sector facin els seus estudis i auditories per fer les adequades inversions, sigui de reciclatge, de recirculació d'aigua, sigui de processos de desulfuració o d'homogeneïtzació i, en el cas de cabals importants, que es procedeixi a una regulació de cabal per permetre abocaments a hores de períodes de menor activitat.

Per tant, aquests estudis, tant en el cas d'Igualada com en el cas de Vic han estat fets, i com que han estat fets, vol dir, senyora Martí, que no procedeix la realització d'aquesta auditoria, digui-li auditoria o digui-li estudi, per treure quines conclusions i què és el que s'ha de fer.

Però hi ha una altra part molt important, que és la part d'inversions que han de fer les empreses i en aquest camp

vostè sap perfectament que les empreses i els sectors corresponents i específicament els adobadors estan fent molts estudis d'inversió per fer els processos que li he dit i que el Departament té també una línia de trobament d'ajuts per facilitar a les empreses, en un període –com deia abans el diputat del Grup Popular– especialment difícil per a les empreses, perquè aquestes inversions puguin ser realitzades amb major facilitat. Per tant, no és procedent, segons la nostra manera de veure-ho, la seva segona proposta, el seu segon punt de la Moció.

I quant al tercer punt, que es presenti al Parlament, en el termini d'un mes, el nivell de compliment del Decret de 30 de març, i específicament quines autodeclaracions s'han fet. Vostè sap que la informació existent sobre les autodeclaracions és una informació que el Consell de la Junta de Sanejament coneix perfectament; gràcies a aquest coneixement que té, vostè va presentar una interpellació; com a conseqüència de la interpellació el conseller va complementar la informació, i, evidentment, si aquesta informació ja es coneix, no cal demanar-la, i quan n'hi hagi de nova, veurem si cal demanar-la i si es pot donar de la forma convenient.

Per tot això, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve.

Seguidament es passa a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de modificacions a la legislació penitenciària a fi que siguin respectats els drets de les persones privades de llibertat

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la promoció de modificacions a la legislació penitenciària, a fi que siguin respectats els drets de les persones privades de llibertat, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés. Té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, breument, recopilem l'estat de la qüestió. Arran d'una denúncia, el síndic de Greuges, el síndic Rahola va iniciar una investigació sobre la situació dels dipòsits de detinguts a Catalunya. En veure la situació i la gravetat d'aquesta, va decidir, per primera i única vegada en la història de la Sindicatura de Greuges, utilitzar la facultat de l'Informe extraordinari que li permet la Llei de la Sindicatura. I en aquest mateix informe i referit al Govern de la Generalitat, deia: «és una qüestió de tipus polític, que és entre la Generalitat i l'Estat». I torna a

insistir-hi dient: «és un problema de tipus polític, que és la Conselleria i l'Executiu qui l'ha de resoldre». Tots els grups varen elogiar la tasca del síndic en la corresponent Comissió, i aquest va explicar que n'havia estat parlant llargament amb el conseller, amb el defensor del Pueblo i que ell mateix havia anat a veure el ministre de Justícia, el senyor Enrique Múgica en aquells moments, que va comprometre's a estudiar-ho.

L'Informe del síndic acabava amb unes conclusions i unes recomanacions, i dintre de tot el plantejament es va posar de manifest que es vulneraven, degut a la situació dels dipòsits municipals de detinguts, drets fonamentals de les persones, ja que als detinguts preventius i penats no se'ls respectaven els drets reconeguts en la legislació penitenciària i, per tant, un penat tenia diferent tractament segons el lloc on estigués internat.

Per una altra banda, és evident que qui rep les conseqüències de tot això són les persones privades de llibertat, però a continuació reben els ajuntaments, cosa que, tal com diu el síndic també..., diu que «són els que menys culpa en tenen», però, de totes maneres, dintre de la cultura municipal d'aquest país, és ja bastant consolidat un cert grau de masoquisme que permet continuar aguantant situacions com la que avui estem aquí contemplant.

Han passat, senyores i senyors diputats, dos anys i mig dels elogis que tots els grups varen dirigir al síndic; dos anys i mig que el síndic va considerar que era una qüestió urgent i preocupant, i, al cap de dos anys i mig, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, a través d'aquest diputat, presenta la interpel·lació, i què ens diu el conseller? El conseller no ens diu res. No ens diu res referit a les qüestions que plantejava el síndic. Va explicar-nos l'opinió que tenia en relació amb qui era o qui no era l'autoritat delegant; va explicar-nos quina era la seva opinió sobre diferents aspectes, però en relació amb les propostes de modificació legislativa, que és el que recomanava el síndic, és a dir, a les recomanacions que el síndic va dirigir al Parlament però també al Govern, no es va dir res. I, donat que és un tema que es considerava urgent i greu, jo pregunto altra vegada aquí, davant d'aquesta cambra: durant dos anys i mig, quines gestions ha fet el Govern de la Generalitat per encarrilar aquest tema? Cap. Quines iniciatives ha pres el Grup Parlamentari que dóna suport al Govern de la Generalitat durant dos anys i mig per encarrilar aquest tema? Cap. I aquesta és la real situació en què es troba aquesta qüestió.

Per tot això, el text de la Moció és volgutament la transcripció literal de les recomanacions que feia el síndic en la seva publicació. He procurat..., ha sigut en tot cas la correcció lingüística, però el text que va presentar el Grup d'Iniciativa per Catalunya és la transcripció literal, fins i tot amb la col·locació de les comes, del que deia el síndic. Per tant, almenys l'opinió d'Iniciativa per Catalunya es veu totalment reflectida en les consideracions que feia. I les mesures que es pretenien i que són necessàries és que s'introdueixin aquelles modificacions legislatives a fi d'aconseguir que siguin considerats establiments penitenciaris –d'un tipus es-

pecial, però establiments penitenciaris–, que es determini l'ús i la limitació del temps d'estada, que es fixin condicions mínimes i classes en funció de la població, que s'estenguin als internats els drets i les garanties continguts en la Llei general penitenciària, que puguin intervenir els jutges de vigilància penitenciària i que es capaciti les persones encarregades de custodiar els ingressats.

Senyores i senyors diputats, aquesta és una qüestió política, tal com deia el síndic, però també és una qüestió d'ètica i de justícia, perquè nosaltres entenem que en la Catalunya de finals del segle XX no és concebible una situació en què no es respectin els texts de la Resolució de les Nacions Unides sobre les regles mínimes per al tractament de reclusos i procediments per a l'aplicació efectiva d'aquestes regles, de 25 de maig del 84.

I nosaltres entenem que la situació que es crearà després de l'acte que vindrà a continuació de la votació, que pressumiblement serà en contra –perquè aquest diputat, a diferència del que ha fet amb altres mocions, al llarg d'aquesta sessió ha insistit, possiblement oportunament i inoportunament, no solament als diputats que han d'intervenir o que porten aquesta qüestió, sinó també al mateix conseller de Justícia i a la consellera de Governació, en tant que les competències que es tenen en matèria de règim local d'alguna manera també afecten l'àmbit de competència–, a nosaltres ens sembla que crearà una greu situació, perquè una votació en contra, després de dos anys i mig d'inactivitat, amb una situació que afecta drets fonamentals, ens sembla, per sobre de discrepàncies polítiques, una profunda injustícia, i una injustícia no en aquest cas als ajuntaments, sinó a les persones, als homes i dones que estan internats en aquests dipòsits de detinguts, de penats i de preventius.

Si vostès voten en contra –i espero que no ho hagin de fer–, si dintre d'uns dies, d'unes setmanes, d'uns mesos llegeixen als mitjans de comunicació que algun dipòsit de presos, de detinguts s'ha incendiat, recordin aquesta tarda i la seva votació. Si vostès llegeixen, com ha passat en el passat, que algun reclus s'ha penjat, recordin aquesta tarda i el sentit de la seva votació. Si vostès llegeixen que han processat algun alcalde o un cap de la policia municipal, recordin aquesta tarda i el sentit de la seva votació. I, si hi ha alguna denúncia davant d'algun organisme internacional de defensa dels drets de l'home, recordin aquesta tarda i el sentit de la seva votació. Perquè seria molt trist que aquest tema, finalment, es tingués de solucionar per la via judicial, perquè en aquests moments, possiblement, d'altres organismes han sigut més sensibles al plantejament que hi ha, i així, en aquests moments, recordar-los que hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, del 8 de novembre del 91 –que, òbviament, està recorreguda per la Generalitat de Catalunya–, que imposa obligacions molt concretes en relació amb totes aquestes qüestions. I el Grup d'Iniciativa per Catalunya no vol fer la sortida fàcil, d'acord amb aquesta sentència, intentar dir que vostès en són els responsables. Nosaltres sortim aquí a dir, com deia el síndic, que instin tots aquelles gestions i procediments que siguin ne-

cessaris perquè es facin les modificacions legislatives que calguin per fer possible allò que qui té, en nom del poble de Catalunya, la responsabilitat de vetllar pels drets fonamentals de la persona recomanava als poders públics de Catalunya que, amb urgència i a través d'un document que ell el qualificava com a informe-denúncia, pugui fer-se realitat i es respectin els seus drets.

Ho repetim: per moltes urgències històriques en el procés de reconstrucció nacional de Catalunya, hi ha una cosa més important que el propi país, que és el respecte als drets fonamentals de l'últim dels seus conciutadans.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Ha presentat esmena el Grup Parlamentari Socialista; per defensar-la, té la paraula el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de l'entrada en vigor de la Llei 7/1985, reguladora de les bases de règim local, el Grup Socialista ha promogut al Parlament diverses actuacions per tal que el Consell Executiu es fes càrrec no sols de les despeses d'alimentació dels detinguts en els dipòsits municipals, sinó també del manteniment, rehabilitació i nova construcció, sempre d'acord, naturalment, amb els ajuntaments afectats, quan aquestes rehabilitacions i noves construccions calguessin. Aquests requeriments, senyores i senyors diputats, han estat sempre sistemàticament desoïts.

La Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i defensada tan magistralment pel senyor Farrés ens dona avui una nova ocasió de pronunciar-nos adequadament sobre aquesta qüestió. El text de la Moció ens proposa que donem suport a un seguit de modificacions normatives per tal d'aconseguir un marc legal més clar. Les modificacions normatives que ens proposen afecten tant aspectes de competència autonòmica com municipal i estatal. El Grup Socialista convé en l'existència d'un buit normatiu i està d'acord a instar el Consell Executiu que promogui aquestes modificacions legislatives. Donem, doncs, i ho anunciem, ple suport a la Moció presentada.

Ara bé, malgrat convenir en l'existència d'un cert buit normatiu, nosaltres entenem que pertoca a la Generalitat vetllar per tal que el servei funcioni adequadament, per diverses raons. L'assumpció de l'execució del servei de dipòsit de detinguts per determinats ajuntaments ho és en règim de competència delegada, imposada per llei. Aquesta delegació ha d'anar, lògicament, acompanyada necessàriament de la dotació per desenvolupar-la. L'Administració competent en la matèria, per altra banda —en matèria penitenciària, naturalment—, és la Generalitat: té competències de direcció, organització i inspecció de les institucions penitenciàries.

Entenem, doncs, que la responsabilitat del bon funcionament recau en la Generalitat, i, atès que la dotació que reben actualment en concepte d'alimentació és clarament insuficient per subvenir al manteniment dels serveis i que els ajuntaments no disposen de recursos suficients per garantir l'oferta d'un bon servei, com ho demostra a bastament l'in-

forme del síndic de Greuges, és per això que hem presentat una esmena d'adició en el sentit d'instar el Consell Executiu, primer, a subvenir als costos reals del funcionament i manteniment dels dipòsits; segon, a aportar també, quan calgui, els recursos necessaris per a noves construccions i rehabilitació.

S'ha afirmat que els dipòsits municipals no són pròpiament establiments penitenciaris, per justificar, suposo, la inhibició de la Generalitat. No creiem, senyores i senyors diputats, que es pugui entendre així. Primer, els dipòsits assumeixen una de les funcions dels establiments de preventius. Mirin, l'article vuitè de la Llei orgànica general penitenciària estableix que els establiments de preventius són centres destinats a la rentenció i custòdia de detinguts i presos. Els dipòsits ho són de detinguts a disposició judicial, teòricament per un temps limitat, encara que després, a la pràctica, s'hi estan bastant més temps, però és la mateixa funció.

Segon. Precisament només estan obligats a tenir dipòsits de detinguts els municipis caps de partit judicial en què no hi hagi cap establiment penitenciar, és a dir que exerceixen una funció de substitució. Un exemple molt clar ens el dona l'Ajuntament de Granollers, que tenia dipòsit de detinguts i que en el moment que es va crear o es va construir la presó de Quatre Camins, doncs, des d'aquell moment, aquesta funció, l'exerceix el nou centre penitenciar i no l'exerceix l'Ajuntament de Granollers. Per tant, un exemple ben clar que estava fent, l'Ajuntament de Granollers —i, per extensió, tots els ajuntaments—, una funció de substitució.

Tercer. La realitat mostra, a més, que en els dipòsits també s'hi compleixen de fet, parcialment o totalment, algunes condemnes. L'informe del síndic de Greuges ens ho demostra. Un exemple: l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, any 1987. Un internat va romandre al dipòsit 121 dies; 8 interns, entre 50 i 100 dies; 40 interns entre 25 i 50 dies; 86 interns, entre 15 i 25 dies.

Quart. Al projecte de nou Codi penal es preveu la possibilitat que els arrestos de cap de setmana es puguin complir als dipòsits municipals. Possiblement, quan torni a entrar en el Parlament espanyol aquesta Llei, és clar que això segurament que se sostindrà i, per tant, és un tema que se li ha de donar, doncs, solució i que és millor de preveure que no pas haver de buscar després a corre-cuita solucions a aquesta qüestió.

Conclusió, senyores i senyors diputats: tots d'acord que els detinguts han de romandre en els dipòsits en unes condicions de dignitat; que, això, ho ha de garantir l'Administració penitenciària, atès que els dipòsits compleixen una de les seves funcions, i que la Generalitat és l'Administració competent a Catalunya en la matèria i que, per tant, té l'obligació de garantir el millor servei.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, els prego que donin el seu vot favorable a la Moció que ha presentat el senyor Farrés i, al senyor Farrés, si té l'amabilitat d'incloure en aquesta Moció aquesta esmena que li hem presentat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en la substanciació de la interpellació sobre modificacions de la legislació penitenciària, a fi que siguin respectats els drets de les persones privades de llibertat, l'interpellant senyor Farrés va fer esment de l'Informe de la Sindicatura de Greuges de l'any 1988, en el qual es posava de manifest que en els dipòsits municipals de detinguts, en un percentatge molt alt, no es respecten les regles mínimes per al tractament de reclusos i es donen situacions que eren humanament inacceptables.

Doncs, bé, en l'Informe de la Sindicatura de l'any 1990, en un magnífic treball de camp fet sobre la situació dels dipòsits municipals a Catalunya, el síndic posa de manifest que les condicions no han millorat, atès que, en certs dipòsits, en dues cel·les s'habiliten nou matalassos i els ajuntaments reconeixen que en determinats moments s'hi ha fet dormir dotze o tretze detinguts en una cel·la. En altres dipòsits, en una cel·la de cinc metres quadrats hi ha sis llits. En aquesta situació, informa també el síndic que, respecte a la situació sanitària, només dinou dipòsits tenen instal·lacions sanitàries a l'interior. Pel que fa a dutxes, solament en tenen set dipòsits; calefacció, set dipòsits més. Només cinc tenen un pati o recinte on poden passejar. Situacions generalitzades de falta de clavegueres i d'embussos, en les quals hi ha matalassos i flassades vells i esparracats; les parets, les dutxes, els sanitaris ròncs, vells i bruts, plens de guixades, incrustacions, restes orgàniques, taques de sang i de menjar. Tot això sense parlar de la falta d'assistència mèdica al detingut, mancança que s'agreuja extraordinàriament quan el detingut és un toxicòman, amb les situacions inherents a la síndrome d'abstinència, o quan es tracta d'un malalt mental.

Tal com es va posar de manifest al llarg del debat, aquestes situacions s'han estat intentant resoldre amb una dosi important de voluntarisme per part dels ajuntaments, malgrat la falta de pressupost. Només resoldre les necessitats econòmiques relatives als costos reals de manteniment d'aquests dipòsits que demanen els ajuntaments, tal com va palesar el diputat senyor Farrés, pot fer superar les dificultats pressupostàries i possibilitar l'esforç que cal portar a terme per adequar i fer humanes aquelles instal·lacions.

Cal afirmar que l'article 378 del Reglament penitenciari, que no ha estat modificat per la reforma que va fer el Govern socialista l'any 1984, té plena força legal i obliga l'Administració penitenciària de Catalunya al seu compliment. Això implica –i ho traduiré del castellà– que «l'Administració competent en matèria penitenciària posarà a disposició dels municipis caps de partits judicial en què no existeixi establiment penitenciari una quantitat per detingut i dia, en concepte de despeses d'alimentació, d'estada, de manteniment del servei del dipòsit dels detinguts, presos preventius i penats a disposició judicial», etcètera. Aquesta és la lletra

de la norma legal. I en funció d'aquest marc normatiu es fonamenta la sentència del 8 de novembre de 1991 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que dóna plena raó als arguments defensats en aquesta Moció ara a debat.

Parlar d'imperficcions jurídiques en el Decret de traspassos dels serveis penitenciaris de l'Estat a la Generalitat de Catalunya no és sinó una excusa formal per evitar entrar en el fons del problema; imposar càrregues als poders locals, ja de per si saturats financerament, sense preveure recursos és una tècnica molt vella de redistribució de les despeses en contra dels ajuntaments o de les seves partides pressupostàries. Allò important, més enllà de la quantitat concreta de les dietes que pot ser objecte de negociació, és la violació del principi d'autonomia local, atès que s'obliga els ajuntaments afectats a fer unes despeses supletòries que en la major part dels casos no poden fer i que impliquen una reducció de la seva autonomia financera i que porten, per la impossibilitat de compliment, a la conculcació dels més elementals drets humans dels detinguts.

Per tot el manifestat, donarem el nostre suport tant a la Moció avui a debat com si aquesta es complementa amb l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, anuncio que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà a favor de la Moció, així com de la correcció, de l'addició que ha presentat el Grup parlamentari Socialista.

Fixem-nos que el text d'aquesta Moció arrenca d'una cosa que diu «promoure les modificacions en la legislació». Són paraules del síndic Frederic Rahola; es tracta que ens trobem davant d'una legislació –en paraules d'ell– imperfecta i amb gran migradesa legal, un buit i una mancança que va contra el ciutadà. Quin caràcter jurídic tenen avui els dipòsits municipals? No sé sap clarament, i d'això fa dos anys.

Però, voldria arrencar (*remor de veus*) –no, no parlo de l'Informe del síndic, que fa dos anys–, voldria parlar d'aquest testimoni punyent que va moure tota una acció, que lamentablement no ha tingut continuïtat. Rep un dia una carta, rep un dia un paper el senyor síndic, senyor Rahola, que diu –signat per un ciutadà de Blanes–..., diu: «C. P., ciutadà de Blanes, em va adreçar una carta commovedora i breu que em va deixar sorprès i afligit». Continua el síndic: «em comunicava l'angoixa que sentia quan passava per davant del dipòsit municipal de detinguts i sentia els crits, els gemecs, les increpacions dels detinguts. Sovint veia com els passaven xeringues i paquets de difícil descripció per una finestreta sense vidres que quedava arran de terra». El síndic es mou, queda interpellat per aquest text i presenta un estudi. El recomano als qui l'hagin oblidat.

A partir d'aquí, tots plegats, hem votat..., hem votat, no, però hem donat, diguem-ne, l'assentiment favorable a tots

els informes del síndic; no fa gaires dies ens trobàvem aquí, en una sala al costat, fent un gran homenatge. La seva feina queda per fer; no seria aquest, potser, el millor homenatge? Com podem votar contra el síndic, avui, si tot el que ha presentat el senyor Farrés és copiat d'aquell llibre?

Com, senyor Esteve Orriols, podrà dir que no votem una cosa que està aquí i que en el seu dia vostès en van fer un pronunciament emocionat? No, no; estic segur que m'ho explicarà. El que estic segur és que alguns potser quedarem amb gran sorpresa de veure com aquestes contradiccions es van donant dia rere l'altre en aquest Parlament. Dóna la sensació que ni agafant els propis textos, que nosaltres, tots, conjuntament hi hem donat favor, pugui passar mai qualsevol moció de l'oposició. Això és el que dóna la sensació.

Amb aquesta Moció que presenta el senyor Farrés es vol, sobretot –sobretot es vol–, que els drets bàsics de ciutadans catalans siguin respectats. No es vol res més. Entre aquests drets bàsics que enumera el mateix Síndic en aquest informe, hi ha, per exemple: comunicacions ordinàries, comunicacions especials, comunicacions amb advocats, amb procuradors, autoritats i professionals, comunicacions telefòniques, recepció de paquets, assistència sanitària, higiene, informació, queixa i recursos, instrucció i educació, assistència social, redempció de penes pel treball, permisos de sortida, assistència religiosa, etcètera. I això, conclou el síndic, «avui» –1990, 3 de desembre–, «avui els ingressats en dipòsits manquen en la pràctica d'aquests drets. Cal, doncs, reformar el que calgui perquè el Govern de la Generalitat garanteixi els drets humans a una sèrie de ciutadans de Catalunya que avui estan sota la responsabilitat directa de l'Administració més propera, que és molts municipis de Catalunya.»

Avui podríem fer un petit homenatge al síndic Rahola. Els seus afanys es concretaven en una especial sensibilitat per com determinats ciutadans de Catalunya, privats de llibertat, estaven tractats. Ha estat un tema clàssic del síndic de Greuges de Catalunya, les presons. Ho reconeix el nou síndic, i aquí, el 16 de juny, ens va repetir exactament això.

Fixeu-vos que el que demanem a través de la Moció dels companys del Grup Parlamentari d'Iniciativa no és tant que vostès legislin, senyors de la majoria, sinó que simplement es prestin en nom de Catalunya a fer de «recaders». Tant senzill com això. A presentar la nostra queixa allà on fan les lleis que, diguem-ne, tenen poder sobre nosaltres i sobre els nostres ciutadans. Tan senzill com això: que agafin aquesta Moció, un cop de pont aeri i, en nom de la dignitat que predicava per Catalunya a través del seu treball esforçat el senyor Rahola, presentin allà on s'ha de presentar un esforç legislatiu perquè els nostres conciutadans, els nostres pobles, no es trobin indefensos i sense els seus drets elementals.

Moltes gràcies i bones vacances.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo faré el posicionament de grup, en principi, manifestant algunes discrepàncies amb la intervenció del senyor Farrés, encara que he de dir que coincidim en algunes de les seves apreciacions. Ens ho hem pogut parlar abans i, per altra banda, és conegut d'ell i jo, però almenys no ho és de tota la cambra.

Jo penso que ha dit quelcom que no és exacte. És a dir, vostè ha dit –i és cert– que han transcorregut dos anys i mig des que es va fer l'Informe, que em penso que dels oradors que han sortit jo era la única persona que vaig intervenir aquell dia en aquell Informe, i han transcorregut dos anys i mig, però aquests dos anys i mig, per fer una iniciativa legislativa tant en aquest Parlament com en el Parlament espanyol, el podia haver fet el Grup d'Iniciativa, el Grup de Convergència i Unió, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Socialista. Tots els grups de la cambra. És a dir, no és un patrimoni de l'executiu, només, demanar un canvi legislatiu. Qualsevol de vostès ho hauria pogut fer i no ho han fet; per tant, la negligència que òbviament jo admeto com a grup polític, també els la trasllado, perquè a vostès també els ha passat el mateix.

I els diré una altra cosa. El conseller ha dit vostè que no va dir res. Jo almenys crec que no va dir una cosa, que és una cosa que jo entenc altament positiva i que és el que espero que d'alguna manera s'obri camí. Va dir: «Estudiem-ho junts.» És a dir, en cap moment es nega, realment, la problemàtica. I seria del gènere illús negar la problemàtica existent en relació amb els dipòsits municipals, perquè vostè en té, però jo també, i molts d'aquí en tenen; i, per tant, aquesta és una qüestió que realment s'ha de resoldre, i que caldrà que hi fem un esforç de resolució. Ara, també és d'aquelles qüestions que s'ha d'afinar el tret, perquè, si no, no sortirà bé. I per la importància que té –i vostè s'hi ha referit– la llibertat de les persones i els drets fonamentals, s'ha d'afinar bé. Perquè, si no surt bé, haurem perdut també una oportunitat. I des d'aquest punt de vista és obvi que la complexitat del tema existeix, tota vegada que ni la Llei general penitenciària –i s'hi va referir el conseller– ni la Llei de bases resol bé aquesta qüestió, ni la Llei d'enjudiciament criminal ajuda els punts a què l'honorable síndic de Greuges es referia. I per tant..., estem parlant d'una legislació important, d'àmbit de Congrés de Diputats, però és important que caldrà que es reguli d'alguna manera això.

El senyor Rodri té raó: és que què són els dipòsits? No ho diu ningú. Haurem de mirar que ho digui a algun lloc. Però potser afinar el tret voldrà dir també que no es pugui dir d'entrada i d'una manera diguem-ne lleugera: «Els dipòsits de detinguts són centres penitenciaris.» Perquè la mateixa Llei penitenciària regula unes obligacions dels centres penitenciaris que les característiques pròpies dels dipòsits de detinguts podria fer que no encaixessin, que no quallessin. I també podria ser que fos, fins i tot, inconstitucional que no s'hi fessin en els dipòsits de detinguts, quant a establiments penitenciaris, si se'ls donés aquesta naturalesa..., podria ser que, fins i tot, pogués ser no constitucional. De

manera que la complexitat del tema farà que el puguem estudiar amb deteniment i buscar una línia que podria ser treballosa, però que, si té un final, ja m'hi conformaria jo, perquè crec que la problemàtica existeix i que s'ha de resoldre.

Jo no estic d'acord, senyor Farrés, que vostè intenti traslladar a les consciències dels diputats que votaran que no qualsevol incident que es pugui produir en un dipòsit. No hi estic d'acord, perquè també l'hauria de traslladar als diputats que van votar la Llei general penitenciària, i també la Llei de bases. I no vulguem ser culpables d'allò que no voluntàriament... Jo crec que li exposo que..., i fins i tot votant avui que sí, en el temps que es pugui desplegar, pel seu cost econòmic –ha de reportar un arranjament general dels dipòsits–, podem trigar anys que realment hi hagi una situació prou digne per a tots. I hem de tocar una mica de peus a terra. Per tant, jo penso que tampoc és gaire just dir que el que pugui passar en un dipòsit és culpa d'un vot determinat. Però a més un vot que avui –sí que li ho anuncio, ja li ho he dit abans– serà contrari, però que en principi és des del meu punt de vista més un aspecte formal que no pas de fons.

És a dir, vostè ha presentat una Moció que diu... Senyor Rodri, li ho dic seriosament. La Moció diu una cosa que no deia el síndic de Greuges. Diu que «abans del 31 de desembre el Consell Executiu promogui el canvi de legislació». No: el síndic de Greuges deia «s'ha de fer això», però no deia qui ho havia de promoure. Per això m'he referit primer als grups parlamentaris, i per això ara torno a dir: nosaltres creiem –podem estar equivocats, però és la nostra opinió–, el meu grup creiem que és més lògica una iniciativa de grup parlamentari que no pas de Consell Executiu, entre altres coses perquè no és de l'àmbit propi de la seva competència, en aquests moments, legislació en mà, això és el que tractem i a això s'hi va referir molt concretament i molt detalladament el conseller.

Per tant, nosaltres diem: encetem un estudi, però no vulguem córrer massa; fem-ho. Jo per això veig un punt d'esperança que l'honorable conseller digués que oferia diàleg i oferia estudiar-ho junts. Vostè s'ha referit a l'honorable consellera de Governació en el sentit també que l'àmbit competencial local és de la seva pròpia competència i també d'alguna manera podem mirar a veure si aquí trobem un punt de partida. Que serà difícil, però que nosaltres ens esforçarem a trobar-lo, perquè la complexitat –m'hi he referit abans– del tema que suposa tenir un establiment penitenciari en si té la seva... I per tant, s'haurà de fer una regulació molt específica i molt especial.

Dit això –s'hi ha referit abans també el senyor Camps en l'altra intervenció–, també jo crec que és del gènere injust dir: «Bé, com que les presons estan traspassades, doncs, mira, això també són presons, tot el Consell Executiu és responsable d'una quarantena i escaig de dipòsits municipals.» Vull dir, és que és un cost penitenciari importantíssim. Bé, jo penso que en aquell moment es va fer l'esforç que s'havia de fer en nom de la sobirania nacional de Catalunya i que en aquell paquet no hi anava transferida cap qüestió relativa als dipòsits municipals.

Per finalitzar, jo discrepo també –i li diré que si l'admet em sentiré una mica..., no amb l'esperit del que s'havia parlat– de l'esmena socialista. Perquè l'esmena socialista el que fa és dir: «La Generalitat que ho pagui tot.» I entra en un contrasentit evident amb la seva interpretació de l'Informe del Síndic de Greuges, on el seu portaveu es va referir, davant d'aquesta problemàtica, a la necessitat de col·laboració i coordinació de l'Estat, de la Generalitat i dels ajuntaments, i a la seva esmena ho resol ràpidament, com ja estem acostumats: tot amb el Consell Executiu. Amb aquesta voluntat de diàleg, de compromís, de buscar una solució a això, però afinada, amb aquesta voluntat em penso que ens hi trobarem, i em penso que és una bona sortida.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena, el senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Per pronunciar-me, efectivament, sobre l'esmena, únicament i exclusivament. Acceptarem l'esmena pels següents raonaments. Primer, perquè sí que algun grup d'aquesta cambra ha estat fent o ha estat plantejant coses, durant aquests dos anys i mig, en relació amb els dipòsits municipals de presos, i que ha estat rebutjat, però que en canvi l'esmena socialista ho recull i torna a concretar. I més especialment em refereixo, per ser l'antecedent més recent, a les esmenes que la companya Magda Oranich, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, va presentar als pressupostos de la Generalitat referides als dipòsits municipals de detinguts, de manera expressa i per suplir i subvenir als auxilis que en aquests moments estan suportant els ajuntaments. I per tant, vol dir que algú sí que ha estat fent, en la mesura de les seves forces, en la mateixa línia que s'apunta i en la línia que apunta l'esmena socialista.

Segona qüestió –segona qüestió–: perquè en aquests moments, si no diem això, què està passant? Estem traslladant a l'Administració local, que aquesta segur que no té res a veure amb l'administració penitenciària, perquè en tot cas ho exerceix en situació de competència delegada i, per tant, estem fent recaure en els ajuntaments un esforç econòmic quan són precisament l'anella més feble, econòmicament i financerament parlant, de l'entramat de l'Administració local.

I tercera, que s'ajudi a construir nous dipòsits per part de la Generalitat. Sí, senyors i senyores del Grup de la majoria, perquè en aquests moments, i parlant amb franquesa, aquí la situació en el nostre país –i no vull..., i ho dic amb to col·loquial, no d'insult, i no d'insult a tothom, però per aclarir– és que a qui està sortint més còmode és a qui juga a fer veure que això no l'afecta.

Aquí el senyor Oliart ha parlat del cas de Granollers. Doncs, jo també en vull parlar. Escolti, la presó a què s'ha referit el senyor Oliart, a quin terme municipal està enclavat? En el de Granollers, no. I per què això serveix d'excusa per exonerar el municipi de Granollers de les obligacions de dipòsits de detinguts, presos i preventius a disposició judicial? I tots aquells municipis que, essent cap de partit judi-

cial, no tenen en aquests moments els dipòsits i incompleixen una obligació legal? Aquests no en tenen, de problema. Aquests no en tenen, de despesa.

I qui d'alguna manera està fent l'esforç de complir amb una competència que li ve imposada i que està afrontant totes aquestes dificultats, aquest té el problema. Pobre de l'alcalde que sigui d'un ajuntament cap de partit judicial que pretengui tancar el seu dipòsit. Pobre. I qui els parla, d'alguna manera, en té alguna experiència, perquè en un moment donat de tota aquesta picabaralla ho va intentar. El van amenaçar de donar-ne compte a la fiscalia. I en canvi, qui no el té i qui incompleix aquesta obligació, aquell va per la vida disposant d'unes pessetes per dedicar-les a saber a què, potser a alguna subvenció a alguna entitat cívica. Això no ens sembla just. Això no ens sembla just. I, per tant, mentrestant no es regula tota aquesta situació, és necessari que s'ajudi els ajuntaments des de la Generalitat, perquè aquells ajuntaments que estan incomplint una obligació que ve de tot un cost legislatiu també puguin posar-se a llei i puguin donar exemple que des de l'Administració es compleixen les lleis, i llavors es quan es té autoritat moral per requerir als administrats que també ho facin.

És per això que acceptarem l'esmena socialista en la línia de, com a mínim, tal com diuen, tocar de peus a terra i referir-nos a la realitat concreta que tenim avui i al que està

passant en aquest camp, perquè això, aquesta situació, senyores i senyors diputats, no és una situació justa.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés.

Passarem ara a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 29 vots a favor i 60 en contra.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell
Executiu sobre la política general de gestió
dels residus industrials tòxics o especials**

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la política general de gestió dels residus industrials tòxics o especials, presentada pel diputat senyor Rafael Madueño, del Grup Socialista.

El Sr. MANUEL NADAL: Per anunciar que es retira.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada, doncs, la Moció. Hem esgotat l'ordre del dia. A totes les senyories els desitjo un bon estiu.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de vuit de la tarda i dos minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

